

கலைஞர்
கலைச்செல்வனின்
குறநாடகங்கள்

JPL

C11941

வணக்கம்
வருட்கால கீளத் கதையே!

ஓடு றக்சய்து 2த் காகுகளிஸ்
கிகுகுகக்ட்டும...?

School dramas.

புடுபய்த்ய துத்க கத்கிதீத்
பேர்தவக்துத் - துதீத்
புடுபய்தீ தீடுக்தீதீதீத்.

கீது பீடுபடி காக்தீயமாதீது... தெ
வீதுகதீதீத் வீது தெடுபய்தீதீயம?

கதையே வருட்கால

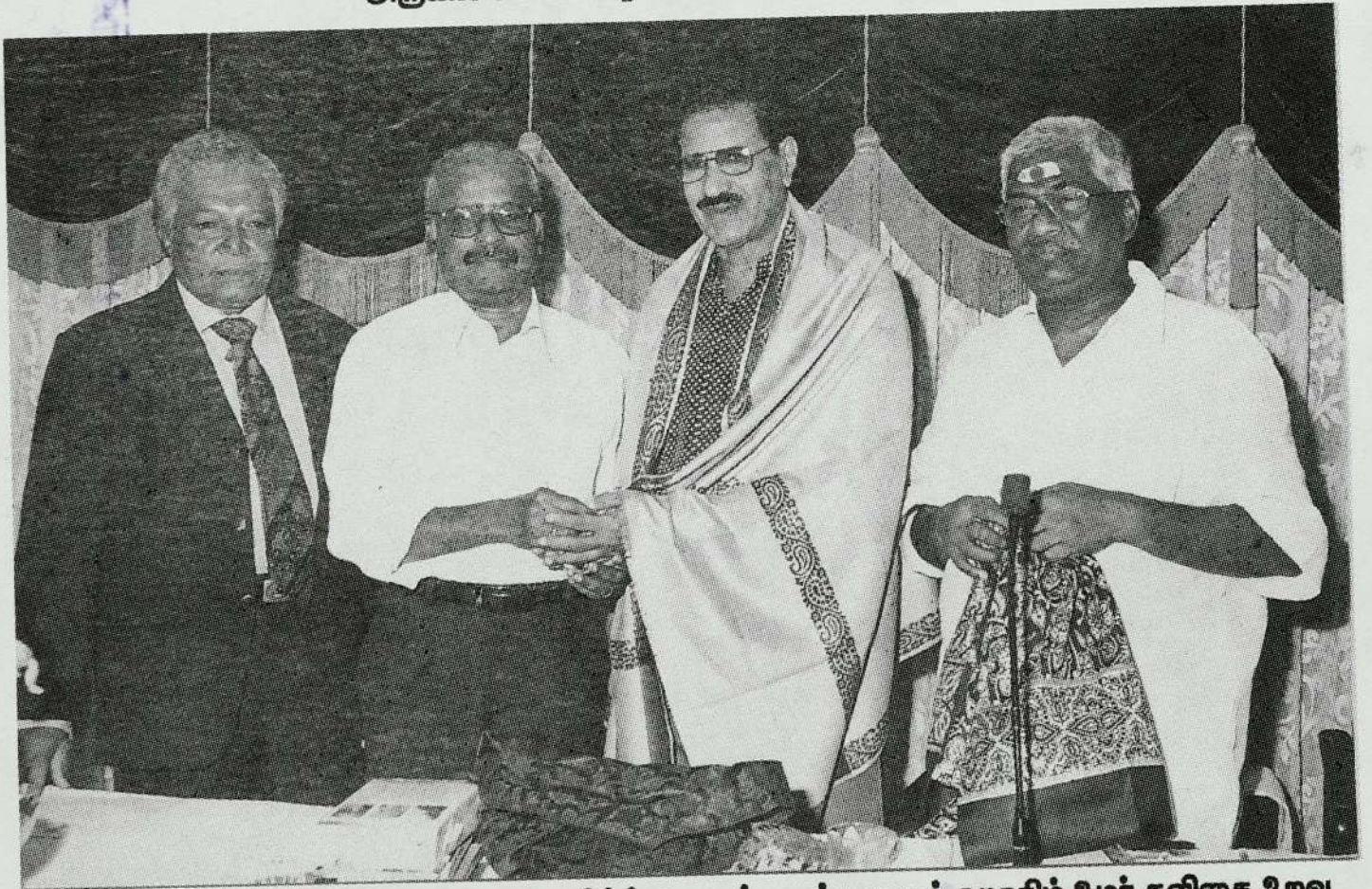
வாத்குதகதீத்...
தீல்தீவாதீது - தீல்தீதீது
வாதீயுத் தீடுதீதுதுத் துதீத்.

- கதையுத் கதையுடுதீதீல்தீத் -

Donated by National Library &
Documentation Services Board
Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aaronmaham.org

கலாச்சார அமைச்சரின் பொன்விழாவின்போது கலாச்சார அமைச்சர் மயிந்த யாப்பா அபேவர்தன கலைஞர் கலைச்செல்வனின் நாடகத்துறை பங்களிப்புக்காக விருது வழங்கி கௌரவிக்கிறார் அருகில் கலாச்சார பணிப்பாளர் அபேரத்ன.

சென்னை உழவன் கலைநகரத்தில் தமிழ்த் தொண்டாளர் புரவளர் ஹாசிம் உமர் கவிதை உறவு ஆசிரியர் ஏர்வாழ ராதாகிருஷ்ணனனால் கௌரவிக்கப்படுகிறார். அருகில் கலைஞர் கலைச்செல்வன் மதுரா டிரவல்ஸ் அதிபர் கலைமாமணி வி.கே.டி. பாலன்.

கலைஞர்
கலைச்செல்வன்

Email:kalaignar kalaichelvan@gmail.com

கலையாசிரியர்,
கலாநிதி ராஜே அழகர்
அரங்க!

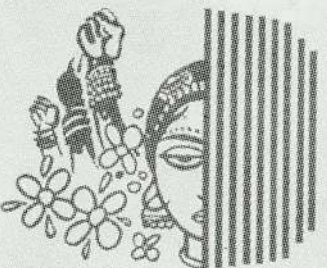
01.02.2015

7

சூறுநாடகங்கள்

தமிழ் நாடக அரங்கின்
அகத்தையும் முகத்தையும் மாற்றும்
அரங்க அளிக்கைகள்

வெளியீடு

கிணக்கிய முற்றம்

252644

252,644 CC

e.c

நூல் தரவுகள்

தலைப்பு : **ஏழு குறு நாடகங்கள்**
பிரதியாக்கம் : **கலைஞர் கலைச்செல்வன்**

உரிமை : திருமதி மஷாஹிமா ரவுப்
(திருமதி கலைச்செல்வன்)

வெளியீட்டாளர் : இலக்கிய முற்றம்
E/G/02 ஸ்டூவர்ட் வீதி தொடர்மாடி
விதானகே மாவத்த - கொழும்பு -02

தொலைபேசி இல : 011 2304071

முதற் பதிப்பு : 23 டிசம்பர் 2014

பக்கங்கள் : XVI + 88 = 104

அட்டை வடிவமைப்பு : இரா. புஷ்பராஜ் (அருண்)

பக்க வடிவமைப்பு : வ.சதீஸ்குமார்

கணினி வடிவமைப்பு : ச.மகேஸ்வரி

அச்சிட்டோர் : பேர்பெக்ட் பிரிண்டர்ஸ்

டயஸ் பிளேஸ், கொழும்பு 12

விலை : ரூ 350/=

Bibilio Graphical Data

Title : **SEVEN SHORT DRAMAS**

Author : **Kalaingar KALAICHELVAN**

Copyright : Mrs.Mazahima Rauff
(Mrs. Kalaichelvan)

First Edition : 23th December 2014

Pages : XVI + 88 = 104

Publisher : Ilakkiya Muttram

E/G/02, Stuart Street Flats

Vithanage Mawatha Colombo -02.

Tel : 011 2304071

Cover Design : R. Pushparaj (Arun)

Page Making : V.Sadis kumar

Type setting : S. Maheswary

Printer : Perfect Printers

Dias Place, Colombo 12

Price : Rs. 350/=

ISBN : 978-955-7691-00-8

அர்ப்பணம்

தலை...
எனக்கு அருமகன் செய்து
தலைக்கு...

என்னை அருமகப்படுத்திய - என்
தலை ஆசான்

இன்று...

பேராசிரியர்களைத் துலங்கும்
பலரை உருவாக்கிய
பேராசான்

கரவெட்டிப் பண்டிதர்

க .வீரகத்தி அவர்கட்கு!

தினகரன் தமிழ் நாடக விழா [1969] வில் ஏழு விருதுகளை வென்ற கலைச்செல்வனின் மனித தர்மம் நாடகத்தில் சூமாரி ராஜம், கே.ஏ. ஜவாஹர் தோன்றும் ஒரு காட்சி.

என

முனைவரின் பார்வையில் கலைஞர்

நாடக வளர்ச்சிக்குரிய முதல் நிலை ஆதாரமாக இருப்பது நாடக எழுத்துரு ஆகும்.

நாடக எழுத்துருவின் “படி மலர்ச்சிப் பாங்கினை” நன்கு விளங்கிக் கொண்டவர் கலைஞர்செல்வன் அவர்கள்.

எழுத்துருவின் முதன்நிலை வரைபுக்கும் முடிவு நிலை வரைபுக்கும் இடையேயுள்ள படிமலர்ச்சித் தொடர்ச்சி பற்றிய அவரது தெளிந்த புலக்காட்சி தமிழின் நாடக எழுத்துருக் கலையை வளமாக்கி வருகிறது.

மரபுவழி எழுத்துருவின் மாயவித்தைப் பாங்கினையும் நவீன எழுத்துருவின் பார்வையாளரை அந்நியமாக்கி விடாப் பாங்கினையும் நன்கு அறிந்து நிற்கும் துல்லியமான நிலையை கலைஞர் கலைச்செல்வனது எழுத்துருக்கள் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன.

இதனை அரங்க மொழியிலே கூறுவதானால், வெக்னரும், பிரெச்ந் என்பாரும் சங்கமமாகி நிற்கும் அறிகை தளத்திலே கலைச்செல்வனது எழுத்துருக்கள் ஆக்கம் பெறுவதைக் காணலாம்.

- பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா -

சிறந்த அரங்கப் பரப்பில்... விழுது பரப்பி நிற்கும் ஆளுமை!

இது ...

இலக்கிய முற்றத்தின் நான்காவது வெளியீடு!
ஏழு குறு நாடகங்களை உள்ளடக்கிய ஒரு தொகுப்பு.

எமது மூன்றாவது வெளியீடான கலைஞர் கலைச்செல்வன் எழுதிய
மனிததர்மம் நாடக நூலுக்கு மக்கள் மத்தியில்
மகத்தான வரவேற்பு. இலக்கிய பரப்பிலும் ஒரு பரபரப்பு.
2011 ஆம் ஆண்டில்....

சிறந்த நாடக இலக்கியத்திற்காக அரச சாஹித்திய விருது-
ரூபா ஜம்பதாயிரம் பணப்பரிசு.

தமிழ்நாடு கு.சின்னப்பாரதி அறக்கட்டளையின் விருது-
இந்தியப் பணத்தில் ரூபா பத்தாயிரம் பரிசு!

மட்டக்களப்பு எழுத்தாளர் மையம் வழங்கிய

ரூபா பத்தாயிரம் பணப்பரிசு - அத்தோடு

சிறந்த நாடக நூலுக்கான யாழ் இலக்கியப் பேரவையின் விருது-
இந்நான்கு விருதுகளையும் பெற்ற முதல் நூல்-
ஒரே நாடக நூல் மனிததர்மம்.

கலைஞரின் அரங்கியல் புலமைதான் - அவரது
ஆற்றுகையின் உன்னதத்தை உறுதி செய்கிறது

கலைச்செல்வன் அவர்களின் ஆளுமைகள்
விரிந்து அரங்கப் பரப்பில் விழுது பரப்பி நிற்கின்றது!

வற்றாத வைகை நிதியைப்போன்ற - அவரது
வளமான சிந்தனை, வசியப்படுத்தும் தமிழ்
எம் நேசத்திற்குரியவை, எம் சிநேகிதத்திற்குரியவை.
அந்த நேசம்தான் எமது நான்காவது வெளியீட்டிற்கு
மூன்றாண்டு இடைவெளி ஏற்படக் காரணம்.

ஈழத்தில் நாடகம் தோன்றிய காலம் முதல் இன்றுவரை
ஈரமான நாடகப் பிரதிகளுக்கே தட்டுப்பாடு!

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக கிடைக்கப்பெற்ற
அளிக்கைகளை, ஆற்றுகைகளை வைத்துக்கொண்டு,
'எங்கப்பன் யானை வளர்த்தான்'
என்ற கதையை சொல்லிக்கொண்டே காலத்தை ஒட்டுகிறோம்
செப்பித் திரிவதன்றி செய்வதறியா பரிதாபம்!

இதனிடையே...

முப்பதாண்டுகால இருண்ட யுகத்திலிருந்து மீண்டு வந்திருக்கும்
இளங்கலைஞர்கள் ஒரு முழுநீள நாடகத்திற்கும்
குறு நாடகத்திற்கும் - சிறுவர் நாடகத்திற்கும்
வித்தியாசம் தெரியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

மனம் ரணமாகிறது!

இந்நிலையில் எம் கரங்களுக்குக் கிட்டுகிறது
சென்னை மணிமேகலை பிரசுரம் வெளியிட்ட
பேராசிரியர் பழ.மணி.அவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட
"நோபல் பரிசு வென்ற எழுவரின் ஓரங்க நாடகங்கள்"
எனும் நூல்!

இலக்கி முற்றத்தில் இப்படி ஒரு விதையை நட்டு வைத்தால் என்ன?
என்ற கேள்வி எமக்குள் கருத்தரிக்கின்றது.
ஒரே சூழலில் ஏழு குறுநாடகங்கள் பிரசவமாகின்றது...
இந்நூலிலே இடம்பிடித்துள்ள ஏழு நாடகங்களும் ஏழுவகை.

ஒரு குறு நாடகத்திற்கு ஒரு சிறிய சம்பவம் - சின்னத் தகவல்
சிறு செய்தி போதுமானது என்பதற்கு இந்நாடகங்கள் ஓர் எடுத்துக் காட்டு!

புராணத்திலிருந்து, இதிகாசத்திலிருந்து, வரலாற்றிலிருந்து, அயற்
புலத்திலிருந்து, சட்டத்திலிருந்து, உணர்வுகளிலிருந்து, யுத்தத்திலிருந்து
இந்நாடகங்களுக்கான "கருக்களை கண்டெடுத்திருக்கிறார் கலைஞர்."

கலைஞர் கலைச்செல்வனாரின் அரை நூற்றாண்டுகால
அரங்க ஊழியத்தில் - அவருடைய ஆற்றலின்
இன்னுமொரு பரிமாணத்தை தரிசிப்பதற்கு,
இந்நாடகங்கள் உதவும்.

எல்லைகளற்ற மனவெளியில் அவரது கலைத் 'தாகம்'.
அதனாற்றான்...
எழுபது வயதிலும் எழுத்தில் இத்தனை அசுரவேகம்!

பழம்பெருமைகளை புறங்காண வைக்கும்பேராற்றல் -
கலைஞரிடத்தில் படையெடுக்கும் படைப்புக்களுக்கும் உண்டு
என்பதை காலம் விரைந்து அறிவிக்கும்
பயலுள்ள அறுவடைகளை...
நாளையும் நீங்கள் எதிர்பார்க்கலாம்...!

நன்றி

- பதிப்பாசிரியர்

வவுனியூர் இரா.உதயணன்

(சாகித்திய விருதுபெற்ற நாவலாசிரியர்)

இலக்கிய முற்றம்

2014 டிசம்பர் 23 ஆம் நாள்

1954ம் ஆண்டு சிறுவர் மலர் நிகழ்ச்சியின் மூலம் இலங்கை வானொலியில் கலைச்செல்வனை தடம் பதிக்கச் செய்த ஆசிரியப் பெருந்தகை எம்.ஐ.எம்.அபுசாலியுடன் குட்டி கலைஞர்கள். பின் வரிசையில் இடமிருந்து இரண்டாவதாக கலைச்செல்வன்.

மனித ஆத்மாவைத் தேடவும் - தரிசிக்கவும்!

நமது நாட்டின் அரங்க முறைமை வாழ்வியலை உணர்வுபூர்வமாக பேசியதுடன், அரசியல் சமூக பின்புலத்தைக் கொண்டிருந்ததை மறுபதற்கில்லை. அரங்க முகங்களுக்கு மாறுபட்ட - வேறுபட்ட சமூகச் சூழல்களும் அறிமுகமாயிற்று.

அழிவுகள், இழப்புகள், வன்முறைகள், கலாசார சீரழிவுகள், போதை வஸ்துகள், பாலியல் கொடுமைகள், பொருளாதார பாதிப்புகள், வர்க்க முரண்பாடுகள், அடக்குமுறைகள், அடாவடித்தனங்கள், ஆதிக்க சக்திகளின் அட்டூழியங்கள் என அவலம் நிறைந்த எம் வாழ்க்கையை ஒவ்வொரு பக்கமாக புரட்டியப் பெருமை எமது அரங்க வடிவத்திற்கு மாத்திரமே உரித்தானது. அதனால்தான் காலத்தின் தேவைக்கேற்ப சமூக மாற்றத்திற்கான செயற்பாடுகளை, முனைப்புடன் முன்னெடுத்த அரங்க வளர்ச்சிப் புலமொன்றை நாம் காணமுடிந்தது.

'அகஸ்தாபோல்' போன்ற நாடக அறிஞர்களால் முன்வைக்கப்பட்ட, அடக்கப்பட்டோருக்கான - ஒடுக்கப்பட்டோருக்கான அரங்க முறைமைகள் மனட்சாட்சியின் தூண்டுகோலாக பிரதிபலிக்கின்றன. இதன் பாதிப்பும் தாக்கமும் தான் என் ஆற்றுகைகளின் கருப்பொருளுக்காக விளிம்புநிலை மக்களின் விடிவே இல்லாத வாழ்வு நோக்கி என்னை பயணிக்கச் செய்கிறது. பிரச்சனைகளை நுண்ணிய அறிகை விளிம்புகளுக்கு எடுத்துச் சென்று, பாத்திரங்களின் உள மோதல்களுக்குரிய தீர்வுகளை நோக்கி நகர்த்துதல் என் அரங்கியற் பரிமாணமாகும்.

வாழ்க்கை பற்றிய தொலைநோக்கும் - நடைமுறைச் செப்பமும் நாடகத்தில் இணையாத பட்சத்தில், அவ்வரங்க ஆற்றுகை பொய்ம்மைப்படுத்தப்பட்டதாக ஆகிவிடுகின்றது. நமது இளைய தலைமுறைக் கலைஞர்களை இந்தப் பொய்மை மழையில் நனைச்சுச் செய்வதில் தொலைக்காட்சியும் சினிமாவும் போட்டிபோட்டுச் செயற்படுகின்றன. இந்த மாயைகளில் நமது இளங் கலைஞர்கள் கட்டுண்டுக்கிடப்பதால், அவர்கள் அரங்கிற்கு அந்நியமாகிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ஆறாம் வகுப்பிலிருந்து பல்கலைக் கழகம் வரையில், சிறப்புப் பாடமாகவும், முதுகலைத் தேர்வுப் பாடமாகவும், தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியில் ஆசிரிய பயிற்சிப் பாடமாகவும் நாடகமும், அரங்கியலும் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு கல்விசார் கலையாக

மாற்றம் பெற்றாலும், செயல் திறன்சார் கல்வியை இன்னும் பூரணமாக வழங்கவில்லை என்பதே 'முகமுடி' போடாதோர் முடிவாகும்.

அதனால்தான் இன்றைய இளந்தலைமுறைக் கலைஞர்களிடத்திலிருந்தும் நாடகத்தையும், அரங்கியலையும் சிறப்புப் பாடமாகக் கற்று, பரீட்சை எழுதி, "பாஸ்மார்க்" வாங்கியவர்களிடத்தில் இருந்தும், இப்பாடநெறியைக் கற்பிப்பிவர்களிடத்தில் இருந்தும் குழந்தை சண்முகலிங்கம், நாடக ஆசிரியர் பெளசல் அமீர் போன்ற பிரதியாக்கக்காரர்களை, பிரான்ஸிஸ் ஜெனம், நடிகமணிகே.ஏ.ஜவாஹர் போன்ற நடிகர்களை, நெறியாளரான அமரர் சுஹர் ஹமீட் இயக்குனர் தாஸீஸியஸ் போன்ற நெறியாளர்களை, பன்முக ஆற்றல்கள் கொண்ட பேராசியர் மௌனகுரு, நடிகவேள் லடிஸ் வீரமணி, போன்ற தயாரிப்பாளர்களை இன்னும் இன்றும் காணமுடியவில்லை.

கற்றல் - கற்பித்தல் என்ற செயற்பாட்டிலும் - நாடகமும் அரங்கியலும் என்ற கற்கை நெறியிலும் கணிசமான கலைஞர்கள் உள்வாங்கப்படவில்லை, உருவாக்கப்படவில்லை என்பது நிஜங்களின் நிதர்சனம். தன்னை ஆழமாக அறிந்தவர்கள் இக்கருத்தில் முரண்பாடு உடையவர்களாக இருக்கமாட்டார்கள்.

இன்றைய நவீன யுகமாற்றங்களுக்கேற்ப எமது ஆற்றுகைகளும் - எமது அரங்குகளும் மாற்றம் பெறவேண்டும். நமக்கு சவாலாக இருக்கின்ற சர்வதேச நவீனத்தோடு நிலைத்து நிற்க வேண்டுமாயின் நம்மை நாம் தயார்படுத்தி ஆகவேண்டும். அரங்க அறிக்கைகளைப் பொறுத்தவரையில், இன்று நடிகனை, பிரதியாளனை, நெறியாளனைவிட, பார்வையாளனை முக்கியத்துவம் பெறுகிறான். எனவே 'நவீனத்துவம்' இல்லாத எந்தப் படையலும் விலைபோகாத பண்டங்கள் என்பது ஏழாம் அறிவு.

நமது இளம் தலைமுறையினரின் சிந்தனை சிறகு விரிக்க, நாடகவாக்கத் திறன், படைபாக்கத் திறன் விருத்தி செய்யப்பட வேண்டிய கடப்பாடு எம்முன் விஸ்வரூபதரிசனம் தருகிறது.

எனவே இளம் கலைஞர்கள் புதிதாக சிந்திப்பதற்கு அடித்தளம் இடவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுள்ளது. ஏனெனில்... முப்பது ஆண்டுகாலம் நாம் ஓர் இருண்ட யுகத்திற்குள் சிக்குண்டு இருந்துள்ளோம். இக்காலகட்டத்தில் நமது விற்பன்னர்களில் சிலர் புலம் பெயர்ந்து சென்றனர். சிலர் புலன் பெயர்ந்து நின்றனர்.

சிலர் இயற்கை எய்தினர். எஞ்சியோரின் குறிப்பிட்ட சிலர் பத்திரிகை அறிக்கைகள், நேர்காணல்கள் மூலமாக தங்கள் மேதாவிலாசத்திற்கு மேடை அமைத்துக் கொண்டனர். ஏனையோர் பழம்பண்டிதராக பந்தல் கட்டிக்கொண்டனர்.

அதேவேளை...

“கலை எமக்களிப்பது ஊதியமல்ல, உயிர்” - என்ற உயரிய நோக்கோடு ஒருவழிப் பாதையில் பயணித்தனர் தலைநகர் கலைஞர்கள். இந்த சூழ்நிலையில் நமது கலைஞர்களின் சிந்தனை அடங்கியது. முயற்சிகள் முடங்கியது. இதனால் எழுபதுக்கு பின் பிறந்த இளைய தலைமுறை கலைஞர்கள் சிறுவர் நாடகத்திற்கும், குறுநாடகத்திற்கும், பல அங்கங்களைக் கொண்ட முழு நீள நாடகத்திற்கும் வித்தியாசம் தெரியாதவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

கலை நிலத்து வரட்சிக்கு எதிராக புரட்சி செய்யவேண்டி உள்ளது. போராட்டம் நடத்தித்தான் அரங்க பூமியில் தேரோட்டம் நடத்தவேண்டியுள்ளது.

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சமூக நாடகம் என்றும் சரித்திர புராண நாடகம் என்றும் பிரபல்யம் பெற்றிருந்த நாடக வடிவங்கள் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதை மறந்துவிட முடியாது. அவற்றை பழையது என்றும் ஒதுக்கிவிடவும் முடியாது. அவற்றை தொடர்ந்து ஆற்றுகைப்படுத்துவதன் மூலம் எமது பாரம்பரிய அரங்குகள் என்ற வகைக்குள் அவற்றை உள்ளடக்கலாம் என்பதில் அண்ணன் குழந்தை சண்முகலிங்கமும் நானும் ஒத்த கருத்துடையவர்களாக இருக்கிறோம்.

அதனால்தான்..

புராணம். இதிகாசம், சரித்திரம் என தீர்க்க சுமங்கலி, வெள்ளிக்காசுகள், ஏரோது மன்னன் ஆகிய மூன்று அளிக்கைகளை இத்தொகுப்பில் உள்ளடக்கி உள்ளேன்.

யதார்த்த நாடகங்களின் மூலமே மனித ஆத்மாவை தேடவும் - தரிசிக்கவும் முடியும் என்ற நம்பிக்கையை விதைத்த நவீன நாடகங்களின் முன்னோடிகளான ஹென்றிக் இப்ஷன், எண்டன் செக்கோவ். ஆகியோரது அடிச்சுவட்டில், ஒரு மனிதன் ஒரு வழக்கு இரு தீர்ப்பு, நீ இல்லாத நான், யுத்தம் வேண்டாம், தண்ணீருக்கும் தாகம் ஆகிய நாடகங்களை இந்நூலிலே படைத்துள்ளேன்.

தமிழ் நாடக அரங்கின் அகத்தையும் முகத்தையும் மாற்றுதற்கு இந்நாடக அளிக்கைகள் உதவும் என்பது என் நம்பிக்கை. போர்க்களமும் - போராட்டமும், இந்த மண்மீதும் - இந்த மனிதர்க ளோடும் தான். நான் கற்றுக் கொண்டதையும் - பெற்றுக்கொண்டதையும் வைத்தே வளர்கலைக்கு புது இரத்தம் பாய்ச்சியுள்ளேன்.

வரும்கால இளங்கலைஞனே!
இதனுள் மூழ்கிப்பார்;
முத்தெடுக்கலாம்!

- கலைஞர் கலைச்செல்வன் -

மஷாஹரிமா மன்ஷில்
E/G/02, அரசு தொடர்மாடி
விதானகே மாவத்த, கொழும்பு - 02.
கைபேசி : 0774161616

**நடிகமணி வீ.வீ.வைரமுத்துவின் இசை நாடகங்களான சத்தியவான் சாவித்திரி,
ஹரிச்சந்திரா மயான காண்டம் ஆகியவற்றில் நூறு தடவைகளுக்கு மேல்
நடித்த காலஞ்சென்ற ஆர்.மணிமேகலை**

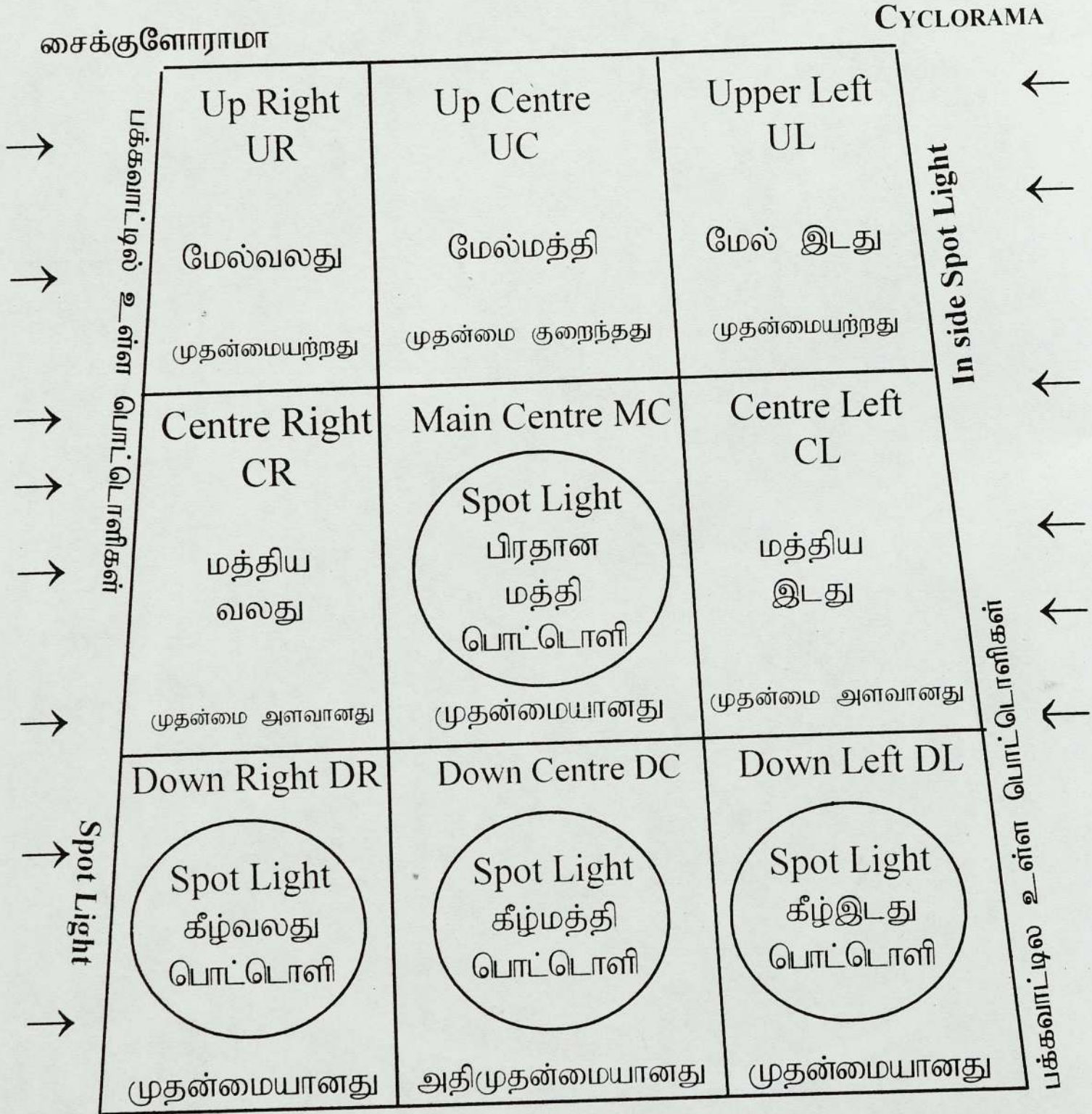

தீர்க்கையடங்கலி

புராணத்திலிருந்து...

அரங்கமும் அதுன் பிரிவுகளும்

STAGE FORMATION

பார்வையாளர்கள் - AUDIENCE

காட்சி : 01

- இடம் : எமதர்மனின் சபா மண்டபம்
- நிலை : (ருத்ர தாண்டவத்திற்கான இசையைப் போன்று வாத்தியக் கருவிகள் ஒலிக்க மேடைத்திரை விலகுகிறது. மேடை முழுவதும் புகை மண்டலமாய் (Smoke) காட்சியளிக்கிறது. (MC யின்) மத்தியில் இருந்து தாளக் கட்டுகளுக்கு ஏற்ப அசைவுகளை வெளிப்படுத்தியவாறு (மேடையின் DC பகுதிக்கு) ஆவேசமாய்வந்து நிற்கிறான் எமதர்மன்)
- குறிப்பு :- ஆரம்ப இசையில் செண்டை, உடுக்கு, தப்பு போன்ற வாத்தியங்களையும் பயன்படுத்தினால் இசைக்கு மேலும்வலுவூட்டும். அதேபோல் எமதர்மனின் ஆட்டம் வடமோடிக் கூத்து தெருக்கூத்துப் பாணியில் அமையப்பெறின் அது ஆட்டத்திற்கு மேலும் சிறப்புச் சேர்க்கும்.
- எமன் (பாடல்) : விண்டலமும் மண்டலமும்
எண்டிசை அடங்கினும்
விளங்கு நீதி
மார்க்கம் எடுப்பேன் - நல்ல
வேத விதிப்படி
தானே நடப்போரை
மேலுலகம் விடுப்பேன்
(இசை)
- (பாடல்) நெறிகெட்ட துஷ்டர்களை கட்டி வந்து
நரகத்திலே விடுப்பேன் - உயிர்
வேதனையதியம் கொடுப்பேன், இன்னும்
மேலும் மேலும் பாவிகளைக்
காணக் கடுங்கோபமாகி - வெவ்
வேறாக்கினையும் கொடுப்பேன்
(இசை)
- (பாடல்) நாடுமிகு நாலு திசை
ஆளுகிற பாலகனின்
நானொருவனாக எனையே

கற்கைச் சடைகடவுள்
 தெற்குத் திசையரசு
 நந்திக் கொடுத்தபடியே!
 நீருமொரு சூலமொடு
 பாசமுயர்வான கதை
 நேரு படையாக எதிரே
 நீட்டிச சுழுட்டி உயிர்
 வாட்டிப் பிடித்துடலை
 நீக்கிப் பிணைத்தனையே
 (இசை)

(பாடல்)

கோடுபவ கோடுபவ மேவுபர மேவுமொழி
 கூறுமென தாணை மொழியே
 குத்திப் பிடித்துக் கிழித்துச் சிதைத்து
 வதைத்துப் பிடித்திடுவேனே..
 (பயங்கரமாய் சிரிக்கிறான்)

எமன் (வசனம்)

: நான்கு வதங்களுடைய பிரம்மாவினால் ஆக்கப்பட்ட நாலு
 வகை யோனி, ஏழுவகைத் தோற்றம், எண்பத்து நான்கு
 லட்சம் ஜீவராசிகளையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு - இரு
 வினைகளுக்கு ஒப்பதாம் அவரவர் செய்த பாவ புண்ணியங்
 களுக்குத் தக்கபடி, நன்மை தீமைகளை கஷ்ட சுகங்கள்
 மூலம் கொடுத்து வருகிறேன்.
 சங்காரக் கர்த்தனாகிய சிவபெருமான் எனக்கிட்ட
 கட்டளைக்கு அடி பணிந்து - லாலாய வயம், புவால சக்கரம்,
 முற்பீப்பாய், அட்டைக்குழி, அரணைக்குழி, புழுக்குழி,
 அக்கினிக் குண்டம், ஹஹ்ஹஹ்ஹா..... பழுக்கக்
 காய்ச்சிய இரும்புத் தம்பம்... ஒஹ்ஹொ ஹ்ஹொ...
 சதை, சூலம், பாசம், பிண்டி, கண்டக்கோடாலி, கும்பிப் பாய்,
 முதலான ரகங்களையும் - தேள், பூராண், செயான், பாம்பு
 போன்ற விஷஜந்துக்கள் கூடிய திமிரப் படலஸ்தானங்களை
 யும் - பன்றி, சிங்கம், கரடி, ஓநாய் முதலிய சிருங்காரர் களை
 யும் சகாயமாகக் கொண்டு எனது இராச்சிய பாரத்தை மிக
 நீதியொடு காப்பாற்றி வருகிறேன். இதில் சற்றேனும் நான்
 நியாயம் தவறி நடப்பேனேயானால் ஆசனத்திற்கு மேலே,

அதாவது என் தலைக்கு மேலாக கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும் பர்வதமானது - அறுந்து - என் சிரசில் விழுந்து - ஆசனத்தின் கீழ் தகத்தகாயமாய் ஜீவாவை வீசிக்கொண்டிருக்கும் அக்கினியாற்றில் விழுந்து எரிந்து - நான் சாம்பலாகி விடுவேன்

(இசை)

(செண்டை வாத்தியத்தின் ஒலி வேகமாக ஒலிக்க எமதர்மன் உறைநிலை அடைகிறான். ஒளி மெதுவாக அனைகிறது)

காட்சி மாற்றம்

காட்சி : 02

- இடம் : கானகம்
- நிலை : சைக்குளோராமாவில் காட்டைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில் Slide. பின்னணியில் பறவைகள் மிருகங்களின் ஒலிகள். சாவித்திரி கவலையும் வைராக்கியமும் கொண்டவளாக தலை விரிகோலத்தில் (DR பகுதியில்) நிற்கிறாள்.
- சாவித்திரி : (அழுதுகொண்டே) இறந்துபோன என் கணவரின் உயிரை எப்படியும் மீட்டே தீருவேன். கைலாய நாதனே...! வைகுந்த வாசனே...! கற்புடை குலமாதர் திருமாங்கல்யத்தின் மகிமையை அகிலத்தார் அறிவதற்கு எனக்குத் திருவருள் புரிவாய் ஜெகதீசனே! என் நாதன் உயிர் கவர்ந்த மாகானுபவன் யாராக இருந்தாலும் என் கண்களுக்குத் தெரியட்டும். என் முன் காட்சி அளிக்கட்டும்.
- (மேடையின் MC பகுதி புகை மயம் (Smoke) ஆகிறது. புகை கலையும்போது எமதர்மன் நிற்பது காணுநருகுத் தெரிகிறது. எமதர்மன் முன்னால் வந்து - DC யில் நிற்கிறான்)
- எமதர்மன் : சாவித்திரி ! (சாவித்திரி திரும்பிப் பார்க்கிறாள்) எதற்காக எனை அழைத்தனை?

- சாவித்திரி (பாடல்) : திவ்விய புருஷன் நீர் யார்...?
- எமன் (பாடல்) : தென்திசை தர்மன் என் பேர்...!
- சாவித்திரி : இவ்விடம் வந்ததேனோ...?
- எமன் : இவனுயிர் பற்றினேன் பார்...!
- சாவித்திரி : இவரெனதொரு பதியுயிரினை விட்டிடுவீர்
- எமன் : எதிர்மொழிவது சரியிலை இனி எட்டிடுவாய்
- சாவித்திரி : அவர் புகுமிடம் எனதுயிரையும் வைத்திடுவீர்
- எமன் : அயன் எழுதிய தினம் முடிவிலை கிட்டுவதேன்
- சாவித்திரி : மெய்யாய் மிகவும் நொந்தேன்
- எமன் : **வையாது உயிர் கவர்ந்தேன்**
- சாவித்திரி : ஐயா! பாதம் பணிந்தேன் நான்
(சாவித்திரி காலில் மண்டியிடுகிறாள், எமன் மறைந்து விடுகிறான்)
- சாவித்திரி (வசனம்) : ஆ... அதற்குள் மாயமாய் மறைந்து விட்டாரே.. எங்கே மறைந்தால் என்ன? என் பதியின் உயிரை மீட்டியே தீருவேன்
- (உடுக்கு இசைவேகமாய் ஒலிக்கிறது எமன் விரைவாக போய்க்கொண்டிருக்க சாவித்திரி பின்னால் வருகிறாள்.)
- குறிப்பு :- (எமதர்மன் UL இல் இருந்து DR பகுதியை நோக்கி வருகிறான். சாவித்திரியும் பின்தொடருகிறாள்)
- சாவித்திரி : (வந்து கொண்டே) சுவாமி... சுவாமி... சற்றே நில்லுங்கள், (எமன் நிற்கிறான்)
- எமன் : என்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்துவிட்டாயா?
- சாவித்திரி : எனக்குத் தாலிப்பிச்சை தாருங்கள் சுவாமி!
- எமன் : பேதைப் பெண்ணே! எவர் வரினும் - எது தரினும் என் முடிவு முடிவேதான். கறந்த பால் மடியேறும் கதை உளதோ.. செப்பிடுக...

- சாவித்திரி (பாடல்) : எம தர்ம ராஜா.. என் நாதன் உயிர் தாரும்...
- எமன் (பாடல்) : ஈதென்னால் ஆகுமோ...?
- சாவித்திரி : வேதனை தீருமோ...?
- எமன் (வசனம்) : இவ்வாதிடும் வேளையில் ஆணையை மேவிடு.
- சாவித்திரி (பாடல்) : எமதர்ம ராஜா என் நாதன் உயிர்தாரும்
- எமன் (வசனம்) : ஆயுளுமே முடிவானதினால் - அவன் ஆணையை மீறிடலாமா...?
- சாவித்திரி (வசனம்) : மணவாளனுமாகிய நாயகன் ஆருயிர் மாளவும் வாழ்ந்திடலாமா...?
- எமன் (பாடல்) : நானென்ன செய்யலாம்...?
- சாவித்திரி : நீர் தயை செய்யலாம்...!
- எமன் (வசனம்) : பெண்ணே! என் பாசக்கயிறு வேதத்திற்கு உட்பட்டது அதனிடத்தில் பேதத்திற்கு இடமில்லை அறிவாய்.
- சாவித்திரி (பாடல்) : நாயகன் மாள
நேருமே யானால்
மாதர்கள் வாழ
ஆகுமோ பூமியிலே
அதனால் எனையும்
அவர் போமிடம்
கொண்டு செல்லும்
- எமன்(பாடல்) : உன்னாயுள் தீர்ந்திடும் அந்நாளிலே
உன் உயிர் கொண்டு போவேனே...
நெறி மாறேனே... கேளாய்.. (உண்ணாயுள்)
- சாவித்திரி(வசனம்) : சுவாமி நீங்கள் ஏது சொன்ன போதிலும் என் பதியின் உயிரை மீட்காமல் உங்களை விட்டு அகல போவதில்லை.
- எமன் : மாதுசிரோன்மணி! உன் மணவாளன் உயிர் மட்டுமல்ல. எந்த மன்னவன் உயிரானாலும் எடுத்ததை மீண்டும் கொடுத்தறியேன். சர்வலோகத்திலுமுள்ள சகல

சம்பத்துக்களையும் கேள் தருகிறேன்... சத்தியவான்
உயிரை மட்டும்கேட்காதே.

- சாவித்திரி : சிரம பரிகாரம் காணும் யுக்தி அல்லவே சுவாமி...?
- எமன் : கள்ளத்தனமென்பது கிஞ்சித்தும் அறியாத வெள்ளை
மனத்தவன் என்பதனாலேயே வெண்ணீறு பூசி
இருக்கிறேன்; வேண்டுமானால் வெள்ளை நீர்ச்சடையனார்
மீதானையாகக் கூறுகிறேன். வேண்டிய மூன்று வரத்தி
னைக் கேள்....
- சாவித்திரி : மூன்று வரமா...? அப்படியானால் நாம் இழந்த நாடு நகரம்
அத்தனையும் எம் வசமே ஆக வேண்டும்.
- எமன் : ஈந்தேன் வேண்டிய ஒரு வரம்!
- சாவித்திரி : சுவாமி! தேவர்கள் அமுதத்திற்காக கடைந்த பாற் கடலைப்
போல் ஜொலிக்கும் எம் நாடு நகரங்களை கண்ணில்லாது
காண்பதெங்கனம்..?
- எமன் : புதிர் வேண்டாம்.. புரியும்படி பகர்வாய்
- சாவித்திரி(பாடல்) : கண்ணில்லா பெற்றோர் உண்ணுதற்காக
காய்கனிகொள்ள காட்டுக்கென்னோடு வந்தார்.
கதியார்... முதியோர்களைக் காத்திட ஒருவரில்லை.
- சாவித்திரி (வசனம்) : அந்தகார இருளில் தவிக்கும் என் மாமனாரும் மாமியும்
கண்ணொளி பெறவேண்டும். அதற்கு நின் கருணை
வேண்டும்.
- எமன் : கவலை வேண்டாம் கற்புக்கரசி ! கண்ணொளி பெற்றவர்
கள்.. ஓம் எனும் பிரணவ மந்திரத்தை உச்சாடணம்
செய்யும் காட்சியினை அதோ... பார்...
(மகிழ்ச்சியோடு சாவித்திரி திரும்பிப் பார்க்கையில் எமன்
போய் விடுகிறான்)
- சாவித்திரி : அதற்குள் மறைந்து விட்டாயா? எமதர்மா...! என் ஏக்கம்
பலித்தது. ஆனால் நோக்கம் பலிக்கவில்லை.
(இசை - ஒளி மங்கி மீண்டும் பரவுகிறது)

(எமன் வேகமாய் போய்க்கொண்டிருக்க அவனைப்
பின் தொடர்ந்து வருகிறாள் சாவித்திரி)

சாவித்திரி (பாடல்) : மாங்கல்யம் இல்லா
மாதர்கள் வந்தால்
பாங்கிலே உள்ளோர்
பாவசகுன மென்பார்
பதிபோய் உயிர் வாழ்தல்
பாரில் அவதியன்றோ...?

எமன்(வசனம்) : இன்னும் ஏன் என்னை தொடர்கிறாய்...? இரண்டு
வரங்கள்தான் கொடுத்துவிட்டேனே.

சாவித்திரி : மூன்றாவது ஒன்றும் மீதமிருக்கிறதே சுவாமி!

எமன் : என்ன அது... என்ன அது... எடுத்தியம்புக...?

சாவித்திரி : மூலியாதல் பாவையர் விதியென்றால்.. மலடியாதல்
சதியன்றோ...

எமன் : அதாகப்பட்டது..?

சாவித்திரி : நீரில்லா நிலமெதற்கு. நிலாவில்லா வானெதற்கு?
மக்களில்லா வீடெதற்கு. மன்னனில்லா நாடெதற்கு..?

எமன் : சுற்றி வளைக்காதே சுருக்கமாய் செப்பிடுக..!

சாவித்திரி : எனக்குத் தாய்மைப்பேறு வேண்டும். என் வம்சம் தழைக்க
ஒரு வாரிசு வேண்டும்.

எமன் : தந்துவிட்டேன் போ...
(சாவித்திரி மகிழ்ச்சியில் திளைக்க எமன் மறைந்து
விடுகிறான்)

சாவித்திரி : என் நோக்கம் நிறைவேறாமல் பின்வாங்க மாட்டேன்.
ஈரேழு உலகமானாலும் உன்னைப் பின் தொடர்வேன்.
(பின்னால் போகிறாள் - உடுக்கு இசை ஒலிக்கிறது. சாவித்தி
ரியை வராமல் தடுப்பதற்காக எமன் அக்கினி ஆற்றை
ஏவுகிறான். அவள் போகமுடியாதவாறு தீப்பற்றி எரிகிறது)

சாவித்திரி : ஆ! அக்கினி ஆறா..? ஆதிநாயகனே! பரம்பொருளே!

கருணைக் கடலே! திரிபுரத்தையும் எரிக்கும் சக்தி திருமாங்கல்யத்துக்கு உண்டென்பது உண்மையானால், இக் - கொடுங்கனல் குளிர்நீராய் மாறட்டும்.

இச் சுடுநெருப்பின் ஜீவாவை சுகந்தரும் தென்றலாகட்டும். எங்கே என் புனிதம்...? எங்கே உன் மகிமை...? எங்கே என் பக்தி...? எங்கே உன் சக்தி...?

(சீ அனைகிறது. இருள் சூழ்கிறது. மேடையின்முன்திரை மெதுவாக மூடுகிறது)

காட்சி மாற்றம்

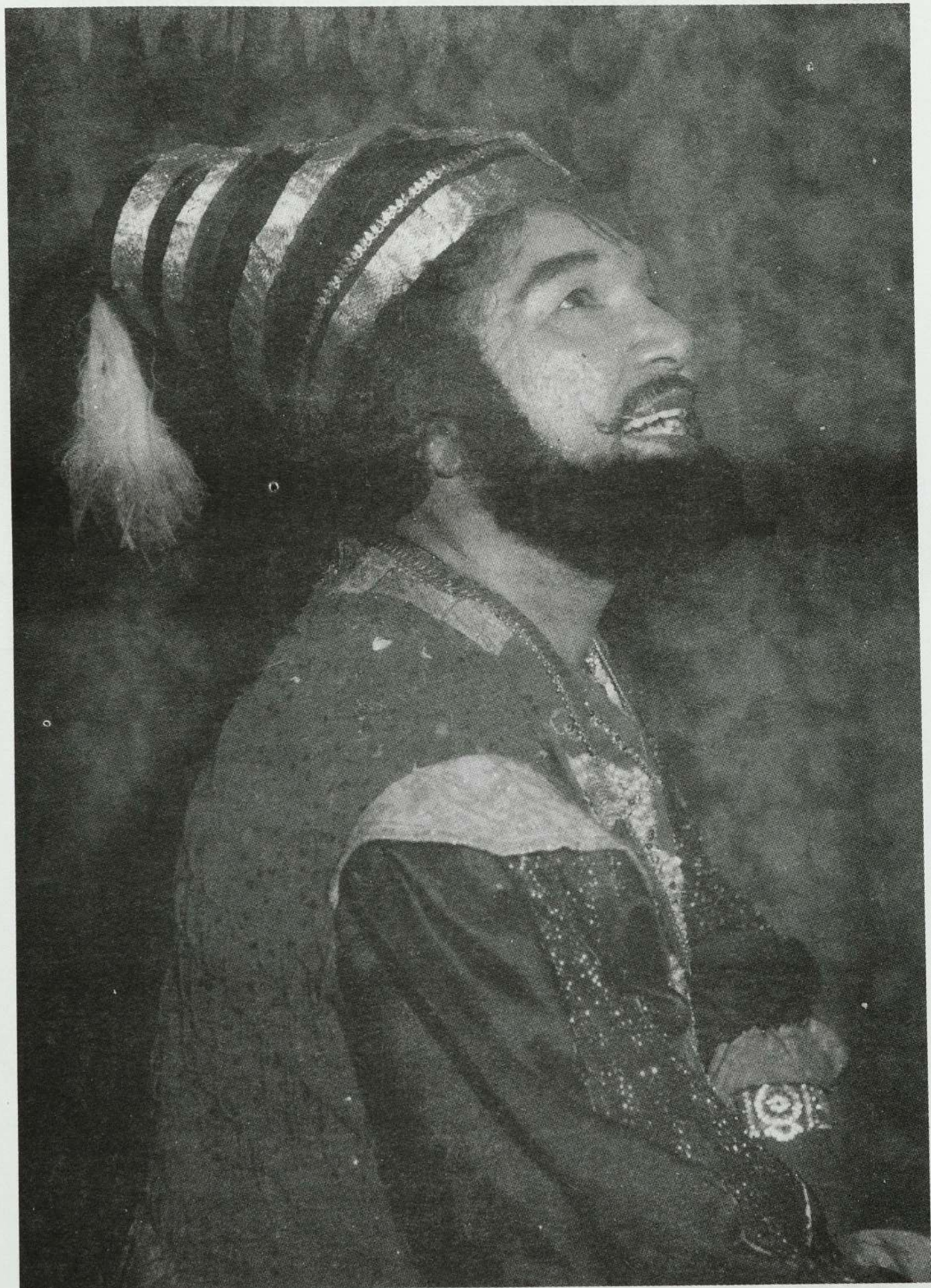
காட்சி : 03

- இடம் : எமதர்மனின் சபா மண்டபம்
- நிலை : (எமதர்மனின் கோட்டைக் கதவுகள் மூடப்பட்டு இருப்பதைப் பிரதிபலிக்குமாப் போல்... மேடையின் முன்திரை மூடி இருக்கிறது. உறை நிலையில் சாவித்திரி)
- குறிப்பு :- (மேடையின் கீழ் வலதுப் DR பகுதிக்கு பொட்டொளி (Spot Light) பாய்கிறது)
- சாவித்திரி (பாடல்) : முக்கோட்டை வல்லவர்கள் முரண்டு செய்ய முன்னவரின் வலியடக்க முயன்றதாலே.. இக்கோட்டை மார்பிலும் கையிலும் தாமேந்தி அரண்பூமி ரதம் ஊர்ந்து அழித்த சேதி... இக் கோட்டை படை விலங்கள் உண்மையானால் சேயிழையால் என் கற்பின் மகிமையாலே இக் கோட்டை கதவு திறந்திடுதல் வேண்டும். எமனிடம் போய் கேள்வி இசைப்பேனே.
- (கோட்டை கதவுகள் தானாகத் திறக்கின்றன. (அதாவது முன்திரை விலகுகிறது) எங்கும் ஒரே புகை மண்டலம். அதன் மத்தியில் எமதர்மன் காட்சியளிக்கிறான் சாவித்திரி எமன் முன்னால் வருகிறாள்)

- எமன்(வசனம்) : (ஆச்சரியத்தோடு) தடைபல கடந்து என் இராச்சியத்துக் குள்ளும் நுழைந்து விட்டாயா..? நீ கேட்டதையெல்லாம் தான்கொடுத்துவிட்டேனே. இனி தருவதற்கு ஒன்றுமில்லை. உன்னால் பெரும் தொல்லை.
- சாவித்திரி : கேளுங்கள் என் சொல்லை... ! உங்கள் வார்த்தையில எனக்கொரு சந்தேகம் சுவாமி.
- எமன் : சந்தேகமா..? என் வார்த்தையிலா...? எப்படி.. எப்படி.. என்ன சந்தேகம்? எடுத்துரைப்பாய்..!
- சாவித்திரி (பாடல்) : வித்தில்லா சம்பிரதாயம்
மேலுமில்லை கீழுமில்லை
சத்தியம் எனும் வேதம்
தனயனைப்பெறுவாய் என்றீர்
கர்த்தனே அன்பானான
கணவனில்லா ஒரு மாது
புத்திரன் பெறுவதுண்டோ
புகன்று ஐயம் நீக்குவீரே
- எமன்(வசனம்) : ஆஹா... அறியாமையால் மோசம் போனேன்; அவசரத்தில் மதியிழந்தேன். உண்மைதான்! சூத்திரன் இன்றேல் புத்திரன் இல்லைதான். சாவித்திரி..! உன் மாங்கல்ய பாக்கியத்தின் பெருமையே பெருமை. மாதரசி ! மணவாளன் உயிர் தந்தேன்; மகவுதனைப் பெற்று மகிழ்வுடன் வாழ்வீராக.
- சாவித்திரி : (தன் கணவனின் உயிரை மீட்ட மகிழ்ச்சியில்...) என்னை ஆசீர்வதியுங்கள் சுவாமி...
- எமன் : தீர்க்க சுமங்கலி பவ!
(எமன் காலில் வீழ்ந்து வணங்குகிறாள். எமன் ஆசீர்வதிப்பதைப்போல் கைகளால் சைகை செய்ய, இருவரும் உறைநிலை அடைகின்றனர்.

(இசை - ஒளி மாங்குகிறது)

முற்றும்

**அறிஞர் அண்ணாவின் சிவாஜி கண்ட இந்து ராஜ்யம் நாடகத்தில்
மராட்டிய மாவீரன் சிவாஜியாக கலைச்செல்வன்**

252644

14511

ஒரு மனிதன் ஒரு வாழ்க்கை ஒரு தீர்ப்பு

சட்டத்திலிருந்து...

சட்டத்திலிருந்து...

இந்நாடகம் ஒரே ஒரு அங்கத்திலேயே நிறைவுறுகிறது.

அரங்கம் நிர்மாணம் மூன்று பிரிவுகளைக் கொண்டது.

காட்சி அமைப்பு

முதலாவது பிரிவு : கீழ் வலதுபகுதி (DR) சக்ரபாணியின் பூஜை அறையாக சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பகுதி வெறுமையாய் இருத்தல் வேண்டும்.

இரண்டாவது பிரிவு : சக்ரபாணியின் வீட்டு வரவேற்பு அறை (இவ்வறை CR - MC - CL- DR - DC ஆகிய பகுதிகளில் அமைந்துள்ளது.) இங்கே ஒரு ஷோபா செட்டும் ஒரு Cabinetம் அரங்கப் பொருட்களாய் அமையும்.

மூன்றாவது பிரிவு : ஒரு நீதி மன்றத்தின் குற்றவாளிக்கூண்டாகவும் வழக்கறிஞர் வாதாடும் பகுதியாகவும் காட்சிப்படுத்தப்படும். (இது DL பகுதியில் அமையும்.)

கதாபாத்திரங்கள்

சக்ரபாணி : ஐம்பது வயது மதிக்கத்தக்கவர். ஆஜானுபாகுவான தோற்றம். சட்டப் புத்தகத்தையே வேதப்புத்தகமாகக் கொண்டவர். செய்யும் தொழிலை தெய்வமாகக் கருதுபவர். அரசு மட்டத்தில் செல்வாக்கும் - மக்கள் மத்தியில் பிரபல்யமும் பெற்றவர்.

அம்பிகா : சக்ரபாணியின் மனைவி. ஒரு குடும்பப் பெண்ணுக்குரிய லட்சணமும் பண்பும் கொண்டவள். கடவுள் பக்தி நிறைந்தவள்.

மதன்குமார் : ஒரு கொலைக் குற்றவாளி. இளைஞன், சுவரம் செய்யாத முகம்.

(சக்ரபாணி - மதன்குமார் பாத்திரங்களை ஒரே நடிகரே நடித்தல் வேண்டும். அப்போதுதான் அந்தநடிகரின் ஆற்றலுக்கு அது எடுத்துக் காட்டாக அமையும்)

அங்கம் : 01

- இடம் : சக்ரபாணியின் வீட்டுப் பூஜை அறை
காலம் : காலை
நிலை : (அம்பிகா மேடையின் கீழ் வலதுப் (DR) பகுதியில் நின்று தன் கணவருக்காகப் பிரார்த்தனை செய்கிறாள். அவள் மீது மட்டும் பொட்டொளி பரவுகிறது.)
- அம்பிகா : முருகா..! என் வீட்டுக்காரர் எடுக்கிற எந்தக் கேஸுலேயும் ஜெயிக்காம விட்டதேயில்ல. அவரோட வாதத்திறமைக்கு முன்னால எந்தவொரு லோயராலேயும் நின்று பிடிக்கவே முடியாது. இந்த கேஸுலேயும் அவரு ஜெயிக்கிறதுக்கு நீதான் துணை புரியணும். அவருக்கு சட்டப் புத்தகம் தான் வேதம்.. எனக்குத் தெரிஞ்சது உன்னோட பாதம்.
(ஒளி அனைகிறது)

காட்சி மாற்றம்

- இடம் : நீதிமன்றம்
நிலை : (மேடையின் கீழ் இடது புறத்தின் ஓரமாக (DL பகுதியில்) குற்றவாளிக் கூண்டின் ஒரு சிறு பகுதி மட்டும் காணுநருக்குத் தெரிகிறது. கூண்டின் இடதுபுற மூலையில் ஒரு போலீஸ்காரன் நிற்கிறான். கூண்டுக்கு வலது புறமாய் நின்று தன் வாதத்தை ஆரம்பிக்கிறார் சக்ரபாணி).
- சக்ரபாணி : மீ லோட், குற்றவாளிக் கூண்டில் நிற்கும் இந்த மதன்குமார் ஒரு கிரிமினல் பேர்வழி. இவனால் பாதிக்கப்பட்ட பருவப் பெண்களின் சாட்சியங்களெல்லாம் சோடிக்கப்பட்டவைகளல்ல. இவனது பசப்பு வார்த்தைகளால் உள்ளத்தை மட்டு மல்லாமல் உயிரையும் பலியாக்கிக் கொண்டிருக்கிறாள் சத்யபிரியா. பிரியா ஒரு சாதாரண பெண்ணல்ல. செல்வச் சீமான் ஒருவரின் திருமகள். ஒரு செளந்தர்ய தேவதை. அவள் கற்பு சூறையாடப்பட்டு அதன்பின் கொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறாள். இதனை பிரேதப் பரிசோதனை அறிக்கைகளும் கைரேகை நிபுணர்களும் மருத்துவர்களும் சந்தேகத்திற்கிடமின்றி தெளிவாக்கியுள்ளார்கள். இச்சம்பவத்தின் காரண கார்த்தா இந்த குமார்தான் என்பது சந்தேகத்திற்கிடமின்றி

நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது. கொடுமைகளுக்கு முடிவுகட்ட வேண்டுமானால் கொடிய மிருகங்களுக்கு கருணை காட்டாமல் கடுமையான தண்டனை வழங்க வேண்டும். எனவே இந்த குமாருக்கு அதிகபட்ச தண்டனையை வழங்கும்படி கணம் நீதிபதி அவர்களைத் கேட்டுக் கொள்கிறேன். தட்ஸ் ஒல் யுவர் ஒனர்.

காட்சி மாற்றம்

(சக்ரபாணியின் மீதிருந்த பொட்டொளி அணைகிறது. இப்போது மேடையின் மத்தியில் (MC யில்) அம்பிகா நிற்கிறாள். அவள் மீது பொட்டொளி பரவுகிறது. வானொலிப் பெட்டியை அம்பிகா முடுக்கிவிடுகிறாள். அதிலே ஒரு பாடல் ஒலிக்கிறது.)

பாடல் : உலகத்தில் திருடர்கள் சரி பாதி - ஊமைகள் குருடர்கள் அதில் பாதி கலகத்தில் பிறப்பதுதான் நீதி - மனம் கலங்காதே மதி மயங்காதே.

வானொலியில் : இதுவரைக் கேட்டது இறைநீதிப் பாடல்கள். இலங்கை ஒலி பரப்புக் கூட்டுத்தாபனம், தமிழ்ச் சேவை. நேரம் பிற்பகல் 2.30 மணி. இப்பொழுது முதல் ரவிஷங்கரின் சித்தார் இசையைக் கேட்கலாம்.

(சித்தார் இசை ஒலிபரப்பாகிறது. அதே நேரம் தொலைபேசி மணியும் ஒலிக்கிறது. அம்பிகா ரிசீவரை கையில் எடுக்கிறாள்)

அம்பிகா : ஹலோ! மிஸிஸ் சக்ரபாணி ஹியர். நீங்களா...? சொல்லுங்க இன்னைக்கு கோர்ட்டுல என்ன நடந்தது. வழக்கு என்னாச்சு..?

(தொலைபேசியில் சக்ரபாணியின் குரல் ஒலிக்கிறது)

சக்ரபாணி : அம்பிகா உனக்கு ஒரு குட் நியூஸ். அந்த குற்றவாளிக்கு மரண தண்டனைன்னு தீர்ப்பாகிடிச்சு. தீர்ப்பைக் கேட்டதும் வெறிபிடிச்சவன் போல கத்த ஆரம்பிச்சிட்டான். கடைசியில... கடைசியில அவன் என்ன சொன்னான் தெரியுமா?

அம்பிகா : என்னங்க சொன்னான்?

காட்சி மாற்றம்

- குறிப்பு :- (அம்பிகாவின் மீதிருந்த ஒளி அனைகிறது. இப்போது குற்றவாளி கூண்டிற்கு பொட்டொளி பாய்கிறது. பார்வையாளருக்கு நன்கு தெரியும் வண்ணம் குற்றவாளிக் கூண்டு காட்சி அளிக்கிறது. கூண்டின் மத்தியில் மதன்குமார் நிற்கிறான்.)
- மதன்குமார் : (வெறி பிடித்தவன் போல் கத்துகிறான்) நோ... நோ.. ஐ ஏம் நொட் ஏ மார்டர்! நான் கொலைகாரன் இல்ல. சத்தியமா நான் கொலைகாரன் இல்ல. டேய் சக்ரபாணி, நீ கிரிமினல் லோயர் என்கிறத நிரூபிச்சிட்டே. சட்டம் என்னத் தண்டிக்கலாம். ஆனா.. இறைவன் உன்னத் தண்டிக்காம விடமாட்டான். நான் தூக்கில தொங்குறதுக்கு முன்னால எனக்கு ஒரே ஒரு நிமிஷம் கிடைச்சாலும் உன் இரத்தத்தக் குடிக்காம விடமாட்டேன். உன்னைக் கொல்லாம விடமாட்டேன்.
(ஒளி மங்குகிறது)
- குறிப்பு : சக்ரபாணி, மதன்குமார் பாத்திரங்களை ஒருவர் நடிப்பதாயின் சக்ரபாணியின் மேலங்கியை மட்டும் கழட்டிவிட்டு, மதன்குமாராய் நடிக்கலாம்)

- காட்சி மாற்றம் -

(வழக்கறிஞர் சக்ரபாணி Brief Case ஐ ஏந்தியவாறு வருகிறார். தனது மனைவியை அழைத்தவாறு வீட்டிற்குள் நுழைகிறார். வீட்டிலுள் இருந்து அம்பிகா வருகிறாள். இக்காட்சி துவங்கும்போது கீழ் இடது (DL) புறத்திலிருந்து குற்றவாளிக் கூண்டு அகற்றப்படல் வேண்டும். வானொலியில் சித்தார் இசை ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது.)

- சக்ரபாணி : (வந்துகொண்டே) அம்பிகா.. அம்பிகா..
- அம்பிகா : வந்துட்டிங்களா... கொஞ்சம் பொறுங்க..
(தயார் செய்து வைத்திருந்த தட்டை எடுத்து வந்து தன்கணவரை திருஷ்டி கழிக்கிறாள்)
- அம்பிகா : எத்தனைபேர் கண்ணு பட்டதோ...?
(Brief Case ஐ அவளிடம் தருகிறார்)

- சக்ரபாணி : கண்ணுபடுறது இருக்கட்டும்.. கடைசியா அந்த மதன்குமார் என்ன சொன்னான் தெரியுமா?
- அம்பிகா : என்னங்க சொன்னான்?
- சக்ரபாணி : ஒரு நிமிஷம் கிடைச்சாலும் அவன் என்னக் கொண்ணுடுவானாம். பூல்.. அம்பிகா! ஒரு வழக்கறிஞர் தன் கட்சிக்காரை நியாயப்படுத்துறதுக்கான காரணங்களைக் கண்டு பிடிக்கணுமே தவிர நீதி நேர்மைகளைக் கண்டுக்கக் கூடாது. ஏம் ஐ கரெக்ட்?
- அம்பிகா : உங்க பேச்சுக்குத்தான் அப்பீளே கிடையாதே.
- சக்ரபாணி : கரெக்ட்... யூ ஆர் கரெக்ட்! ஆங்.... அம்பிகா... இப்போ எனக்கு கொஞ்சம் ரிலெக்ஸ் வேணும்.
- அம்பிகா : சரி. நான் சாப்பாட்டை ரெடி பண்ணுறேன். நீங்க ரெஸ்ட் எடுங்க..
- (என்றவாறு அவள் உள்ளே செல்கிறாள். அவன் தனது கோட்டையும் டையையும் கழற்றுகிறான்)
- சக்ரபாணி : குற்றவாளிக்குத் தண்டனை கொடுக்கிறது நியாயம். குற்றவாளியே தண்டனை கொடுக்கிறதுன்னா அது என்ன நியாயம்..?....பூல்!
- வானொலியில் : விசேட அறிவித்தல் ஒன்று. மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட மதன்குமார் என்ற கைதி சிறைச்சாலைக்குக் கொண்டு செல்லும் வழியில் தப்பி விட்டார். அவரைப் பற்றிய தகவல் தெரிந்தவர்கள் அருகிலுள்ள பொலிஸ் நிலையத்திற்கு அறிவிக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறார்கள்..
- சக்ரபாணி : வாட்? அவன் தப்பிச்சிட்டானா? (திகிலூட்டும் இசை)
- வானொலியில் : விசேட அறிவித்தல் கேட்டீர்கள். தொடர்ந்தும் வாத்திய இசை கேட்கலாம்.
- (இந்த இடத்தில் இருந்து ஒரு பொட்டொளியில் அல்லது ஒரு Following light ஒளியில் காட்சியை நகர்த்தலாம்)
- சக்ரபாணி : (முகத்தில் கலவரம்) வாட் அவன் தப்பிச்சிட்டானா...?

(மதன்குமார் பாணியில்) “டேய் சக்ரபாணி ! உன் ரத்தத்தை குடிக்காம விடமாட்டேண்டா..?” (தன் கூற்றாக) அப்படின்னு சொன்னானே... அதுக்காகத்தான் தப்பிச்சிட்டானா... போறதே போறோம் இவனையும் கையோட கூட்டிக்கிட்டு போயிருவோ ம்னு நினைச்சிட்டானா.. அப்படின்னா.. இதுதான் என் லைப் ஸ்டோரியில கடைசிப் பக்கமா.. (தன்னை மறந்து) ஓ மை கோட்! கோட்.. என்ன இது.. என வாயில் என்னைக்கும் வராத வார்த்தை எல்லாம் இன்னைக்கு வருதே.. எனக்கும் மேல ஒருத்தன் இருக்கிறது உண்மைதானா..? அது உண்மையின்னா.. அவன் சட்டத்துக்கு முன்னால மனித சட்டங்கள் எல்லாம் செல்லுபடியாகாதோ? நீதிபதிகளுக்கு எல்லாம் பெரிய நீதிபதி அவன் தானா..? புள்ளையாரப்பா.. முதல் தடவையா ஓங்கிட்ட ஒரு ரிக்குவெஸ்ட்! இன்னும் நான் சாதிக்க வேண்டியது நெறைய இருக்கு. உன்னை கையெடுத்துக் கும்பிட்டு கேட்டுகிறேன்.. (அழுகை) ஒரு நாளும் இல்லாம இன்னைக்கு ஏன் நான் தனியா புலம்பிகிட்டுருக் கேன். என் வாதத்திறமையால எத்தனையோ பேரை புலம்ப வைச்ச பாவத்துக்கு இப்போ நான் புலம்புறேனா? (ஒரு ஓடு உடைந்து அவன் முன்னால் விழுகிறது). முருகா..! (பயத்தோடு) என்னைக் காப்பாற்று.. நான் இல்ல.. நான் இல்ல.. என்னை விட்டுரு..என்னை வி...ட... ஓடு உடைஞ்சி விழுந்திருக்கு.. ஆ.. (கூரையைப் பார்க்கிறான்) கூரையப் பிரிச்சி உள்ள வரப்போறானா... (வீராப்போடு) வந்திடுவானா.. வர விட்டுருவேனா.. (துப்பாக்கியை எடுப்பது போல் பாவனை...) இந்தத் துப்பாக்கியால சூட் பண்ணிறமாட்டேன். (சிறிது நேரம் அமைதி சக்ரபாணி நாலா பக்கமும் பார்க்கிறான். மிரள மிரள விழிக்கிறான்)

சக்ரபாணி

: (சப்தமாக) அம்பிகா.. அம்பிகா..

அம்பிகா

: (வந்து கொண்டே) என்னங்க ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கிறீங்க?

சக்ரபாணி

: ஏன் கதவெல்லாம் திறந்திருக்கு. நேரா உள்ள வந்து சுலபமாகதைய முடிக்கிறதுக்கா? 'குளோஸ் த டோர்... குளோஸ் த டோர்... குயிக் குயிக் எல்லா ஜன்னல்களையும் இழுத்து மூடி

தாழ்ப்பாள் போட்டிடு. குயிக்.. குயிக்...

(அம்பிகா கதவைச் சாத்தி ஜன்னல்களை மூடுகிறாள் இதனை பாவனை (mime) மூலம் செய்யலாம்)

சக்ரபாணி : இப்போ எப்படி அவனால் உள்ள வரமுடியும்.
(நாய் குரைக்கும் சப்தம் கேட்கிறது.)

சக்ரபாணி : அம்பிகா.. ஏன் அல்ஷேஷன் குரைக்குது ? அப்போ.. அப்போ
என் கம்பெளண்டுக்குள்ளேயே வந்துட்டானா? எங்கேயாவது
ஒரு இடத்தில பதுங்கியிருந்து என்னைக் குளோஸ் பண்ணிட
லாம்னு திட்டம் போட்டிருக்கிறான் போலிருக்கு.

அம்பிகா : என்னங்க.. ஏன் நீங்க ஒரு மாதிரியா பேசுறீங்க? எனக்குப்
பயமா இருக்குங்க...

(அவளைப் பார்த்து சிரிக்கிறான். அவளின் இரு தோள்க
ளையும் பற்றியவாறு...)

சக்ரபாணி : என்ன பற்றி என்ன நினைக்கிறே? இப்போ, இப்பவே
ஐ.ஜி.பி.க்கு போன் பண்ணி பொலிஸ் படையையே
காவலுக்கு கொண்டு வந்து குவிக்கிறேன் பாரு. டேய்...
குமார்..... உன்னுடைய செப்டரையே குளோஸ் பண்ணு
றேன்.. பாரு...
(சக்ரபாணி ரிஸீவரைக் கையில் எடுத்து டயல் செய்கிறான்)

சக்ரபாணி : ஹலோ! ஐ ஏம் கிரேட் கிரிமினல் லோயர் சக்ரபாணி ஸ்பீக்
கிங். இமீடியெட்டா என் வீட்டுக்கு பொலிஸ் படைய அனுப்பி
வையுங்க. என் உயிருக்கு அச்சுறுத்தலா இருக்கு. (சிறு -
அமைதி) வாட்...? ஹாப் என் ஹவர் டைம் தேவையா?
அப்போ நான் டிபென்ஸ் மினிஸ்டரோட பேசிக்கிறேன். நோ..
நோ.. ஐ டோன் வோண்ட் எனி எக்ஸ்பிளனேஷன்.
என்னோட டெலண்ட் இந்த உலகத்துக்கே தெரியனும்.
தெட்ஸ் ஆ... ல்...ஆ ...

(இருமுகிறான், சிறிது நேரத்தின் பின் சக்ரபாணி பேச்சு
மூச்சற்று ஆடாமல் அசையாமல் இருக்கிறான். (MCபகுதியில்)
அம்பிகா அருகில் சென்று அவனைத் தொட்டுப் பார்க்கிறாள்.

அவன் உயிரற்ற உடலாக ரிஸ்வரோடு நிலத்தில் சாய்கிறான். அம்பிகா அவன் மேல் விழுந்து கதறி அழுகிறாள். இந்நேரம் வானொலியில்...).

வானொலியில் : விசேட அறிவித்தல் ஒன்று.... தப்பிச் சென்ற மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்ட கைதியை பொலிஸார் சற்று முன்பு கைது செய்துவிட்டனர். மதன்குமார் என்கிற அந்த கைதி பலத்த காவலுடன் சிறைச்சாலைக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டுள்ளான். தொடர்ந்தும் வாத்திய இசை கேட்கலாம்.

(இவ்வறிவிப்பைக் கேட்டதும் அம்பிகா தன் அழகையை நிறுத்தி எந்த வித சலனமும் இல்லாமல் மேடையில் முன்னால் (DCக்கு) வருகிறாள்)

அம்பிகா : (சபையோரைப் பார்த்து நிதானமாக) சட்டம் தோத்திருச்சி... சக்தி ஜெயிச்சிருச்சி! வழக்கு ஒன்றுதான்.... தீர்ப்புத்தான் ரெண்டாயிருச்சி

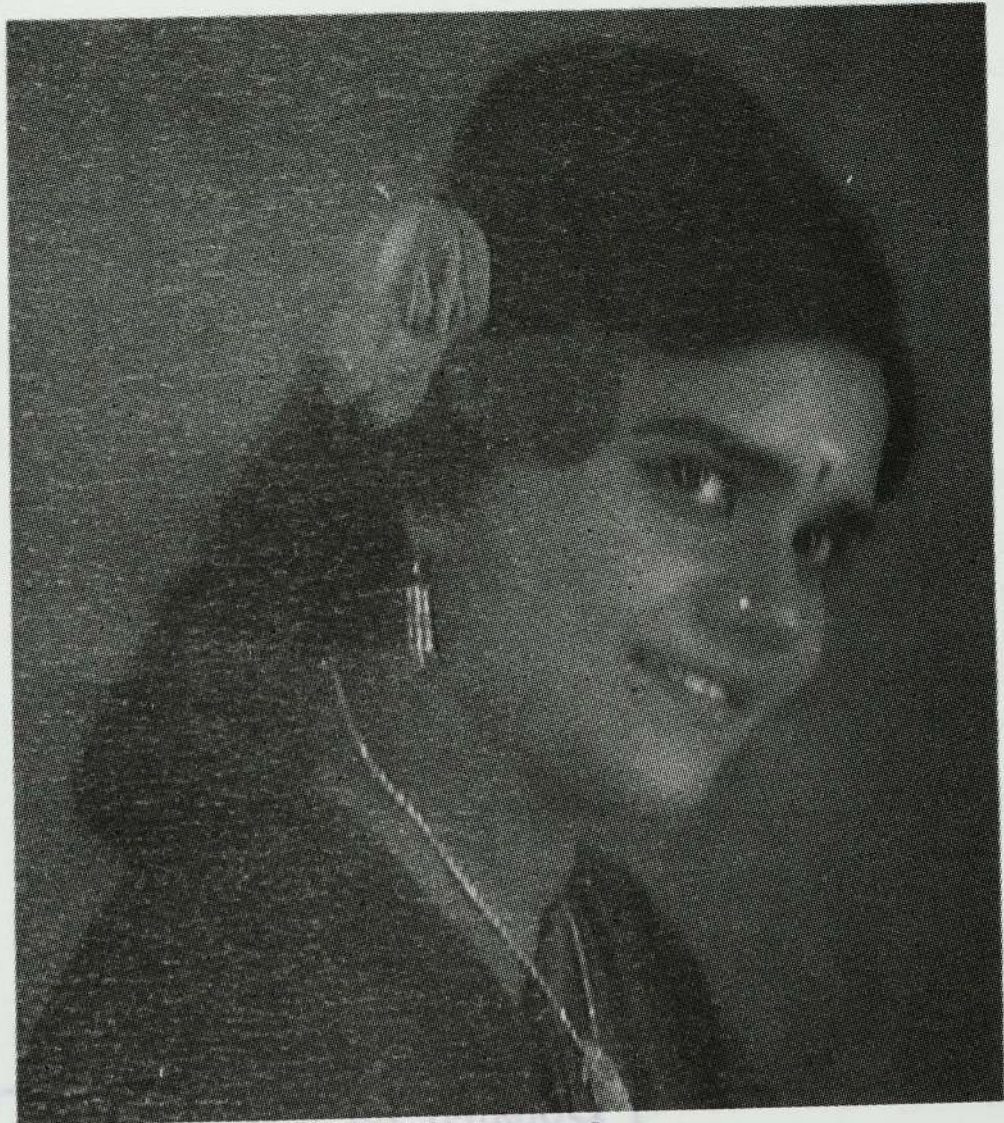
(சோகமான சித்தார் இசை வானொலியில் ஒலிக்கிறது. ஒளி மங்குகிறது திரை மெதுவாக மூடுகிறது.)

முற்றும்

Donated by National Library &
Documentation Service

கே.ஜெயதேவி

கமலபூர்

வெள்ளக் காசுகள்

இதிகாசத்தில் ஞந்து...

காட்சி :- 01

இடம்

:- ஆலயம்

நிலை

:- திரை மூடியிருக்கின்றது. ஆலயமணி ஒலித்து ஓய்கிறது. மெல்லிய பியானோ இசையுடன். கையில் மெழுவர்த்திக ளுடன் இளம் பெண்கள் அறுவர் ஒரு பாடலை (-UC இல் இருந்து) இசைக்கின்றனர். மேடையில் மெல்லிய ஒளி. (திரை மெல்ல விழுகிறது)

பாடல்

:- அன்னை மரியாள் தன் கருவினிலே
அணைத்து மகிழ்ந்தாள்
உன் நினைவினிலே
விண்ணின் மீன்கள் ஜொலித்திடவே
மண்ணில் பிறந்தாய் எங்கள் யேசுவே

- இசை -

நீசன் உன்னை தீண்டவே
நீதி அங்கு மாண்டதே
நேசம் நிறைந்த யேசுவே
நீதான் உலகின் சுவாசமே
(சைக்குளோராமாவில் யேசு சிலுவையில் காட்சியளிக்கிறார்)

- இசை -

(மேடையின் மத்தியில் (CC இல்) ஒளி பரவுகின்றது. கட்டியக் காரன் காணுநருக்கு காட்சி தருகிறான்... அவன் (CC இல் இருந்து DCக்கு) முன்னால் வர பாடலை இசைத்தவாறு ஆறு பெண்களும் அவன் பின்னால் வருகின்றனர்)

பாடல் :-

அன்னை மரியாள் தன் கருவினிலே
அணைத்து மகிழ்ந்தாள் உன் நினைவினிலே
விண்ணின் மீன்கள் ஜொலித்திடவே
மண்ணில் பிறந்தாய் எங்கள் யேசுவே

(கட்டியக்காரன் (CC இல் இருந்து DL க்கு) வலது புற மூலையில் வந்து நிற்க பாடல் முடிகிறது. பெண்கள் மெதுவாக மேடையை விட்டுச் செல்கின்றனர்)

கட்டியக்காரன் :- என் பிரியமான பார்வையாளர்களே! ஏன் அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? நான் தான் யூதாஸ் எனும் இவ்வரங்க அளிக்கையின் கட்டியக்காரன்.. நான் சொல்லப் போகும் கதை உங்களுக்கு புதியதல்ல... பழைய கதைதான். என்றாலும் புதிய முறையில் சொல்லுகின்றேன். இறைவன் உலகை எவ்வளவு அன்பு செய்தார் என்பதை எண்பிக்க வந்தவர் இறைமகன் இயேசு. கன்னி மரியாளிடம் கருவானார். மனித உருவானார்.. உலக மக்கள் அனைவரும் இறைமக்கள் ஆகும் வழியை காட்டி நின்றார்.. கூடவே கொடுந்தேள் ஒன்றையும் கூட்டிச் சென்றார்.. இயேசு எனும் பொக்கிஷத்தை காலி செய்ய - காசு என்னும் கடும் விஷத்தை கையில் எடுத்தான்..பாம்புக்கு முன் பிறந்த யூதாஸ் என்பான். கன்னத்தில் முத்தமிட்டு காட்டிக் கொடுத்த கயமைக்கு பரிசு தான் முப்பது வெள்ளிக் காசுகள்....

பின்னணியில் :- (எதிரொலியாக) வெள்ளிக்காசுகள்.. வெள்ளிக் காசுகள்...!
இந்நேரம் (இப்பொழுது மண்டபத்தின் பின் வரிசையில் இருந்து பெண்களின் ஏளனச் சிரிப்பொலி. பார்வையாளர்கள் மத்தியிலிருந்து யூதாஸ் ஓடிக்கொண்டு வருகிறான்..)

குறிப்பு :- (இப்பொழுது கட்டியக்காரன் மேடையில் இல்லை)

யூதாஸ் :- (உரத்து சப்தமிட்டவாறு) நான் பாவி.. நான் பாவி...
(ஓடி வந்து வலதுபுற மேடைப் படிக்கட்டுகளில் விழுகிறான்) விட்டு விடுங்கள். என்னை விட்டு விடுங்கள் (பெண்களின் பலமான சிரிப்பொலி) சிரிக்காதீர்கள்.. என்னை பரிகசிக்காதீர்கள்.. போய் விடுங்கள் இங்கிருந்து....

குறிப்பு :- (யூதாஸ் மேடையின் மத்திக்கு (DCக்கு) வருகிறான். மேடைக்கு உள்ளி இருந்து யூதாஸின் மனசாட்சியின் பிம்பங்களாக மூன்று உருவங்கள் வருகின்றன)

உருவம் i. :- யூதாஸ்! வஞ்சத்தால் புடம் போட்ட வானரம் நீ...!

உருவம் ii. :- யூதாஸ்! ஆத்துமாவையே ஆழம் பார்க்கும் அகம் கெட்டோன் நீ...!

- உருவம் iii. :- விஷ ஜந்துக்களின் மொத்த உருவம் நீ...!
- மூவரும் :- வேதத்து நாயகனின் விதி முடிக்க வினை விதைத்த கைப்பாஸின் கைக்கூலி நீ... (வேதத்து)
- யூதாஸ் :- நான் பாவி.. சண்டாளன்..இழிமகன். காட்டிக் கொடுத்த கயவன். ஈனப் புத்தி படைத்த யூதாஸ் கரியோத் நானே தான்...!
- உருவம் i. :- வாயும் வயிறும் ஆசையில் வீழ்ந்தால் வாழ்க்கையே பாலைவனம்தான் யூதாஸ்.
- உருவம் ii. :- காலங்கள் மயக்கும் இன்பங்கள் யாவும் கவலைகள் தான் யூதாஸ்.
- உருவம் iii. :- கொடும்பாவம் அனைத்துக்கும் கூலி நரகம்தான் யூதாஸ்.
- மூவரும் :- வேதத்து நாயகனின் விதி முடிக்க வினை விதைத்த கைப்பாஸின் கைக்கூலி நீ..!
(மேடையின் முன்னால் (DCஇல்) யூதாஸ் முழுந்தாளிட்டு அழுகிறான்)
- யூதாஸ் :- ஐயகோ.. என் அங்கமெல்லாம் வேகுகின்றதே.. என் மயிர் துவாரங்களில் காய்ச்சிய ஈயத்துளிகள் புகுவதைப்போல் இருக்கிறதே... என் நாவெல்லாம் வரண்டு போகிறதே... தாகம்... தாகம்.. தண்ணீர்.. தண்ணீர்...
(தாகத்தால் வரண்டுபோன நிலையில் ஈனக்குரலில் பேசுகிறான். மேடையின் வலது புறத்தில் (DL இல்) கட்டியக்காரன் வந்து நிற்கிறான்)
- கட்டியக்காரன் :- யூதாஸ் கரியோத்... ஏவாளின் பாவக்கனியில் உருவான புழுவே. பிதாமகன் மரண வேதனையில் தாகமாய் இருக்கிறது என்று துடித்தபோது... கசப்பான காடியை அல்லவா நீ அவருக்குக் குடிப்பதற்கு கொடுத்தாய்...?
- யூதாஸ் :- இல்லவேயில்லை.. கசந்த காடியை நான் கொடுக்கவில்லை.. அந்த கைப்பாஸின் கையாட்கள்தான் கொடுத்தார்கள்.
- கட்டியக்காரன் :- அவர்களும் ஏவாளின் விஷக் கனியிலே ஜனித்த விரியன் பாம்புகள் தானே... பாவப் பிசாசே...! விஷக்கறை படிந்த அந்த

வெள்ளிக் காசுகளை இன்னுமா உன் மடியில் வைத்துக்
கொண்டு இருக்கிறாய்.. தேவ மைந்தனின் சீடனென
உன்னைச் சொல்லுவதே வெட்கம்!

(முப்பது வெள்ளிக் காசுகள் அடங்கிய பொட்டலத்தை கையில்
எடுத்துப் பார்க்கிறான். அவன் முகம் அருவருப்பாக
மாறுகிறது.)

யூதாஸ் :- விஷக்கறை படிந்த முப்பது வெள்ளிக் காசுகள். பூமித் தாய்க்கு
பெருமை சேர்த்த உயிர் மூச்சுக்கு தந்த வெகுமதி.. முப்பது
வெள்ளிக் காசுகள்.. இறை மகனின் உயிருக்கு விதித்த
விலை முப்பது வெள்ளிக் காசுகள்..
(இரு கைகளாலும் மார்பில் அடித்துக் கொண்டு அழுகிறான்)

யூதாஸ் :- வேண்டாம்.. இந்த வெள்ளிக் காசுகள் எனக்கு வேண்டவே
வேண்டாம்...
(வெள்ளிக் காசுப் பையை வீசி ஏறிகிறான் வெள்ளிக் காசுகள்
நாலா பக்கமும் சிதறுகிறது. பின் சிதறிக் கிடக்கும் காசுகளைப்
மிரள மிரளப் பார்க்கிறான்)

யூதாஸ் :- இந்த வெள்ளிக் காசுகள் வீதியிலே கிடக்க வேண்டாம்...
தப்பித் தவறி மனிதர்கள் இதை மிதித்து விட்டால் குணப்படுத்த
முடியாத குஷ்ட ரோகத்துக்கு அவர்கள் ஆளாவார்கள்...
(சிதறிக் கிடக்கும் காசுகளை பரபரப்போடு பொறுக்கி பையில்
போட்டுக் கொள்கிறான்)

யூதாஸ் :- இந்த வெள்ளிக் காசுகளை கொண்டு போய் தேவாலயத்தி
லுள்ள நல்லாயர்களும் ஒப்படைப்பேன்.. இதைப்பற்றி
தீர்மானிக்கக்கூடிய சக்தி அவர்களுக்கே உண்டு..
நல்லாயர்கள் நல்லதையே செய்வார்கள்...

- இசை -

(ஒளி மாங்குகிறது)

- இடம் :- தேவாலயம்
- (சைக்குளோராமாவில் ஒரு தேவாலயம் காட்சி அளிக்கிறது நல்லாயர். ஒருவர் (DCஇல்) நிற்கிறார்... அவர் காலடியில் மண்டியிட்டு கண்கள் கலங்கிய நிலையில் யூதாஸ் இருக்கிறான்)
- நல்லாயர் :- பாவமென்று தெரிந்துகொண்டும் பாவம் செய்பவனை பரமன் பரிகசிக்கிறான்... தீமையென்று தெரிந்து கொண்டும் தீமை களை விதைப்பவன் தீயினும் கொடியவன்.
- யூதார்ஸ் :- அப்படியானால் இப்பாவிக்கு பரலோகத்தில் இடமே இல்லையா..?
- நல்லாயர் :- பாவிகள் தங்கள் தலைவிதியை தாங்களே நிர்ணயித்துக் கொள்கிறார்கள். அநியாயத்தை விதைப்பவர்களுக்கு மண்ணரசில் இடமில்லை. மனசாட்சியை புதைப்பவர்களுக்கு விண்ணரசிலும் இடமில்லை...
- யூதார்ஸ் :- அந்த நரகத்தில் இருந்து என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்.. நான் மீட்சிபெறுவதற்கு வழி காட்டுங்கள்... எனக்கு விமோசனம் தாருங்கள்.
- நல்லாயர் :- (பண்ப்பையை கையில் எடுத்து) யூதாஸ்... ! இந்தப் பணம் குருமாருக்கும் ஆகாது... கோவிலுக்கும் சேராது... அந்நியர் பிணம் புதைக்கும் நிலத்திற்கு அடமானம் ஆகட்டும். பாவக் காசுகள் யாவும் பாவிகளின் மரணச் சடங்குகளுக்கு பயன்ப டட்டும்... போ... ஆண்டவர் இடத்தில் மண்டியிட்டு அழுது புலம்பு... ஆயுள் முழுவதும் மன்னிப்புக் கேள்... பரலோகத்தில் இருக்கும் எங்கள் பிதாவே... எங்கள் பாவங் களை பொறுத்தருளும் என்று மன்றாடு....
- (மேடையில் இருள் சூழ்கிறது. - இருவரும் உறைநிலையில்)

(மீண்டும் ஒளி பரவுகிறது இப்போது நல்லாயர் அரங்கில்லை
- மேடையின் மத்திக்கு (CCக்கு) வரும் யூதாஸ் இடறி
விழுகிறான்... வெள்ளிக் காசுகள் மேடையில் விழுந்து
தெறிக்கும் ஓசை)

யூதாஸ்

:- பாவச் சேற்றில் கிடந்து துடியாய் துடிக்கும் கேடுகெட்ட என்
இதயமே... ஏன் இப்படி படபடவென வேகமாய் அடித்துக்
கொள்கிறாய்... ஓ... என் மனசாட்சியே...! ஏன் இன்னும்
என்னைக் கொல்லாமல் விட்டு வைத்திருக்கிறாய்...?
(பருந்துகள், கழுகுகள், ஆந்தைகள் போன்ற பறவைகளின்
சப்தம்)
ஆ... அது என்ன பயங்கர சப்தம்! எனக்கு நன்றாகக் கேட்கி
றது... ஆயிரம் ஆயிரம் மரண தேவதைகள் தங்கள் சிறகுக
ளை விரித்து... என்னை சுற்றிப் பறப்பதைப் போன்ற பயங்கர
சப்தம்... என்னை நெருங்கி வந்துகொண்டு இருக்கிறது.
அந்த சப்தம். சாட்டையாக என்னை வேட்டை ஆடுகின்றது...
(சவுக்கால் அடிக்கும் ஓசை. சாட்டையினால் அடிபட்ட
வேதனையின் வெளிக்காட்டல்களுடன் யூதாஸ் துடிக்கிறான்)

யூதாஸ்

:- ஐயோ... ஆ... ஆ... அம்மா... ஐயோ... ஓ... என் கழுத்தை
யாரோ நெறி..க்..கி..றார்...கள்... ஆ...
(கழுத்தை நெறிப்பதைப்போல் பாவனை)
என்னால் ஒன்றுமே செய்ய முடியவில்லை...
(Flood Light இன் ஒளி. யூதாஸ் நிழல் உருவில்.. அவன்
உருவம் யூதாசுரமாக சைக்குளோராமாவில்)
என்ன இது... ஏன் இந்த மாற்றம்...? வெண் முகில்கள் யாவும்
கருமுகில்களாக மாறி வானத்தை முற்று முழுதுமாக மறை
த்துவிட்டதே....
(Flood Light அனைகிறது. மேடை முழுவதும் இருள்...)

யூதாஸ்

:- இருள்...ஒரே இருள்... எங்கும் இருள்... என் உள்ளத்தைப்
போல் உலகமே இருண்டுவிட்டது... என் குருநாதர் அன்றே
சொன்னார், அவர் சொன்னவை இப்போதும் என் காதுகளில்
எதிரொலிக்கின்றது...

(சைக்குளோராமாவில் குருநாதரின் நிழல் உருவம் யூதாஸ் மீது மங்களான பொட்டொளி பரவுகின்றது)

குருநாதரின் குரல் :- நீ செய்த பாவங்களுக்கு உன் கண்கள் காரணமாக இருந்தால்... அந்த கண்களைப் பிடுங்கி எறிந்து விடு... உன் அங்கங்கள் யாவும்... நரகத் தீயில் கருகி சாம்பலாவதை விட... உன் அங்கங்களில் ஒன்று இல்லாமல் போவதால் எந்தப் பாதகமும் இல்லை...!

(குருநாதரின் உருவம் மறைகிறது)

யூதாஸ் :- இல்லை... இல்லை... காட்டிக் கொடுத்த கொடும் பாவத்திற்கு என் கண்கள் மட்டும் காரணமல்ல... நான் செய்த பாவத்திற்கு என் கரங்கள் மட்டும் காரணம் அல்ல... கூடவிருந்தே குழி பறித்த கொடிய செயலுக்கு என் முழு உடம்புமே உடந்தை... என் அங்கம் எல்லாமே... என் பாவத்துக்குச் சொந்தம்...

(மீண்டும் பறவைகளின் பயங்கர சப்தம். மேடையின் நடுப்பக்கமாக (CCஇல்) நின்று இரு கைகளையும் விரித்த வாறு உரத்த குரலில்...)

யூதாஸ் :- இது என்ன..? மீண்டும் சப்தம்... மரண தேவனே! கூரான உன் இறக்கைகளை அகல விரித்து வானத்தில் வட்டமிட்டு யாரைத் தேடுகிறாய்... நீ என்னைத்தான் தேடுகிறாய்... ஓ மரண தேவனே... நான்தான் யூதாஸ் கரியோத்... இன்னும் உயிரோடு இங்குதான் இருக்கிறேன்...நீயும் இன்னும் என்னை தீண்டாமல் இருக்கிறாய்... இயற்கையே!

உனக்குமா இன்னும் சீற்றம் வரவில்லை. ஊழிக்காற்றே..!

நீயுமா உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறாய்...? கடும்மழையே...!

கொடும்புயலே...! நீரே... நெருப்பே... நிலஅதிர்வே...

நீங்களுமா உணர்ச்சியற்று போய்விட்டீர்கள்...? தூ...

(காரியுமிழ்கிறான்)

(இயற்கை சீற்றம் அடைகிறது. இடி மின்னல் மழை போன்ற வற்றின் ஒலிகள் எதிரொலிக்கின்றது)

யூதாஸ் :- (பலமாக சிரிக்கிறான்) ஏ... பஞ்ச பூதங்களே... இப்பொழுது தான் நீங்கள் விழித்துக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள்... உங்கள்

கூரான நகங்களால் என்னைக் கீறிக் கிழித்துக் கொன்று விடுங்கள்... கொன்றுவிடுங்கள்....

(இயற்கையின் சீற்றம் ஸ்தம்பிதம் அடைகிறது)

யூதாஸ்

:- (திகைப்போடு) எங்கே அந்த சப்தம்... மரண தேவனே..! நீ மாண்டு விட்டாயா? சொல்... ஏன் இந்த மயான மௌனம்?... சாவே...! சாவே...! நீ எங்கு சென்றாய்...? ஒருவேளை.... ஒரு வேளை... அந்த சாவுக்கும் சாவு வந்து விட்டதோ...?

(இயற்கை சீற்றத்தை பிரதிபலிக்கும் ஒரு மாறுபட்ட இசை. ஒரு பிரளயம் பெருக்கெடுப்பது போன்ற சப்தம்)

யூதாஸ்

:- ஆ... மின்னல் கண்ணை பறிக்கிறது... பயங்கர இடி... ஜயோ தலையே வெடிக்கிறதே... ஓ... புயல் காற்று... உலகையே திகைக்க வைக்கும் பெரும் பிரளயம்... ஜனே... வெள்ளம் என் தலைக்கு மேல் வந்துவிட்டதே... ஜயோ... வெள்ளம்..... நீந்த முடியவில்லையே...

(பெருவெள்ளத்தில் இருந்து தப்பிப் பிழைக்கும் வண்ணம் நீந்துகிறான். நிலத்தில் கிடந்து கையையும் - காலையும் அடிக்கிறான். இசை ஓய்கிறது. வெள்ளம் வற்றியது போல் (CCஇல்) யூதாஸ் சோர்வுற்றுக் கிடக்கிறான்)

(மேடையின் முன் வலது புறத்தில் (UL இல்) இருந்து ஒரு தெய்வீக ஒளி பாய்கிறது. அதனூடாக சிறகுகளை விரித்தது போல் வெள்ளை நிற உடையில் ஒரு பெண் அவனைக் கடந்து போகிறாள்)

யூதாஸ்

:- யார்... யார் நீ...?

(அவள் நின்று மெதுவாக அவனைத் திரும்பிப் பார்க்கிறாள்)

பெண்

:- நான் யாரா...? நான் தான் உன் உடல்... உன் உயிர்... உன் உதிரம்... இம் மூன்றையும் உனக்கு இரவலாகத் தந்தவள்.

யூதாஸ்

:- அம்மா... அம்மா...

(எழுந்து அவள் அருகே ஓடி வருகின்றான்)

பெண்

:- தொடாதே... என் அருகில் வராதே...!

- யூதாஸ் :- தாயே! என்னை மன்னித்து விடுங்கள் (மண்டியிடுகிறான்)
- பெண் :- (கடுங்கோபத்துடன்) யூதாஸ் கரியோத் - எழுந்திரு...! தாயின் பாதத்தின் கீழ் சுவர்க்கம் இருக்கிறது என்கிறார்கள். அந்த பாதத்தின் மீது உன் நிழல்கூட படக்கூடாது.
- யூதாஸ் :- நீங்களுமா என்னை சித்ரவதை செய்கிறீர்கள்?
- பெண் :- உன்னைப் பெற்ற பாவத்திற்கு நானே பாவியாகி நிற்கிறேன். யூதாஸ்! உன்னைப் பத்து மாதம் சுமந்த இந்த பாழும் வயிறு கூட இப்போது ஒரு பாவக்கிடங்காகிவிட்டது. எந்த மடியில் உன்னைக்கிடத்தி மகிழ்ந்தேனோ, அந்த மடியின் பாவமன் னிப்புக்காக இப்போது மடிப்பிச்சைக் கேட்கிறேன். உன்னைத் தாலாட்டிய வாய், உன்னைப் பார்த்து பெருமிதம் கொண்ட கண்கள், உன்னை அணைத்துக் காத்த கரங்கள் அனைத்தி லுமே பாவக்கறை படிந்துவிட்டது. நானும் பாவியாகிப் போனேன்... (கதறி அழுகிறாள்)
- யூதாஸ் :- உண்மைதான்...! பரிசுத்த ஆவியின் முன்னால் பாவிகள் பாவிகள் தான் தாயே! எனக்கு பாவ விமோசனமே இல்லையா...?
- பெண் :- நீ சுவாசிக்க உதவினால்... அது காற்றுக்குப் பாவம். உன் தாகம் தீர்த்தால்... அது தண்ணீருக்குப் பாவம்... உன் பசியைப் போக்கினால்... அது உணவுக்குப் பாவம்... உன் தலைக்குமேல் இருப்பதால்... அந்த வானத்திற்குப் பாவம்... உன்னைத் தாங்கிக் கொண்டிருப்பதால்... இந்த பூமிக்குப் பாவம்...
- யூதாஸ் :- எனக்கு மன்னிப்பே கிடையாதா...?
- பெண் :- மன்னிப்பா... உனக்கா... (ஏளனமாகச் சிரித்து) பாவம் செய்தவர்கள் மன்னிக்கப்படுவார்கள். பாதகம் செய்தவர்கள் மன்னிக்கப்படமாட்டார்கள். குற்றம் செய்தவனுக்கு மன்னிப்பு உண்டு. கொடியவனுக்கு மன்னிப்புக் கிடையாது. கூடவிருந்தே குழிபறித்தவனுக்கு எந்தப் பிறவியிலும் மன்னிப்பே கிடையாது... அதனால்... நீ சாவதே மேல்... நீ சாவதே மேல்...

- (பெண்ணின் உருவம் (CC வழியாக) மறைகிறது.
புயல்காற்று சூறாவளி போன்றவற்றின் பேரிரைச்சல். புயலில்
சிக்கியவனைப் போல் யூதாஸ் தள்ளாடுகிறான்)
- பின்னணியில் : வேதத்து நாயகனின் விதிமுடிக்க - வினைவிதைத்த
கைப்பாஸின் கைக்கூலி நீ (வேதத்து...)
- பெண் குரல் :- நீ சாவதே மேல்... நீ சாவதே மேல்...
- யூதாஸ் :- ஆம்...! நான் சாவதே மேல். மனிதகுலம் தழைக்க வந்த
மாசறுஜோதியை - மரகத வீணையை - மனுக்குலத்தின்
பிதா மகனை... மரணத்தின் பலிபீடத்தில் நிறுத்தினேன்...
அவர் அடைந்த துன்பத்தையும், துயரத்தையும் நினைத்துப்
பார்க்க முடியவில்லை...
- (சாட்டையால் அடிக்கும் ஓசையும் - அலறல் சப்தமும் எங்கும்
எதிரொலிக்கிறது. கைப்பாஸின் கையாட்கள் இறைமகன்
யேசுவை சிலுவையை சுமக்கச் செய்து - சாட்டையால் அடித்து
துன்புறுத்தியவாறு கொண்டு செல்கின்றனர் இதைப் பார்த்து
துடிதுடித்துப் போகிறான் யூதாஸ்)
- குறிப்பு :- (யேசுவை. கையாட்கள் முன் வலது புற வாசலால் வந்து
மேடைப்படிக்கட்டுகளில் ஏறி DR வழியாக படிக்கட்டுகளில்
இறங்கி, இடது புற வாசல் வழியாக வெளியேறுகின்றனர்
இதனை ஒளிந்து மறைந்து பார்க்கிறான் யூதாஸ்)
- யூதாஸ் :- (நிலத்தில் சிந்திக் கிடக்கும் இரத்தத் துளிகளைப் பார்த்து)
ஐயோ! என் யேசுராசா... கர்த்தாவே! உன் உடம்பில் இருந்து
சொட்டு சொட்டாய் கொட்டிக் கிடக்கும் இரத்தத் துளிகள் இந்தப்
பாவபூமியைப் புனிதமாக்கும். ஆனால் இந்தப் பாவியை
மட்டும் மன்னிக்காது. அன்று ஆதாமும் ஏவாளும்தான் சாத்தா
னால் கெடுக்கப்பட்டார்கள். இன்று சாத்தானின் நேரடி
வாரிசாக நான். நான் சாவதே மேல்... என் மீது படிந்துள்ள
பாவத்தின் இரத்தக் கறைகள் என்னோடு அழிந்து போகட்டும்.
என் பரம்பரைக்கும் இனி வரும் தலைமுறைக்கும் நான் ஒரு
பாடமாகட்டும்....
- (புலி சிங்கத்தின் கர்ஜனைகள்)

(மனப்போராட்டங்களுக்கு இடையே... அங்கும் இங்கும் ஓடி, ஒரு கயிற்றை எடுத்து முடிச்சிப் போட்டு மரத்தில் வீசுகிறான். சைக்குளோராவில் தூக்குக்கயிறு காட்சி அளிக்கிறது. பின்னணியில் அதிர்ச்சியான இசை. Flood Light ஒளியில் மேடையில் (CC பகுதியில்) யூதாஸ் நின்றவாறு)

யூதாஸ்

:- கர்த்தாவே! எம்மை ஆசிர்வதிப்பீராக...

யேசுவே! உம்முடைய ராஜ்ஜியம் மீண்டும் வருக...

(யூதாஸ் கயிற்றை தன் கழுத்தில் போட்டுக் கொள்கிறான். மேடையில் ஒரே இருள். இடது கோடியில் (DL இல்) ஒரு பொட்டொளியில் கட்டியக்காரன் நிற்கிறான்.)

கட்டியக்காரன்

:- அறியாமல் செய்யும் பாவத்திற்கு மன்னிப்பு உண்டு. இவன் அறிந்தே பாவம் செய்தான். முப்பது வெள்ளிக் காசுகளுக்கு ஆசைப்பட்டு இறைமகனை காட்டிக் கொடுத்தான். பொன்னாசை அவன் கண்களையும் கருத்தையும் மறைத்துவிட்டது, அதற்கு சாட்சி... அவன் மனசாட்சி. எந்த சாட்சியையும் மாற்றிவிடலாம், ஏமாற்றிவிடலாம். மனசாட்சிக்கு மாறுசெய்தால், பழியும் பாவமுமே மிஞ்சும். பழியும் பாவமும் பலிபீடத்திற்கே எம்மை அழைத்துச் செல்லும். அந்த அழைப்பு... யூதாஸுக்கும் வந்துவிட்டது.

(கட்டியக்காரன் மீது படர்ந்திருந்த ஒளி மங்குகிறது. இடிமின்னல் புயல்காற்று போன்ற ஒலி ஒளிகளுடன் பயங்கர இசை யூதாஸின் உடல் தூக்குக் கயிற்றில் சைக்குளோரா மாவில் தொங்கிக் கொண்டு இருக்கிறது. ஆறு பெண்களும் கையில் மெழுகுவர்த்திகளுடன் மெதுவாக மேடைக்கு வந்து அமைதியாகப் பாடுகின்றனர்)

பெண்கள் (பாடல்) :- வாயும் வயிறும் ஆசையில் வீழ்ந்தால்
வாழ்க்கையே மண்மேடு
காலங்கள் மயக்கும் இன்பங்கள் யாவும்
கருகிடும் கண்கூடு.

(திரை மெல்ல முடிகிறது)

முற்றும்

நீ
இல்லாத
நான்

உணர்வுகளில்ருந்து...

காட்சி : 01

- நேரம் - பகல்
- இடம் - ஒரு பாழடைந்த சத்திரம்
- குறிப்பு : அந்த சத்திரம் நகருக்கு வெளியே நாட்டுப்புற எல்லை தொடங்கும், புகைவண்டிகள் தலை காட்டிவிட்டு திசை மாறிச் செல்லும் ஸ்டேஷன் அருகில் அமைந்துள்ளது. அது பாழடைந்து போயுள்ளது. (உ + ம். மாகோ சந்தி)
அதனருகில் (CR.பகுதியில்) ரயில் பயணிகள் அமர்வதற்கான பழைய ஆசனம் காணப்படுகிறது (படயில்) பின்னால் ஒரு பட்டமரம்.
- நிலை : இருபத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க குருட்டுப்பெண்ணான ஜானகி வாயில் வெற்றிலையோடு தனது ஒரோயொரு நட்புறவான நடுத்தர வயதுடைய வடைக்கார சிவகாமியோடு சிரித்துச் சிரித்து பேசியவாறு கூடைகள் முடைவதிலும் ஒலைப் பெட்டிகள், தட்டிகள் பிண்ணுவதிலும் ஈடுபட்டுள்ளாள். அவளருகே ஒரு கட்டுப் பனை யோலையும், மூங்கிலும், தடிகளும், கயிறு, கத்தி போன்றவைகளு முள்ளன. அவள் முகத்தில் கண்கள் இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இமைகள் மட்டுமே இருந்தாலும் அவளது செவியில், நாவில், விரலில் என உடலின் எல்லாப்பாகத்திலும் கண்கள் இருந்தன. சிவகாமி சற்று மிடுக்கானவள். தன் தொழிலில் மும்முரமாக இருக்கிறாள்.
- (மேடையின் DC-DL பகுதி அவர்கள் வியாபாரம் செய்யும் இடம்)
- வடைக்கார சிவகாமி: வடை... வடை... வடை... வடை... இரால் வடை, மாசி வடை, பருப்பு வடை, உழுந்தவடை... வடை... வடை... வடை... (ஒருவன் வடை வாங்க வருகிறான். வடைகளை ஒரு பொட்டளமாக சுற்றிக் கொடுக்கிறாள் சிவகாமி)
- வ.சிவகாமி : ஏன்டி ஜானகி.. ஓம் பாடு தேவலையா?
- ஜானகி : (பெருமூச்சு)
- வ.சிவகாமி : ஒண்ணுகூட விக்கலையா?

- ஜானகி : ஆச்சு...! ரெண்டு கூடை, ஒரு தட்டு. அவ்வளவுதான் கடவுள் அளந்தது.
- வ.சிவகாமி : இந்த பத்து வருஷமா நானும்தான் பார்க்கிறேன்.. இதே பிழைப்பு.. அதோ அந்தக் டீக் கடையில சாப்பாடு.. இந்த சத்திரத்தில் படுக்கை.. எதிர்காலத்தப் பத்தி நினைச்சு பார்க்க வேணாமா?
- ஜானகி : (விரக்தியாக) எதிர்காலமா..? எனக்கா...? ஆங்...?(வாய் விட்டுச் சிரிக்கிறாள். சிறிது நேரத்தில் அவளது சிரிப்பு மறைந்து முகம் வாட்டமடைகிறது)
- ஜானகி : ம்.. விளக்கேத்தவே வக்கில்ல.. வெளிச்சத்த எப்படி நினைச்சுப் பார்க்கிறது..
(சற்று அமைதி. சிவகாமி பிளாஸ்கிலிருந்து தேநீரை ஊற்று கிறாள்)
- ஜானகி : ஏன்.. சிவகாமி அக்கா, தெரியாமத்தான் கேக்கிறேன்.. விட்டில்களுக்கும் விடியல் இருக்கா?
- வ.சிவகாமி : (தேநீரை ஜானகியிடம் கொடுத்தவாறு)
இரவுக்குப் பின்னாலயும் கிழக்கு வெளுக்காமலா இருக்கு.
(ஜானகி ஒரு பின் மடக்கு தேநீரை அருந்திவிட்டு பின் சிந்தனையில் மூழ்குகிறாள்.. அவர்களைக் கடந்து ஒருவன் போகிறான்)
- ஜானகி : கிழக்கு வெளுக்குதோ இல்லையோ வாழ்நாள் பூராவும் ஒரே இருட்டுதான்.
- வ.சிவகாமி : ஏம்ப்பா.. வடை வாங்கலையா.. நீங்க எல்லாம் கைய இறுக்கி வச்சிகிட்டா நாங்க எல்லாம் வயித்த இறுக்கி கட்டிக்க வேண்டியது தான்.
வடை.. வடை... வடை.. என்னடி யோசிக்கிற?
- ஜானகி : இவ்வளவு நாளும் பூமிக்கு பாரமாயிருந்திட்டேன்.. இனிமே.. எவனோ பாவம் கெஞ்ச ஒருத்தனுக்கு சுமை தாங்கியா இருக்கணும்னு சொல்நீங்களா...?
- வ.சிவகாமி : (ஒரு சிறிய ஏளனச் சிரிப்புடன்) நல்லா சொன்னடி.. இங்க பாரு

ஜானகி, பங்களாவில வாழ்ந்தாலும் வாழ்க்கை தான் குடிசையில் வாழ்ந்தாலும் வாழ்க்கை தான். வடையச் சுட்டு விக்கிற நான் ஒரு தண்ணி வண்டியோட பேமண்ட்டுல காலம் தள்ளுறேனே. அதுவும் வாழ்க்கைத்தான். வாழ்க்கை என்கிறது எங்கே வாழ்றோம் என்கிறதில இல்லடி. எப்படி வாழ்றோம் என்கிறதில தான் இருக்கு. எங்க வாழ்ந்தாலும். எப்படி வாழ்ந்தாலும் ஒவ்வொருத்தருடைய வாழ்க்கையிலேயும் ஒரு சுகம் இருக்கத் தான் செய்யுது. வாழ்க்கை என்கிறது சுமையில்ல சுகம்.

(சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்த ஜானகி திடீரென நிலத்தில் கையை ஓங்கி அடித்தவாறு ஒ.. என கதறி அழுகிறாள்)

வ.சிவகாமி : (அதிர்ச்சியடைந்தவளாக.. ஜானகியின் தோள்களைப் பற்றி) ஜானகி.. அடியே ஜானகி.. என்னடி திடீர்னு இப்படி ஒப்பாரி வைக்கிற.. சொல்லுடி..

ஜானகி : (அழுகையை சற்று நிறுத்தி) சிவகாமி அக்கா, நீங்க சுகத்தைப் பத்தி சொன்னீங்க இல்ல.. அந்த சுகம்... என்னான்னு எனக்குத் தெரியல அக்கா.

வ.சிவகாமி : ஹும்..இதுக்குத்தானா இந்த ஒப்பாரி, எல்லாத்துக்கம் காலம் நேரம் வரும். முகத்தை துட.. (தனது சேலைத் தலைப்பால் ஜானகி முகத்தைத் துடைத்துக் கொள்கிறாள்)

வ.சிவகாமி : இந்தா.. இதுல கடலை இருக்கு சாப்பிடு. இந்த போத்தல்ல தண்ணி வச்சிருக்கிறேன்.

(அவைகளை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு தனது வடைத் தட்டுகளை அடுக்கி எடுத்துக் கொள்கிறாள்)

வ.சிவகாமி : நேரம் போனதே தெரியல... நான் வர்றேன்டி (ஜானகி தலையசைக்கிறாள். சிவகாமி போகிறாள்)

ஒளி மாங்குகிறது

காட்சி முடிவு

காட்சி : 02

நேரம் - இரவு

குறிப்பு - இருள் மெல்ல சூழ்கிறது. இரவு நேரத்து ஒளி. ஜானகி தன் வியாபாரப் பொருட்களை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வந்து (MC - CL பகுதியில் அமைதுள்ள) சத்திரத்தின் ஒரு மூலையில் வைக்கிறாள். சிவகாமி கொடுத்த கடலையையும் தண்ணீரையும் தன்னருகே வைத்தக் கொள்கிறாள். நிலத்தில் ஒரு சாக்குத் துண்டை விரித்து அதன் மேல் ஓரத்தில் இருந்த ஒரு பழைய துணி மூட்டையை தலையணையைப் போல் வைக்கிறாள். ஒரு ரயில் வண்டி ஊ... என்ற இரைச்சலுடன் செல்கிறது. அதன் எஞ்சினி லிருந்து வரும் ஒளி சத்திரத்தின் ஜன்னலூடாக வந்து மறைகிறது. ஜானகி துணி மூட்டையில் தலையை வைத்த சாய்கிறாள்.

குறிப்பு :- (மேலே காணப்படும் குறிப்புகளில் உள்ள செயற்பாடுகள் யாவும் பின்வரும் குரல் ஒலிக்கும் போது நிகழ்தல் வேண்டும்)

சிவகாமியின் குரல்: வாழ்க்கை என்கிறது... எங்கே வாழ்றோம் என்கிறது இல்லடி. எப்படி வாழ்றோம் என்கிறதுதான் இருக்கு. எங்க வாழ்ந்தாலும், எப்படி வாழ்ந்தாலும் ஒவ்வொருத்தருடைய வாழ்க்கையிலேயும் ஒரு சுகம் இருக்கத்தான் செய்யுது. வாழ்க்கை என்கிறது சுகமையில்ல சுகம்.

(ஒரு புகையிரதம் வந்து நிற்கும் ஒலி. தண்ணீர் போத்தலை எடுத்து இரண்டு மடக்கு தண்ணீர் குடிக்கிறாள் ஜானகி. புகையிரதம் புறப்பட்டுச் செல்கிறது. சத்திரத்தின் ஜன்னலூடாக அந்த ஒளி தெரிந்து மறைகிறது. இரண்டு கைகளையும் முன்னால் நீட்டி இருளைத் துளாவியவாறு மெல்லத்தடுமாறிக் கொண்டு வரும் ராமராஜன் தடுக்கி விழுகிறான். அவன் விழுந்த சத்தத்தை வைத்து அடிக்கடி அங்கு வரும் நாய்தான் வந்து விட்டதோ என எண்ணுகிறாள் ஜானகி)

ஜானகி : சீ... நாயே.. மறுபடியும் வந்துட்டியா?

(மூங்கில் தடியை கையில் எடுக்கிறாள்)

கேடு கெட்ட ஜென்மம்... இதுக்கு என் காலடியிலேயே உரசிக்கிட்டு இருக்கனும். போயிடு.. இல்ல.. ஓங்கி ஒண்ணு வச்சிருவேன். (தன் கையிலுள்ள தடியால் தரையில் அடிக்கிறாள்)

- ராமராஜன் : யாரம்மா அது...? இங்கே ஒரு சத்திரம் இருக்குதாமே..
இதுதானா..?
- ஜானகி : ஆமா.. இதுதான்.. நீங்க எந்த ஊர்?
- ராமராஜன் : எல்லாம் நம்ம ஊர்தான். டிக்கட் இல்லாம் ரயில்ல வந்தேன்.
இங்க புடிச்சி இறக்கி விட்டுட்டான். ஒரு புண்ணியவான்
சொன்னாரு இங்க ஒரு சத்திரம் இருக்குன்னு. ராப்பொழுத இங்க
கழிக்கலாம்ல.
- ஜானகி : இன்னைக்கு ஒரு ராத்திரி என்ன, எத்தின ராத்திரி வேணும்
னாலும் இருங்க. இங்கே உங்கள கேக்கிறதுக்கு யாரிருக்காங்க.
- ராமராஜன் : அப்போ.. இது உன்னோட ராஜ்யம்னு சொல்லு.
- ஜானகி : ராஜ்யமாவது புஜ்ஜியமாவது. ஒவ்வொருத்தருக்கும் மிஞ்சறது
ஆறடி நிலம்தான்.
- ராமராஜன் : அதுகூட அநாவசியம். கட்டையில எரியிறவனுக்கும் எலக்ட்
ரிக்ல சுட்டுப் பொசுங்குறவனுக்கும் அரை அடி கூட மிச்சம்.
- ஜானகி : ரொம்ப தமாசா பேசுறிங்க.. ஆமா நீங்க என்ன ஜாதி?
- ராமராஜன் : ஆண் ஜாதி
(ஜானகி சிரிக்கிறாள்)
- ராமராஜன் : அமா.. நீ...?
- ஜானகி : பெண் ஜாதி..!
- ராமராஜன் : பரவாயில்லயே.. பொண்ணுகளுக்கு துடுக்குத்தனமும்
இருக்கணும்.
- ஜானகி : (ஒன்றும் புரியாதவளாய், துடுக்குத்தனம்னா என்னய்யா..?
சிவகாமி அக்காகூட சொல்லும் வெட்கம்..மானம்.. ரோஷம்ன்னு.
அதெல்லாம் என்னான்னே எனக்குத் தெரியாது.
- ராமராஜன் : நல்ல வேள...
- ஜானகி : ஏன்..?
- ராமராஜன் : அதை தெரிஞ்சிக்கிட்டவங்களால்தான் நம்ம சமூகமே நாறுது.

- ஜானகி : அதுகூட எனக்குத் தெரியாது. உங்க பேரைச் சொல்லலேயே..
- ராமராஜன் : ராமராஜன். ஒம் பேரு..?
- ஜானகி : ஜானகி...
- ராமராஜன் : அது சரி.. நீயொரு வயசுப்பொண்ணுதானே?
- ஜானகி : ஆமா.
- ராமராஜன் : எந்த துணையுமில்லாம் இந்த சத்திரத்தில தனியா இருக்கே..?
- ஜானகி : ஆமா.
- ராமராஜன் : சாப்பாட்டுக்கு என்ன பண்ணுவே.. பிச்சை எடுக்கிறியா?
- ஜானகி : (வெறுப்போடு) பிச்சையா..? தூ... ! பிச்சை எடுக்கிறவனல்லாம் மனுஷனே இல்ல..
- ராமராஜன் : (அதிர்ச்சியுற்றவனாய்) ஏன்.. அப்படி சொல்றே..?
- ஜானகி : (சாதாரணமாக) நா சொல்லயில்ல. எங்க தாத்தா சொல்லுவாரு (திருப்புக் காட்சி Flash back)
- (ரயில் வண்டியொன்று ஊ.. என்ற சத்தத்துடன் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. (DR பகுதியில் உள்ள ஒளி மங்குகிறது. பொட்டொளி அங்கிருக்கின்ற பழைய ஆசனத்தின் மீது பரவுகிறது. பத்து வயது சிறுமியாக ஜானகி. பக்கத்தில் அவளது தாத்தா.)
- தாத்தா : ஜானகி... நாளையிலிருந்து கைத்தொழில ஒன்ன உனக்கு கத்து கொடுக்கப் போறேன்.
- ஜானகி : எனக்கே கண்ணு தெரியல. நான் எப்படி கத்துக்குவேன்..?
- தாத்தா : குருடுங்கிறது ஒரு குறைபாடுதானே தவிர இயலாமை இல்லாடா கண்ணு.
- ஜானகி : அப்படின்னா..?
- தாத்தா : ஊனம் உடம்புல இருக்கலாம். வாழ்க்கையிலதான் இருக்கக் கூடாது. வாழ்க்கையோட அஸ்திவாரமே நம்பிக்கைதான் கண்ணு. முயற்சி. உழைப்பு இரண்டும் இருந்தா முடவன்கூட முன்னேறலாம்.

- ஜானகி : நீ இருக்கிற வரைக்கும் எனக்கு எந்தக் கவலையும் கிடையாது தாத்தா.
- தாத்தா : நீயோ கண்ணில்லாத குழந்தை. எனக்குப் பிறகு உனக்கு யாரோட ஆதரவும் கிடையாது. கண்ணே இல்லாத உனக்கு யாரிருந்தும் என்ன பிரயோசனம்? எல்லாருக்கும் நீயொரு சுமையாத்தான் இருப்பே.. நாளைக்கு இந்த கிழவன் மண்டையப் போட்டுட்டா கண்ணில்லாத கபோதின்னு நீ கையேந்தக் கூடாது. (குழுதழுத்த குரலில்) பிச்சை எடுக்கக்கூடாது. (அழுதவாறு) அதைவிட செத்துப் போயிடலாம்மா.
- ஜானகி : ஐயோ... எதுக்கு தாத்தா நீ அழுறே? நீ சொல்லுறபடியே நடக்குறேன்... போதுமா?
- தாத்தா : என் ராசாத்தி... நாளையில இருந்து கூடை பின்னுறதுக்கும், தட்டி கட்டுறதுக்கும் உனக்கு நான் கத்துக் கொடுக்கிறேன். கால் வயித்துக் கஞ்சிக்காவது நீ யாரையும் எதிர்பார்க்காம காலத்தை ஒட்டிடலாம்.
- ஜானகி : தாத்தான்னாலும்... தாத்தாதான். தங்கத் தாத்தா...!
(ஜானகி தாத்தாவை கட்டியணைத்து முத்தமிடுகிறாள். ஒரு ரயில் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்கிறது. பழைய ஆசனத்தில் இருந்த ஒளி மாங்குகிறது)
திருப்புக்காட்சி முடிவு - Flash Back end
(ஜானகி, ராமராஜன் அமர்ந்திருக்குமிடத்திற்கு ஒளி பரவுகிறது)
- ஜானகி : (பெருமூச்சுடன்) என் விரல்களுக்கு ஒரு வித்தைய பழக்கி கொடுத்திட்டு... அவரும் போயிட்டாரு
- ராமராஜன் : அப்போ உன்ன பெத்தவங்க...?
- ஜானகி : பொறந்தவுடனே அப்பாவ விழுங்கிட்டேன்னு என் பாட்டி அடிக்கடி சொல்லும்.
- ராமராஜன் : அப்போ அம்மா..?
- ஜானகி : கண்ணில்லாத என்னடே... கண்ணிருந்த ஒருத்தர் ஒசத்தியா கிட்டாரு எங்கம்மாவுக்கு. நல்லவேள எனக்கு கண்ணு தெரியல.

ராமராஸன் : ஏ அப்படி சொல்றே...?

ஜானகி : கண்ணு தெரிஞ்சாத்தானே பாவம் செய்யத்தூண்டும்.
கண்ணே தெரியலேன்னா பாவம் செய்யமாட்டோம் இல்ல..?

ராமராஜன் : (தன்னை மறந்து பாடுகிறான்)
கண்ணிழந்த மனிதர் முன்னே ஓவியம் வைத்தான்
இரு காதில்லாத மனிதர் முன்னே பாடல் இசைத்தான்..
பாடல் இசைத்தான்...

ஜானகி : (கைதட்டி சிரித்தவாறு) நீங்க நல்லா பாடுறீங்க...ரொம்ப நல்லா
இருந்திச்சு

ராமராஜன் : ஹீம்..! கொஞ்சம் தண்ணி இருந்தா கொடுக்கிறியா?

ஜானகி : தண்ணியா..? கொஞ்சம் பொறுங்க.

(பழைய பழக்கத்தால் தடுமாற்றம் சற்றும் இல்லாமல் மூலையி
லிருந்த தண்ணீர் போத்தலை எடுத்து வந்து அவனிடம்
நீட்டுகிறாள்)

ஜானகி : இந்தாங்க.
(அவள் நீட்டிய தண்ணீர் போத்தலை கை மாறிய போது
இருவரது கைகளும் இணைய, அவளது மேனி சிலிக்கிறது)

ஜானகி : ஐயோ.. கைய எடுங்க... எனக்கு என்னவோ மாதிரி இருக்கு.
(அவன் வெடுக்கென போத்தலை அவளிடமிருந்து எடுத்து
தலையை அன்னாந்து தண்ணீரை மடமடவென வாயில்
ஊற்றுகின்றான்)

ஜானகி : ஆமா நீங்க ஏன் ரயில்ல டிக்கட் இல்லாம வந்திங்க?

ராமராஜன் : அஞ்சு வருஷமா நா அப்படித்தான். ரயில்ல பாட்டுப்பாடுவேன்...
அடுத்தவங்க போடுற சில்றையில வயித்த கழுவுவேன்

ஜானகி : ஓசிப்பயணம், ஓசிச்சாப்பாடு, ஒன்னு கள்ளத்தனம்.. மத்தது
கையாளாகாத்தனம்.. இது உங்களுக்கே நல்லாயிருக்கா?
மனுஷனாகப் பிறந்தா கஷ்டப்பட்டு உழைச்சு சாப்பிடனும்.

(இடி இடிக்கிறது, மின்னல் வெட்டுகிறது ராமராஜன் மெளனமாக
இருக்கிறான்)

- ஜானகி : நான் ஏதாவது தப்பா சொல்லிட்டேனா?
- ராமராஜன் : (சுய நினைவுக்கு வந்தவனாக) ஆங்.. இல்ல.. இல்ல... ஆனா..
எங்க குட்டனுமோ அங்க குட்டிட்டே..
- ஜானகி : ஆமா.. உங்களுக்கு பொண்டாட்டி புள்ள, வீடு வாசல் ஒன்னுமே
கிடையாதா?
- ராமராஜன் : (வரண்ட, கசந்த சிரிப்பு) ஊ.. ஹூ...ம்..!
- ஜானகி : சாப்பிட்டாச்சா?
- ராமராஜன் : இல்ல...
- ஜானகி : இந்தாங்க.. இதுல கொஞ்சம் கடல இருக்கு சாப்பிடுங்க...
(அவளது கையைப்பிடித்து கடலை சிதறாமல் தன் கையில்
கொட்டிக்கொள்கிறான். பின் ஒவ்வொரு கடலையாக வாயில்
போட்டு மெல்லுகிறான்)
- ராமராஜன் : நாம ரெண்டு பேரு மட்டும் இங்கே இருக்கிறதை தப்பா எடுக்க
மாட்டாங்களா?
- ஜானகி : எதுக்கு தப்பா எடுக்கனும். தப்பா நடந்தாயில்ல தப்பா எடுக்கனும்
கவலைய விடுங்க. உங்க ஆதங்கத்துக்க இப்பவே ஆப்பு
வச்சிர்றேன்.
(ஒரு தடியை எடுத்து இருவருக்கும் இடையில் வைக்கிறான்)
- ராமராஜன் : என்ன இது?
- ஜானகி : தடுப்பு சுவர்
- ராமராஜன் : (மூங்கிலைக் எடுத்து தடவியவாறு) நல்ல மூங்கில்
- ஜானகி : என்ன செய்யலாம்னு நல்ல மூங்கில்னு சொல்றீங்க?
- ராமராஜன் : ஒன்னுமில்ல.. ஒவ்வொருத்தர் கையிலேயும் இருந்தா இது
ஒன்னொன்னுக்கு உபயோகப்படும். குருடன் கையில் இருந்தா
ஒன்னும் ஆகுறது இல்ல.
- ஜானகி : குருடன்னா அவ்வளவு எளக்காரமா? உருப்படியா இருக்கிற
வாங்கள விட ஊனம் உள்ளவங்ககிட்டதான் சாதிக்கனும்ங்கிற
துடிப்பு நிறையவே இருக்கு. நாளைக்கு இந்த மூங்கிலால கூட,
பெட்டி, சுழகு, விசிறி, தடுக்கு எல்லாம் செஞ்சி காட்டுறேன்
பாருங்க.

- ராமராஜன் : இதை வச்சி என்னாலேயும் புல்லாங்குழல் செய்ய முடியும்.
- ஜானகி : புள்ளாங்குழலா..? நீங்க செய்வீங்களா.. ? ஊதுவீங்களா..?
- ராமராஜன் : இப்ப பாடினேனே பாட்டு... இதையெல்லாம் அப்படியே வாசிப்பேன்.
- ஜானகி : நீங்க புள்ளாங்குழல் செஞ்சி எனக்கு ஊதிக்காட்டனும்.. என்ன சரியா.? (ஒன்றைப் பொறுக்கி எடுத்து) இந்தாங்க இதை வச்சி குங்க.
- ராமராஜன் : (அதை வாங்கிக்கொண்டு) அது சரி யாரோட துணையுமில்லாம நீ ஏன் இங்கே தனியா இருக்கணும்?
- ஜானகி : நான் சின்னப்புள்ளையில இருந்து இங்கதான் இருக்கேன். எனக்கு உலகத்தில இந்த ஒரு இடம்தான் பழக்கம். எங்க தாத்தா இருந்திச்சு அப்போ. நாலு வருஷத்துக்கு முன்னாடி அது செத்துப் போச்சு. நானும் அநாதையாகிட்டேன்.
- (தூத்தாவின் நினைவுகளோடு வந்த அழகை இரண்டொரு விம்மலோடு நின்று போகிறது)
- ராமராஜன் : என்னப்போல நீயும் ஒரு அநாதைதானா? பரவாயில்லியே...!
- ஜானகி : சிவகாமி அக்கா அடிக்கடி சொல்லும். தனிமை ஒரு நரகம்னு. இது வரைக்கும் அது எனக்குத் தெரியல. இப்பதான் புரியிது. இப்படி யாரோடும் நான் பேசினதில்ல. யாரும் என்னோடும் பேசினதில்ல. இப்போ மனசுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கு தெரியுமா?
- (ராமராஜன் மெதுவாக எழுந்து சந்தடி இல்லாமல் அவ்விடத்தை விட்டு போய்விடுகிறான் ஜானகி மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் காணப்படுகிறாள்)
- விடியிற வரைக்கும் மனம் விட்டுப் பேசணும் போல இருக்கு.. பேசுங்க... எதையாவது பேசுங்க.. ஏன் பேசாம இருக்கிங்க? பேசலே ன்னா பரவாயில்ல.. அந்தப்பாட்டையாவது பாடுங்க. என்ன சத்தத்தையே காணோம்... தூங்கிட்டிங்களா..? களைப்பா இருக்கும்.. நல்லா தூங்குங்க.

(காட்சி மாற்றம்)

நேரம் - காலை

குறிப்பு - பொழுது விடிகிறது. ஜானகி உறக்கத்திலிருந்து எழுந்திருக்கிறாள். சோம்பல் முறிக்கிறாள். ஆனால் ராமராஜனை அங்கு காணவில்லை. ஒரு தொழிற்சாலையில் தொழிலாளர்களை அழைக்கும் வகையில் இரும்பொன்றில் அடிக்கும் போது எழும் ஒலி எங்கும் எதிரொலிக்கிறது.

ஜானகி : (எழுந்து சோம்பல் முறித்தவளாக) பொழுது விடிஞ்சிருச்சி.. எந்திரிங்க.. இந்த சத்திரத்துக்கு பின்னாடி ஒரு ரயில் பாதை இருக்கு. அதைக்கடந்து கொஞ்சதூரம் போனிங்கன்னா ஒரு பொதுக்கிணறு இருக்கு. குளிக்கிறதுண்ணா குளிக்கலாம். இல்லேன்னா முகத்தை கழுவிட்டு வாங்க. நான் ஏதாச்சும் சாப்பிட வாங்கி வைக்கிறேன். என்ன சத்தத்தை காணோம்.

(அவன் படுத்திருந்த இடத்தை தடவிப் பார்க்கிறாள் அவன் இல்லாததை உணர்ந்து)

போயிட்டியா..? ஏன்யா சொல்லாம போயிட்டே..? போறேன்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கலாமில்ல.. ராத்திரி கிடைச்ச நிம்மதி காலையில் காணாம போயிருச்சே. இன்னைக்கு விடியாமலேயே இருந்திருக்கக் கூடாதா? (பெருமூச்சு) நான் கொடுத்து வச்சது அவ்வளவுதான்.

(தனது வியாபாரப் பொருட்களை எடுத்த வந்து சிவகாமி வடை விற்கும் இடத்திற்கு அருகில் வைக்கிறாள். பின் சிவகாமி இருக்கும் பலகைப் பெட்டியின் மீது உட்காருகிறாள். ஜானகிக்கு மட்டும் பொட்டொளி)

ஜானகி : இன்னைக்கு... எனக்கு கையும் ஓடல்ல காலும் ஓடல்ல. என்னையே என்னால புரிஞ்சிக்க முடியல்ல. நீ பேசின பேச்சும் பாடின பாட்டும் இன்னும் என் காதுக்குள்ளேயே இருக்கு. வாழ்க்கை முழுவதும் உன் பக்கத்திலேயே உட்காந்து அதைக் கேட்டுக்கிட்டு இருக்கனும் போல இருக்கு. ஏன்டா.. நீ ஏங்கிட்ட சொல்லாம் போயிட்டே? நீ இல்லாத நான்...

(முதன் முறையாக அழகையும் ஆத்திரமும் பீறிட்டு வருகிறது. பின் அழகையை நிறுத்தி மெதுவாக எழுந்து வந்து (CL இல்) அருகிலிருக்கும் நாற்காலியில் அமர்கிறாள்)

ஜானகி

:

(விரகத்தியாக) இந்த உலகத்தில யாரை நம்பி யாரு இருக்கா? ஆனா எல்லாரையும் நம்பித்தான் எல்லாரும் இருக்க வேண்டி ருக்கு. ஏன்னா.. அது அவன் போட்ட கணக்கு. அன்னைக்கு ஒரு நாள் வந்து ராத்திரி முழுதும் வெறும் பேச்சுத்துணையா இருந்தான். அந்தத் துணை வாழ் நாள் பூரா வராதானு ஏங்க வச்சிட்டு போயிட்டானே. எனக்கு தெரியிது.. ஏன் மனசு அடிச்சு சொல்லுது. எப்பவாவது நிச்சயம் என்னத் தேடி அவன் வருவான்னு. என்னப்பாக்காம அவனால இருக்கவே முடியாது.

(ஊ.. என்ற சத்தத்துடன் ஒரு ராயில் வேகமாய் போய்க் கொண்டு ருக்கிறது. ஜன்னலினூடாக எஞ்சினின் ஒளி பளிச்சிடுகிறது. காலங்கள் மாறுவதை உணர்த்தும் வகையில் Colour Wheelலில் வெவ்வேறு வர்ணங்களை வீசச் செய்யலாம்)

(காட்சி மாற்றம்)

காட்சி : 04

நேரம்

- மாலை

குறிப்பு

-

சத்திரத்தின் திண்ணையில் தன் கால்களை நீட்டியவாறு விசிறி யால் விசிறிக் கொண்டு அமர்ந்திருக்கிறாள் ஜானகி. நிலவின் ஒளியைப் போன்று மேடையில் மாங்கிய ஒளி பரவியிருக்கிறது. கண்ணிழந்த மனிதர் முன்னே ஒவியம் வைத்தான் இரு காதில் லாத மனிதர் முன்னே பாடல் இசைத்தான்...

என்ற பாடல் புல்லாங்குழல் ஊடாக ஒலிக்கிறது. ஆவலும் எதிர் பார்ப்பும் மகிழ்ச்சியும் நிறைந்தவளாக ஜானகி சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறாள். இப்போது பாடல் நின்றுபோய் மூங்கில் தடியொன் றின் டக்டக் என்ற ஓசை மட்டுமே கேட்கிறது. அதைத்தொடர்ந்த காலடிச்சத்தம் வருகிறது.

ஜானகி

:

மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் யாரது..? வந்துட்டிங்களா.? யார்.. நீங்க..?

ராமராஜன்

:

ராமராஜன்

- ஜானகி : (தயக்கம் கலந்தமகிழ்ச்சியுடன்) எங்க.. இத்தன நாளா காணோம். சொல்லாம கொள்ளாம போயிட்டிங்களேன்னு எனக்கு வருத்தமா இருந்திச்சு. இவ்வளவு நாளும் எங்க போயிருந்திங்க? நீங்க எங்கே வராமலேயே இருந்திடுவீங்களோன்னு எனக்கு பயமா இருந்திச்சு. ஏதாச்சும் சாப்பிட்டிங்களா. தண்ணி ஊத்தி சோறு கூட வச்சிருக்கன். இன்னைக்கு மட்டுமில்ல எத்த நாளாந்தான். பொறுங்க கொண்டாறேன்.
- ராமராஜன் : வேண்டாம் ஜானகி, அன்னைக்கி நான் பசியோட இருந்தப்போ தண்ணீ ரைக் கொடுத்து தாகம் தீத்துவச்சே கடலையை சாப்பிடக் கொடுத்து பசியப்போக்குனே... அதுக்காக இன்னைக்கு நான் உனக்கு பலகாரம் வாங்கிட்டு வந்திருக்கேன். இந்தா...
- ஜானகி : உங்களுக்கு வேல கிடச்சிட்டுதா..?
- ராமராஜன் : அன்னைக்கு நீதானே சொன்னே.. பிச்சை எடுக்கிறவன் மனுஷனே இல்லேன்னு.
- ஜானகி : இப்போ அதுக்கு என்ன?
- ராமராஜன் : ஒன்ன மாதிரி நானும் ஒரு தொழில் ஆரம்பிச்சிட்டேன்.
- ஜானகி : என்ன தொழில்..?
- ராமராஜன் : அன்னைக்கு நீ கொடுத்தியே மூங்கில். அதுல ஒருபுள்ளாங் குழல் செஞ்சேன். அதை பத்து ரூபாவுக்கு வித்தேன். அப்புறம் அந்த பத்து ரூபாவுக்கு மூங்கில் வாங்கி சின்னப் பசங்களுக்கு புளுட் ஊதல் செஞ்சி ஐம்பது ரூபா சம்பாதிச்சேன். அப்புறம் பேனாக் கத்தி, இரும்பு, ஆணி எல்லாம் வாங்கினேன். அழகா புள்ளாங்குழல் செய்யப் பழகினேன். இப்போ என்னோட புள்ளாங்குழலுக்கு சரியான கிராக்கி. உன்னால தான் எனக்கும் புத்தி வந்திச்சு.
(சிறு அமைதி)
- ஜானகி : என்.. ராசா.. ஏண்டா பேசாம் இருக்கே..? பேசுடா.. ஓ... டா... போட் பேசிட்டேனா? தப்பு தப்பு. (கன்னத்தில் குட்டுப் போட்டுக் கொள்கிறாள்) அது இருக்கட்டும் நீங்க சினிமா பாத்திருக்கி நீங்களா?

ராமராஜன் : ஓ.. பாத்திருக்கேன்.. ரொம்ப நாளைக்கு முன்னால ஆமா எதுக்கு சினிமாவை பத்தி கேட்கிறே

ஜானகி : சிவகாமி அக்கா சினிமா பாத்துட்டு வந்து ஏங்கிட்ட கதை கதையா சொல்வாங்க. ஏங்க ஏங்கிட்ட காசிருக்கு.. படத்துக்கு போகலாமா? நான் பாட்டை கேட்டுக்கிட்டே இருக்கேன். நீங்க படத்தைப் பாருங்க.

ராமராஜன் : படம் பாக்க காசு மட்டும் போதுமா? கண்ணு வேணாமா? (அதிர்ச்சியான இசை. அதிர்ந்து போன ஜானகி தன் கைகளால் அவனது கன்னத்தை தடவிப் பிடித்தவாறு முகத்தை ஏறிட்டு நோக்குகிறாள்) அப்போதுதான் அவளும் தன்னைப் போல் ஒரு குருடன் என்பதை உணருகிறாள்.

ராமராஜன் : ஆமா ஜானகி.. நானும் ஒன்ன மாதிரித்தான்...
(ஒரு ரயில் வேகமாக ஊ.. என்ற இரைச்சலுடன் போய்க் கொண்டிருக்கிறது)

ராமராஜன் : அஞ்சு. ஆறு வருஷத்துக்கு முன்னால அம்மை நோய் வந்து என்னோட கண்ணை கொண்டு போயிடிச்சு. இவ்வளவு பிரியமா இருக்கியே.. உன் முகத்தைக்கூட பார்க்க முடியாத பாவி நான்.. உனக்கு கண்ணு தெரியாதுன்னு நீ சொல்ற வரைக்கும் உன்னப் போல தான் நானும் நினைச்சேன். நாம ரெண்டு பேரும் ஒன்னா எப்படி வாழ முடியும் (குழதழுத்தகுரலோடு) நாம ஒருத்தருக்கொருத்தர் உதவியா இருக்க முடியாதுன்னு நினைச்சு தான் அன்னைக்கு சொல்லாமலேயே போயிட்டேன். ஆனா ஓங்கிட்ட சொல்லாம் போக மனசு ஒத்துக்கல்ல. என்ன மன்னிச்சிட்டு ஜானகி. நான் போறேன். எனக்கு கண்ணிருந்தா உன்னை இப்படி விட்டுட்டு போகமாட்டேன். என்ன பண்ணுறது..? நீ என்ன மறந்திடு. (அவன் அழுகிறான்)

ஜானகி : (நிதானமாக) இதுக்காகவா அழுவறீங்க. கண்ணில்லாட்டி என்ன? எனக்குத்தான் ஒரு குறையும் தெரியலையே. நீங்களும் என்ன மாதிரித்தான்னா எனக்கு அதைவிட சந்தோஷம் வேற இல்ல. இதுக்காகவா உங்கள் மறந்திடச் சொல்றீங்க? இங்க பாருங்க... ஊனம் ஒரு பொருட்டே இல்ல.

(ராமராஜன் தன் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொள்கிறான்)

ஜானகி : ஏங்க எனக்கொரு உண்மையச் சொல்லுங்க. உங்களுக்கு எப்பவோ கண்ணு தெரிஞ்சிதுன்ன சொன்னீங்களே.. கண்ணுன்னா என்ன? பார்க்கிறது பார்க்கிறதுன்னு சொல்றாங்களே, அப்படின்னா என்னங்க?
(அவன் தோள் மீது கை வைத்து அழுத்திக் கேட்கிறாள்)

ராமராஜன் : ஜானகி.. கண்ணுன்னா என்ன தெரியுமா? கண்ணுன்னா.. நீதான்.. இனிமே எனக்கு நீதான் கண்ணு. இந்த நிமிஷத்தில இருந்து நான் ராமராஜன் இல்ல. ஜானகிராமன்.

ஜானகி : வாங்க உட்கார்ந்து போசுவோம்
(அவர்கள் இருவரும் சத்திரத்து திண்ணையில் அமர்ந்து அவர்களின் உணர்வுகளையும், உணர்ச்சிகளையும் உலகையே மறந்து பரிமாறிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்)

(இருவரும் இப்போது சிலையாக இருக்கின்றனர். ஒரு ராயில் மெதுவாக நகர்ந்து செல்கிறது. ஜன்னலூடாக புகைவண்டியின் என்ஜின் ஒளியைப்பாய்ச்சி செல்கிறது)

(திரை மெதுவாக மூடுகிறது)

குரல் : கண்ணோடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள் என்ன பயனும் இல் -
இது வள்ளுவரின் காதல் வேதம்.
கண்ணோடு கண்ணினை நோக்க முடியாவிடினும் -
வாய்ச்சொற்களால் வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் உள் என்பது எங்களின் வாதம்.

முற்றும்

14611

ஏரோது 6ஷ்ஷன்

வரலாற்றிலிருந்து...

அரங்க நிர்மாணம்

மேடை இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

இல 01

மேடையின் வலதுபுறம் (DR பகுதி) ஞானி ஜொஹனான் நின்று பேசக் கூடிய வகையில், அதாவது அவன் சிறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கும் வகையில் அமைக்கப்பட்டிருத்தல்.

இல 01

மேடையின் மத்தியில் இருந்து CC,CR,DC,DL ஆகியபகுதிகள் ஏரோது மன்னனின் அந்தப்புறமாக வடிவமைக்கப்பட்டிருத்தல்.

பாத்திரங்கள்:

ஏரோது மன்னன்

தன் அண்ணனைக் கொன்று அவன் மனைவியை தனதாக்கியவன். பலி பாவத்திற்கு அஞ்சாதவன்.

சலோமி

ஏரோதுவின் அண்ணன் மகள். சௌந்தர்ய தேவதை தன் காதலை ஏற்க மறுத்த ஞானியை பலிவாங்கத் துடிப்பவள்.

ஜொஹனான்

யூதேயா நாட்டின் அழிவினை தன் ஞானதிருஷ்டியால் உணர்ந்தவன் சிறைக்குள் இருந்தவாரே அதனை அடிக்கடி மக்களுக்கு அறிவிக்கும் ஒரு ஞானி.

அங்கம் : 01

(மேடை இலக்கம் 02 இல் ஏரோது மன்னனின் அந்தப்புரத்தில் - CC பகுதிக்கு மட்டும் பொட்டொளி பரவுகிறது)

நிலை

:- காண்டா மணிவிளக்கு ஒளி வீசிக்கொண்டிருக்கிறது. விலையுயர்ந்த திரைச்சீலைகள் தென்றலில் தவழ்ந்து விளையாடுகிறது. வானத்தில் பூரணச் சந்திரன் பட்டொளி வீசுகிறது. அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் பொன்னும் மணியும் மின்னும் சிம்மாசனத்தில் தன்னை முற்றும் முழுதுமாக மறைத்துக்கொண்டு குப்புறக் கிடக்கிறான் ஏரோது மன்னன். எங்கும் ஒரே நிசப்தம். அமைதியை கிழித்துக் கொண்டு ஓர் அசரீரி...அதுவே ஞானி

ஜொஹனான்.

(இல 01 இல் மேடையின் வலது புறத்தில் அதாவது DR இல் பொட்டொளி பரவுகிறது)

ஜொஹனான்

:- ஏ... யுதேயா நாட்டு மக்களே! இவனை நன்றாகப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். இவன் ஒரு சண்டாளன். ஏரோது என்பான்...இவன்தன்னுடைய அண்ணனைக் கொன்று விட்டு அவனுடைய மனைவியைத் தனதாக்கிக் கொண்டான். அரியனையை அபகரித்தான். அனைத்துச் சொத்துக்களையும் சூறையாடினான். இவனுடைய உடம்பெல்லாம் தீட்டுக்கள் படிந்து இவனை ஒரு பாவ விருட்சமாக்கிவிட்டது.

(ஜொஹனான் மீது படிந்திருந்த பொட்டொளி அனைகிறது. இப்போது பொட்டொளி சிம்மாசனத்தின் மீது பரவுகிறது)

மன்னன்

:- (குப்புறக் கிடந்தவன் வேகமாக எழுந்து..) பேசாதே. பேச்சை நிறுத்து! ஜொஹனான் ஒ...! அவனுடைய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் கூரிய ஈட்டிகளாக மாறி என் இதயத்தை குத்திக் கிழித்து இரத்தத்தை உறையச் செய்கிறதே. ஐயகோ! என்ன இது? என்ன இது? மரண பயம் நெஞ்சிலே புகுந்து என் இதயத்தை பலமாகத் தட்டுகிறதே. என் செய்வேன்... என் செய்வேன்...ஐயகோ... நான் என்ன செய்வேன்.

(DR இல் பொட்டொளி பரவுகிறது)

ஜொஹனான் :- யாரிவன்... யாரிவன்...? அற்பப்பதரே! உன் ஆடையில்
இரத்தக் கறை படிந்திருக்கிறது...?

(ஜொஹனான் இருக்கும் இடத்தில் ஒளி அனைகிறது.
மன்னனுக்கு மட்டும் பொட்டொளி.)

மன்னன் :- (குடமாற்றத்தோடு) இரத்தம்... இரத்தம்... என் ஆடையில்
இரத்தம்: எங்கே... எங்கே...? ஆ... புர்... குளிர்... குளிர்...
குளிரடிக்கிறது. என் உடம்பெல்லாம் குளிராகிக் கொண்டு
வருகிறது. ஒரே நடுக்கம்....

(அவன் உடம்பு பயத்தால் நடுங்குகிறது. தன்
மேலாடையால் உடலைப் போர்த்திக்கொண்டு
சிம்மாசனத்தில் அமர்கிறான். ஓரிரு வினாடிகளுக்குப்
பின்னர் போர்வையை வேகமாக நீக்கி...)

மன்னன் :- இல்லை... இல்லை... ஒரே வெப்பம். வெப்பம் தாங்க
முடியவில்லை. ஓ... உஷ்ணம் என் தலைக்கேறுகிறது.
கொதிக்கும் ஈயத்தை யாரோ என் உடல் மீது கொட்டு
கிறார்கள்.

(தன் மேலாடையை கழட்டி எரிகிறான். மேல் மூச்சு கீழ்
மூச்சு வாங்க பிரமை பிடித்தவன் போல் நிற்கிறான். பின்
வீசியெறிந்த ஆடையை வியப்போடு பார்க்கிறான். பின்
எதையோ இரசித்துச் சிரிக்கிறான்)

மன்னன் :- இந்த ஆடையில் படிந்து கிடக்கும் ரோஜா மலர்கள்
எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது. ஆஹா... இந்த ரோஜா
வின் இதழ்களில் முத்து முத்தாய் இருக்கும் பனித்துளிகள்
எவ்வளவு ரம்மியமாக இருக்கிறது.

(மகிழ்ச்சியும் சிரிப்பும் மாற்றமடைகிறது. Colour Wheel
இல் இருந்து ஏரோது மீது சிவப்புநிற ஒளிவீசுகிறது.)

இல்லை...இல்லை... இவைகள் ரோஜாவின் இதழ்கள்
அல்ல. அதிலே இருப்பது பனித்துளிகள் அல்ல. இரத்தத்
துளிகள்... ஆம்...! இரத்தத் துளிகள்.

(மேடையின் வலது புறத்தில் பொட்டொளி)

ஜொஹனான் :- ஆம்...! அந்த நாள் வந்துவிட்டது. பூமியில் படிந்துகிடக்கும்

பாவங்களை தன் இரத்தத்தால் கழுவி உலகத்தை
இரட்சிக்கப் புறப்பட்டவன் இதோ வந்துகொண்டு
இருக்கிறான்.

(ஞானி உறைநிலையில் இருக்க - பொட்டொளி
மன்னன் மீது பரவுகிறது)

மன்னன்:-

யார் வந்தால் எனக்கென்ன? யாரங்கே? கொஞ்சம்
பனிக் கட்டிகளை கொண்டு வாருங்கள். (சிறு மாற்றம்)
வேண்டாம்... வேண்டாம். அவை மீண்டும் எனக்குக்
குளிரைத் தந்துவிடும்.

(தேவலோக சௌந்தர்ய தேவதையாய் சலோமி
மேடையின் இடதுபுறத்தில் (DL இல்) இருந்து பிரவேசிக்
கிறாள். அவளைப் பார்த்து மெய்மறந்து சிலைபோல்
ஆகிவிடுகிறான் ஏரோது.இப்போது அவன் உறைநிலை
அடைகின்றான். சுழலும் மின்விளக்கில் (Following Light)
இருந்து சலோமியின் மீது பொட்டொளி பரவுகிறது.)

சலோமி

:- ஆஹா... இந்த இடம் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறது.
அங்கே விருந்து மண்டபத்தில் ஒரே கூச்சல்! ஒரு புறம்
மதுக்கடை, மறுபுறம் யூதர்களின் மதச்சண்டை
(சைகுகளோராமாவில் காட்சியளிக்கும் நிலவைப்பார்த்து)
என்ன இது...? நிலா ஏன்... இன்று நிர்வாணமாகக் காட்சி
யளிக்கிறது? ஓ..... தன்னுடைய வெள்ளிநிறக் கதிர்களை
பூமிக்கு அள்ளி வீசி இங்கே புதிதாய் பூத்திருக்கும் அல்லி
மலர்களை மலர்ந்து மணம்வீசச் செய்கிறது.
(அங்குமிங்கும் பார்த்து விட்டு) என்ன இது...? வசந்த
காலத் தென்றல் வந்து என் இதழ்களைத் தழுவுகிறதே ...
என் மிருதுவான மேனியை இதமாகத் தடவிக் கொண்டி
ருக்கிறதே...

(விரகதாப உணர்வுகள் அவளின் அங்கங்களில்
பிரவாகிக்கிறது. ஏரோது அவள் அருகில் வருகிறான்.)

மன்னன்

:- ஓ... சலோமி...! தென்றலாக வந்து உன்னைத் தீண்டியது
யாராக இருக்கும்?

(அவள் முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்கிறாள்)

அது நானாக இருக்கக்கூடாதா?

(பயங்கர இசை. ஒரு பறவையின் கொடூரமான சப்தம்)
என்ன இது பெருஞ்சத்தம்... பேரிரைச்சல் பலமாக
ஒலிக்கிறதே...

(ஏரோது உறைநிலையில் நிற்க ஜொஹனான் மீது
பொட்டொளி பாய்கிறது)

ஜொஹனன்

:- ஆம்! வானம் வெடித்து இவன் தலையில் விழப் போகிறது.
இந்த பூமி பிளந்து இவனை உயிரோட விழுங்கப்
போகிறது. அடேய்... உன்னுடைய உடம்பை புழுக்கள்
திண்ணப் போகிறது. உன்னுடைய எழும்புக் கூட்டையும்
மண்டை ஓட்டையும் எடுத்து ஆதிவாசிகள் குடிசைகள்
கட்ட பயன்படுத்தப் போகிறார்கள்.

(DR இல் ஒளி அணைகிறது)

(சிலவினாடிகளில் மேடை முழுவதும் பிரகாசமான ஒளி
General Lights)

மன்னன்

:- (வேதனையோடு) சலோமி... என் மனது தாங்க முடியாது
வேதனைப்படுகிறது. என்னை மகிழ்விப்பதற்காக சற்று
நடனமாடுகிறாயா? துன்பமும் துயரமும் எனக்கு மரண
பயத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே நீ
ஆடு சலோமி. உன் ஆட்டத்தின் கிளுகிளுப்பு என்
துன்பத்திற்கு சாவுமணி அடித்துவிடும். ஆடு சலோமி...
ஒரே ஒரு ஆட்டம் ஆடு.

சலோமி

:- (மன்னனின் பேச்சை மதியாதவாறு) எங்கிருந்து வருகி
றது இந்த சுகந்த மணம். ஆம்! அதோ அந்த நந்தவனத்
தில் பூத்திருக்கும் ரோஜாக் கன்னிகள் தன் மணத்தோடு
தன் மேனியில் படிந்திருக்கும் தேன் மணத்தையும்
சேர்த்து தென்றலிலே கலந்து விட்டது.

மன்னன்

:- உனக்குத் தெரியும் என்னிடம் நூறு வெள்ளை மயில்கள்
இருப்பது. அவைகள் தேவதாரு மரங்களின் நிழலில்
நடனமாடும்போது அழகாக காட்சியளிக்கும். இந்த
உலகத்தில் என்னிடம் மட்டும்தான் அந்த மயில்கள்

உள்ளன. உலக மாவீரர் ஜீலியஸ் சீசர் ஒரு போர் வெற்றியின் ஞாபகார்த்தமாக எனக்குப் பரிசளித்தது. அவைகளை உனக்குத் தந்துவிடுகிறேன். நீ நடனமாடினால் மட்டும் போதும்.

(இருவரும் உறைநிலை அடைய ஜொஹனான் மீது மட்டும் இப்போது பொட்டொளி பரவுகிறது)

ஜொஹனான் :- ஆம்! கொடுமையான நோய்களையும் கொடிய வியாதிகளையும் கெட்ட ஆவிகளையும் விரட்டி அடித்து ஓட்டுபவன் விரைந்து வந்து கொண்டிருக்கிறான். அவன் குருடர்களை பார்வையடையச் செய்கிறான். முடவர்களை நடக்க வைக்கிறான். குஷ்ட ரோகிகளைக் குணப்படுத்துகிறான். ஏன் மரித்தவர்களையே உயிர்பெற்று எழுச் செய்கிறான்.

(ஜொஹனான் உறைநிலை அடைய ஏரோது மன்னன் - சலோமி இருக்கும் இடத்திற்கு ஒளி பரவுகிறது)

சலோமி :- ஆஹா... எவ்வளவு இனிமையான குரல். இந்தக் குரல் எங்கிருந்து வருகிறது. ஆம் பாதாளச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டு இருக்கும் அந்த ஞானியின் குரல்தான் அது. அவரை நான் பார்த்திருக்கிறேன். பாலைவனத்தில் மலரும் ரோஜாவைப் போன்ற மேனி. மணிப்புறாவின் பாதங்களைப் போன்ற நிறமுடைய சின்னஞ் சிறிய இதழ்கள்.

மன்னன் :- (பொறுமை இழந்தவனாக) சலோமி... நீ ஆட மாட்டாயா? ஆடு சலோமி ! என் மகிழ்ச்சிக்காக நீ ஆட வேண்டும். என் சந்தோஷத்திற்காக ஆட வேண்டும். உன் ஆட்டத்திற்கு பரிசாக நீ எதைக் கேட்டாலும் தருகிறேன்.

சலோமி :- எனக்கு எதுவும் வேண்டாம். அந்த ஞானிதான் வேண்டும்.

(மின்னல் பலமாக வெட்டுகிறது. மன்னன் வெவ்வேறு விதமாக சிரிக்கிறான்)

மன்னன் :- (அலட்சியமாக) நீ ஆடினால் என்ன.. ஆடாவிட்டால் என்ன?

நான் இப்போது சந்தோஷமாக இருக்கிறேன். இறைவன்
என் மீது மிகவும் நேசம் கொண்டவனாக இருக்கிறான்.
நான் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறேன். என்னுடைய மகிழ்ச்சி
க்கு குறுக்கே இந்த உலகத்தில் எதுவுமே கிடையாது.
(மன்னன் மீண்டும் கலவரம் அடைகிறான்)
ஓ...! துன்பத்தின் அக்கினி ஜீவாலைகள் என்னைத்
துரத்திக் கொண்டே வருகிறது. அது என்னைத் தொட்டுப்
பொசுக்கி சுட்டு சாம்பலாக்குவதற்கு முன் என்னை இன்ப
சாகரத்தில் மூழ்கடித்துவிடு சலோமி...

சலோமி :- (மயக்கும் சிரிப்பு) நான் எது கேட்டாலும் தருவேன்
என்று சொல்கிறீர்கள்?

மன்னன் :- ஆம்! என் சிம்மாசனத்தின் மீது ஆணையிட்டுக் கூறுகி
றேன். நீ எதை வேண்டுமானாலும் கேள். தந்து விடுகி
றேன். நீ மட்டும் ஆடினால் போதும்.

சலோமி :- ஹும்... (சிரிக்கிறாள்)
(மன்னனை மயக்கும் வகையில் சலோமி சாகசமாக
ஆடுகிறாள். ஆட்ட முடிவில் களைப்புற்று அவன் கால
டியில் வீழ்கிறாள். மன்னன் அவளை வாரி எடுத்து...)

மன்னன் :- ஓ... சலோமி.. (முகத்தை உற்று நோக்கி)
நீ எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறாய் தெரியுமா? ஆமாம்..
அது உனக்குத் தெரியாது. அழகை அழகு பார்க்க முடியா
தல்லவா ...? உன் அழகுக்கு நான் அடிமையாகிவிட்டேன்.
வேண்டியதைக் கேள்.

சலோமி :- (குழைவாக) எது கேட்டாலும்...?

மன்னன் :- மறுக்க மாட்டேன்... என்ன வேண்டும்?

சலோமி :- (சாகசத்தோடு) எனக்கு....

மன்னன் :- கேள்..!

சலோமி :- எனக்கு...

மன்னன் :- கேள் சலோமி... எது வேண்டுமானாலும் கேள்...!

- சலோமி :- நீங்கள் சிறைப்பிடித்திருக்கிறீர்களே ஜொஹனான்...
- மன்னன் :- ஜொஹனான்... (சற்று சிந்தனை செய்து) ஆம்....!
- சலோமி :- அந்த ஜொஹனானின்...
- மன்னன் :- (புரியாதவாறு) ஜொஹனானின்...?
- சலோமி :- அந்த ஞானியின்...
- மன்னன்:- ஞானியின்....
- சலோமி :- தலையை வெட்டி ஒரு வெள்ளித் தட்டில் வைத்துத் தாருங்கள்.
- (பயங்கரமான இடி - மின்னல்... அதிர்ச்சியான ஒலி, ஒளிகள்)
- மன்னன் :- (வெறி பிடித்தவனைப் போல்) சலோமி... (கெஞ்சலாக) வேறு எதை வேண்டுமானாலும்...
- சலோமி :- வேண்டாம். வேண்டுவது தலை... அதுவும் வெள்ளித் தட்டில்!
- மன்னன் :- வேண்டாம் சலோமி வேண்டாம்! அவனைக் கொன்று விட்டால் நமது ராஜ்ஜியத்திற்கே அழிவு வந்துவிடலாம்.
- சலோமி :- (சற்று கோபமாக) எது வந்தாலும் எனக்குக் கவலை இல்லை. எனக்கு வேண்டியது தலை தான்.
- மன்னன் :- என் சிம்மாசனத்தில் உன்னை உட்கார வைக்கிறேன்.
- சலோமி :- (சிரிப்பு) உமது... சிம்மாசனம் அவனது சிரசை விட பெறுமதியானதல்ல.
- மன்னன் :- இந்த ராஜ்ஜியத்தையே உன் காலடியில் வைக்கிறேன்.
- சலோமி :- உன் மகுடத்தையே என் தலையில் வைத்தாலும் எனக்கு வேண்டியது ஞானியின் தலை. அதுவும் வெள்ளித் தட்டில்.
- மன்னன் :- (கோபமாக) சலோமி

சலோமி :- தலை....!

மன்னன் :- சலோமி...

சலோமி :- தலை...!

மன்னன் :- சலோமி !

சலோமி:- ஏரோது மன்னனுக்கு ஏனிந்த கலக்கம்? எதற்காக தயக்கம்? எங்கே எனக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதி? (ஏரோது மன்னன் கலவரமடைகிறான்).

மன்னன் :- ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக... உரத்த குரலில் யாரங்கே... இந்த வேசிமகள் கேட்பதை உடனே கொடுத்துவிடுங்கள்.

(பயங்கர இசை. திகிலூட்டும் ஒளி)

(வெட்டப்பட்ட ஞானியின் தலையை ஒரு வெள்ளித் தட்டில் வைத்து எடுத்து வருகிறான் சேவகன். அவன் அதை சலோமியிடம் கொடுக்கிறான். அவள் அதனை அங்குள்ள மேசையின் மீது வைக்கின்றாள். அதற்கு முத்தமிடுகிறாள்)

சலோமி :- ஜொஹனான்... உங்களுடைய இதழ்கள் ஏன் இவ்வளவு கசப்பாக இருக்கிறது. ஓ... காதலின் சுவையே கசப்புத்தானோ...? (மீண்டும் முத்தமிடுகிறாள்) எப்படியோ சலோமி தன் சபதத்தை நிறைவேற்றி கொண்டு விட்டாள்.

மன்னன் :- வேசிமகளே...! நீயும் தொலைந்து போ...!

(வாளை உருவி சலோமியை வெட்டித் தள்ளுகிறான். சலோமி துடிதுடித்து இறக்கிறாள். ஏரோது பிரமை பிடித்தவன் போல் நிற்கிறான் ஞானி முன்பு கூறியவைகள் அசரீரியாக மீண்டும் ஒலிக்கிறது.)

ஜொஹனான் குரல் :- ஆம்..!வானம் வெடித்து இவன் தலையில் விழப்போகிறது. இந்த பூமி பிழந்து இவனை உயிரோடு விழுங்கபோகிறது. (மேடை இலக்கம் 02 இல் பாய்ச்சப்பட்ட ஒளி அனைகிறது. இப்போது ஒளிக்கற்றைகள் மின்னி

மின்னி மறைகிறது)

(பயங்கரமான ஓசை எங்கும் எதிரொலிக்கிறது. மரம் செடி கொடிகள் யாவும் சரிந்து விழுகிறது. அரண்மனை உடைந்து தூள் தூளாகிறது. இந்த பயங்கர சூழலில் சிக்கித் தத்தளிக்கிறான் ஏரோது மன்னன். பயத்தால் துடிதுடித்துபோகிறான்)

மன்னன்:-

என்னைக் காப்பாற்றுங்கள். என்னைக் காப்பாற்றுங்கள், காப்பாற்றுங்கள். ஆ... ஆ... ஆ... (அரண்மனைத் தூண் ஒன்று உடைந்து ஏரோது மன்னன் மீது விழுகிறது.)

(மேடை இலக்கம் 02 இல் மங்கிய பொட்டொளி பரவுகிறது)

(ஏரோது மன்னன் அத்தூணின் அடியில் சிக்குண்டு தவிக்கிறான். அவன் உயிர் பிரிகிறது சித்தார் இசை சோகமாக ஒலிக்கிறது.

(ஒளி மெல்ல அனைகிறது. திரை மெதுவாக மூடுகிறது)

முற்றும்

14611

ரஞ்ஞனி ராஜ்மோகன்

சாந்தி பாதுவா

தண்ணீருக்கும்...

தாகம்!

அயற்பாத்திலிருந்து...

பாத்திரங்கள்:

ஹெலன்

இருபத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க ஓர் அழகிய இளம் பெண். கணவனை இழந்தவள். தனிமையில் வாழும் ஒரு தளிர்க்கொடி

லூக்கா

வீட்டு வேலைக்காரன். ஹெலனுக்கு விசுவாசமானவன். அந்த வீட்டில் அவளுக்குள்ள ஒரே ஆண் துணை. பயந்த சுபாவமுடையவன்.

ஜோர்ஜ்

ஹெலனின் கணவனுக்குக் கடன் கொடுத்தவன். மூர்க்கத்தனமான குணமுடையவன். சற்று மிடுக்கான தோற்றம் கொண்டவன்.

மீலம்:

ANTON CHEKOV'S
THE BEAR.

காட்சி : 01

கதை நிகழும்

இடம் : ஹெலன் வீடு - வரவேற்பறை.

காலம் : முற்பகல்

நிலை : அந்தப் பிரதான அறையின் பிற்பகுதியில் - ஜன்னலோடு ஒட்டிய (UC - UL) பகுதியில் ஒரு வட்டமான மேசையும் நாற்காலியும் இருக்கிறது. ஹெலன் மிகவும் சோகத்துடன் அமர்ந்து, தன் கணவனின் படத்தை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

குறிப்பு

:- (வரவேற்பு அறையைவிட அவள் அமர்ந்திருக்கும் பகுதி சற்று உயரமாக Flat Form வடிவில் அமைந்திருக்கிறது. வலதுபுற மத்தியில் (CR இல்) ஆடைகளையும் தொப்பிகளையும் வைக்கக் கூடிய ஒரு Stand இருக்கிறது)

(திரை மெல்லத் திறக்கிறது. ஹெலனின் மீது பொட்டொளி மெதுவாகப் பாய்கிறது. பின்னணியில் பியானோ இசை மிருதுவாக ஒலிக்கிறது. General Lights பூரணமாகப் பரவ. அவ்வரவேற்பறை மிகவும் பிரகாசமாக காட்சி அளிக்கிறது. லூக்கா சந்தையில் வாங்கிய பொருட்கள் நிரம்பிய பைகளை சுமந்தவாறு உள்ளே வருகிறான்).

லூக்கா : (வந்துகொண்டே) மேடம்.... மேடம்...

ஹெலன் : (அவனைக் கவனியாது...) வட் எபண்ட் டூ யூ?

லூக்கா : (சற்று தடுமாறி) ஓ...ஓ ஒண்ணும் நடக்கல்ல வீட்டுக்குத் தேவையான எல்லாச் சாமான்களையும் வாங்கிட்டேன்.

ஹெலன் : சரி... நீ போய் உன் வேலைகளைக்கவனி

லூக்கா : மன்னிக்கணும்... எனக்கு ஒரு சின்ன டவுட்...

ஹெலன் : என்ன அது..?

லூக்கா : ஏன் மேடம்.... யாரோடேயும் பேசாம எப்பவும் இப்படி தனியா இருந்து படத்தைப் பார்க்கிறதும்... கண்ணீர் விடுறதும்... ஏன் உங்க நிம்மதிய நீங்களாவே கெடுத்துக்குறீங்க.?

மத்தவங்க எல்லாம் எவ்வளவு சந்தோசமா இருங்காங்க தெரியுமா?
(பொருட்களை ஒரு மூலையில் வைத்துவிட்டு அவளிருக்கும் மேசையின் அருகில் வந்து - ஜன்னல் பக்கம் சாடையாகப் பார்க்கிறான். ஹெலன் படத்தை மேசையில் வைத்துவிட்டு திரும்புகையில்..)

- லூக்கா : கொஞ்சம் ஜன்னலுக்கு வெளியே பாருங்க. நம்ம வீட்டுப் பூனைகூட பறவைகளை எவ்வளவு சந்தோசமா துரத்துது. நீங்க மட்டும் தான் இந்த ஒரு வருசமா வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்கி கிடக்குறீங்க.
- ஹெலன் : நான் எதுக்காக வெளியில போகணும் லூக்கா..? என்னை விட்டுட்டு எப்போ அவர் கல்லறைக்குப் போனாரோ அப்பவே என் வாழ்க்கையும் சமாதி ஆயிடிச்சி.
- லூக்கா : நல்லா இருக்கு மேடம் உங்க கதை. ஐயா உயிரோட இல்ல தான். அதுக்காக...?கடவுள் அவரோட ஆத்மாவுக்கு சாந்தி கொடுக்கட்டும்னு ஒவ்வொரு நிமிஷமும் நெனைக்கிறீங்க... பிரார்த்தனை பண்ணுறீங்க... ஆனா உங்களைப் பத்தியும் கொஞ்சம் யோசிக்க வேணாமா?
- ஹெலன் : இதுல என்ன யோசிக்க வேண்டி இருக்கு? அவரே இல்லாத போது... நான் எதுக்கு என்னைப் பத்தி யோசிக்கணும்?
- லூக்கா : (மெதுவாக ஒரு அலட்சிய சிரிப்பு) என் மனைவியும் இறந்து போயிட்டா ரெண்டு மாசமா நானும் அழுகையோடுதான் வாழ்ந்தேன். அவளைப் பொறுத்தவரைக்கும் அது போதும். ஆனா நீங்க.. அக்கம் பக்கத்துல உள்ளவங்களை பார்க்கிற தில்லை, பேசறது இல்ல - அவுங்களும் இங்கே வர்றதில்ல. இப்படியே இருந்தா எப்படிம்மா?
- ஹெலன் : யாரும் இந்த மாதிரி பேசறதை நான் விரும்பயில்ல. அவர் போன பிறகு என் வாழ்க்கையும் அர்த்தம் இழந்து போச்சி. நான் இப்போ ஒரு நடைப்பிணம். இந்தக் கோலம்தான் எனக்கு நிரந்தரம். அவர் உயிரோடு இல்லாதபோதும் அவரை நான் உயிருக்குயிராய் நேசிக்கிறேன். இது அவர் ஆன்மாவுக்குத்

தெரியணும்.

Digitized by Noolaham Foundation.

noolaham.org | aavanaham.org

லூக்கா : இப்படிப் பேசிப்பேசி எதுவுமே நடக்கப் போறதில்ல. வாங்க
மேடம் நம்ம குதிரையிலே வெளியேப் போய். கொஞ்சம்
நேரம் உலாவிட்டு வரலாம்.

ஹெலன் : (உரக்கச் சப்தமிட்டு) நோ ... ஐ.. காண்ட்..
(கதறி அழுகிறாள்)

லூக்கா : என்ன நடந்தது இப்போ.. எதுக்காக இப்படி அழறீங்க?

ஹெலன் : (அழுகையோடு) குதிரையின்னா - அவருக்கு ரொம்பப் பிரியம்.
எங்க போனாலும் அதோடுதான் போவார். அது அவருக்கு
விசுவாசமான குதிரை. லூக்கா இன்னைக்கு அதுக்கு
நிறைய கொள்ளுபோடு.

லூக்கா : ஒகே மேடம்.
(ஹெலன் உள்ளே போகிறாள். ஏதோ நினைவுக்கு
வந்தவளாக நின்று லூக்காவின் பக்கம் திரும்பி..)

ஹெலன் : ஆங்.. லூக்கா.. யாராவது என்னைத் தேடி வந்தா நான்
வீட்டுல இல்லேன்னு சொல்லிடு.

(அவன் சரியெனத் தலை அசைக்கிறான். அவள் போகிறாள்.
மூலையில் வைத்த பொருட்களை கையில் எடுக்கிறான்
லூக்கா. ஒளி மெல்ல மங்குகிறது. பின்னணியில் மெல்லிய
இசை)

காட்சி முடிவு

காட்சி : 02

நேரம் : நடுப்பகல்

நிலை : (வீடு வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது. ஒளி பரவுகிறது. ஜோர்ஜ்
உள்ளே நுழைகிறான்)

ஜோர்ஜ் : எக்ஸ்கியூஸ் மீ... வீட்டுல யாரு..? இங்கே யாருமே
இல்லையா?

- லூக்கா : (உள்ளேயிருந்து வந்து..) யார் நீங்க..? மேடம் வீட்டுல இல்ல.
- ஜோர்ஜ் : நான் அவசியம் அவங்களை சந்திக்கணும்.
- லூக்கா : அவங்க இப்போ யாரையும் சந்திக்க மாட்டாங்க நீங்க இங்கேயிருந்து போய்டுங்க.
- ஜோர்ஜ் : அவங்களை சந்திக்காம என்னால இங்கிருந்து போக முடியாது.
(உள்ளே இருந்து வரும் ஹெலன் அவர்களைக் கவனியாது மேசைமீதிருந்த அவள் கணவனின் படத்தை கையில் எடுக்கிறாள்)
- லூக்கா : நீங்க அவங்களை சந்திக்க முடியாது
- ஜோர்ஜ் : புல்சிட் (Bullshit) .. சந்திக்க முடியாதா...?
- ஹெலன் : அங்கே என்ன சத்தம்?
(மேடையில் ஒளி குறைந்து ஹெலன் இருக்கும் இடத்திற்கு மாத்திரம் பொட்டொளி பாய்கிறது)
- லூக்கா : (அவள் அருகில் வந்து) உங்களைத் தேடி யாரோ வந்திருக்காங்க மேடம். உங்களை சந்திக்கணுமாம்.
- ஹெலன் : நான் யாரையும் பார்க்கிறதில்லேன்னு நீ சொல்லல்லையா?
- லூக்கா : சொன்னேன்... கேட்டாத்தானே.. கட்டாயம் உங்களை சந்திக்கணுமாம்.
- ஹெலன் : அவன் கழுத்தைப் பிடிச்சி வெளியே தள்ளு...!
- லூக்கா : அவன் என்னைத் தள்ளிட்டான்.
- ஹெலன் : இடியட்... யார் அந்த முரடன்..?
(என்றவாறு வரவேற்பறைக்குள் நுழைகிறாள். ஜோர்ஜ் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்திருக்கிறான்)
- ஹெலன் : வூ....ஆர்...யூ...? ஐ செட் கெட் அவுட்...

ஜோர்ஜ் : யூ... யூ... நான் யாருன்னு தெரியுமா? என் பேரு ஜோர்ஜ் முன்னாள் இராணுவத் துணை அதிகாரி. உங்களை கட்டாயம் சந்திக்க வேண்டிய நிலமை.

ஹெலன் : அப்படியா...? என்ன விசயம்...?

ஜோர்ஜ் : இறந்து போன உங்க கணவர் எனக்கு ஐம்பதாயிரம் தரணும். இதோ அதற்கான கடன் பத்திரம்.

ஹெலன் : (அதிர்ச்சி அடைந்தவளாக)... ஐம்பதாயிரமா?

ஜோர்ஜ் : நான் என் நிலத்தை மோகேஜ் பண்ணி இருக்கேன். நாளைக்கு நான் பேங்குக்கு வட்டிப் பணம் கட்டியாகணும். நீங்க இப்பவே பணம் கொடுத்தா ரொம்ப உதவியா இருக்கும்.

ஹெலன் : எதுக்காக இவ்வளவு பணம் கடன் வாங்கினாரு...?

ஜோர்ஜ் : குதிரைக்கான தானியங்களை அவர் ஏங்கிட்டத்தான் வாங்குவார்

ஹெலன் : லூக்கா.. குதிரைக்கு அதிகமாக கொள்ளு கொடுக்கணும். மறந்திடாதே. (லூக்கா வெளியே போகிறான்) அவர் பட்ட கடனை நான் அடைக்கிறேன். ஆனா.. உடனடியாக பணத்தைக் கொடுக்கிறதுக்கு என்னால முடியாது. மேனேஜர் வந்ததும்.. அவர்கிட்ட சொல்லி ஏற்பாடு செய்யிறேன்.

ஜோர்ஜ் : நான் இப்போ இக்கட்டான நிலையில இருக்குறேன். வங்கிக்கு பணம் கட்டலேன்னா என சொத்துக்கள பறிமுதல் செய்திடுவாங்க.

ஹெலன் : நாளை மறுநாள்... உங்க பணம் உங்க கைக்கு கிடைக்கும்.

ஜோர்ஜ் : எனக்கு இன்னைக்கே - இப்பவே பணம் வேணும்.

ஹெலன் : அது நடக்காத காரியம்.

ஜோர்ஜ் : நாளை மறுநாள் வரைக்கும் என்னால பொறுக்க முடியாது.

சென்னை நகராட்சி

- ஹெலன் : இப்போ என்னால பணம் தர முடியாது
- ஜோர்ஜ் : அப்போ... உங்களால பணம் தர முடியாது?
- ஹெலன் : இல்லேன்னு சொல்றேன் இல்ல...
- ஜோர்ஜ் : (கோபத்தோடு) இதுதான் உங்க முடிவா?
- ஹெலன் : முடிவான முடிவு...!
- ஜோர்ஜ் : குட்.. வெறிகுட்.. எல்லோரும் என்னை ஒரு முன்கோபக் காரன்னு சொல்வாங்க.. ஆனா என் நிலமையிலே என்னால எப்படி பொறுமையா இருக்க முடியும்? இப்போ எனக்கு உடனடியாத் தேவை பணம். நேற்றுக் காலையில் வீட்டுலயி ருந்து வெளியேறினேன். ஒவ்வொரு வீட்டுக் கதவையும் தட்டினேன். ஒரு கடன்காரனும் கதவைத்திறக்கல்ல. நாயா பேயா அலைஞ்சேன். இப்போ இங்கே நிக்கிறேன். நீங்களும் கைய விரிக்கிறீங்க. என்னால எப்படி பொறுமையா இருக்க முடியும்?
- ஹெலன் : நான் சொல்லுறதை சொல்லிவிட்டேன். மேனேஜர் வந்த பின்னாடி தான் பணம் கிடைக்கும்.
- ஜோர்ஜ் : நான் பார்க்க வந்தது உங்களைத்தான். உங்க மனேஜரை இல்ல.
- ஹெலன் : ஐ ஏம் சொறி... உங்களோடை கதைச்சிக்கிட்டிருக்க என்னால முடியாது.
(பொறுமை இழந்தவளாக ஹெலன் தனது அறைக்குப் போகிறாள். அவள் போகும் திக்கை சற்று நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு மேடையின் முன் பகுதிக்கு (DC க்கு) வருகிறான். ஒளிக்கற்றை குறைந்து கொண்டே போகிறது. இப்போது ஜோர்ஜ்'க்கு மட்டும் ஒரு பொட்டொளி)
- ஜோர்ஜ் : இவ பெரிய மகாராணியாட்டம் பேசிட்டுப் போறா... அதுவும் ரொம்ப அலட்சியமா..? (தனக்குள்) புருஷன் செத்துப் போயி ட்டான். புது மனேஜர் வெளியால போயிருக்கான். அதுக்காக நான் என்ன செய்ய முடியும். நான் கடனை அடைக்கணும். மாயமந்திரம் செஞ்சி மறைஞ்சிருக்கவா முடியும். ஒரு

நகர்றதா : சனியனும் எனக்குப் பணத்தை திருப்பித் தர்றதா தெரியல்ல. ஒருத்தன் ஓடி ஒளியிறான். இன்னொருத்தனுக்கு வயித்துல வலியாம். திமிர் பிடிச்ச இந்த ஜென்மம் என்னடானா பேசவே மாட்டாளாம். நானும் இந்த இடத்தைவிட்டு இல்ல...

(வரவேற்பறையின் மத்தியில் (MC யில்) உள்ள ஓர் ஆசனத்தில் ஜோர்ஜ் உட்காருகிறான்)

லூக்கா : (உள்ளே இருந்து வந்தவாறு...) அவுங்கதான் சீரியஸா சொல்லிட்டாங்க இல்ல. இன்னும் என்ன வேணும் உங்களுக்கு?

ஜோர்ஜ் : போய் குடிக்க ஏதாவது கொண்டா.. நிலமை ரொம்ப மோசம்.

(லூக்கா முறைத்துப் பார்த்தவாறு உள்ளே போகிறான்) பொம்புளைங்கன்னாலே இப்படித்தான். இவளப் பார்த்தாலே எனக்கு கோபம் கோபமா வருது. (கதிரையில் இருந்து எழும்பி முன்னால் - DC க்கு வந்து) ச்சீ... இவங்களைப் போய், மென்மையானவங்க பொறுமையானவங்கன்னு வர்ணிச்சாங்களே கவிஞர்கள்..

(லூக்கா தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுக்கிறான்)

லூக்கா : சொல்றேன்னு தப்பா எடுத்துக்கக் கூடாது. இன்னைக்கு மேடத்துக்கு மனசே சரியில்ல.. (பயத்துடன்) அதனால..

ஜோர்ஜ் : டேய் இப்படி வா... (லூக்கா அவனருகில் வர) போய் குடிக்கிறதுக்கு பியர் கொண்டு வா..

லூக்கா : ஹூம்... பி..பி... பியரா..?

ஜோர்ஜ் : என்ன சொன்னே?

லூக்கா : ஒண்ணும் இல்ல. ஒண்...ணும் இல்ல

ஜோர்ஜ் : (தனக்குள்) என்ன கேவலமான நிலமை. தேஞ்ச சப்பாத்து வெளிறிப்போன தொப்பி... தூசு பிடிச்ச உடம்பு. பிச்சைக் காரன்னு நினைச்சிட்டாளோ. கடன் கொடுக்கிறவன் இப்படித் தான் இருக்கணும்னு சட்டம் ஏதாவது இருக்குதா?

- லூக்கா : சார்... நீங்க கூட அளவுக்கு மீறி தொல்லைக் கொடுக்குறீங்க.
- ஜோர்ஜ் : எனக்கு வர்ற கோபத்துக்கு எல்லாத்தையும் உடைச்சி
நொறுக்கணும் போலருக்கு.
(ஹெலன் கோபத்தோடு வெளியே வருகிறாள்)
- ஹெலன் : மிஸ்டர் ஜோர்ஜ்! எனக்கு இந்த கூச்சல் குழப்பம் எல்லாம்
பிடிக்காது. பிளீஸ் இங்கேயிருந்து போயிடுங்க
- ஜோர்ஜ் : அப்போ... என் பணம்..?
- ஹெலன் : நாளை மறுநாள் வரைக்கும் பொறுத்திருங்க..
- ஜோர்ஜ் : அதுவரைக்கும் நானும் இங்கேதான் இருப்பேன்.
(கதிரையை சற்று முன்னால் இழுத்து உட்காருகிறான்)
- ஹெலன் : நீ ஒரு கேடு கெட்ட ஜென்மம்
- ஜோர்ஜ் : தப்பு! பாவப்பட்ட ஜென்மம். நீ உன் தோட்டத்துல பார்த்த
பறவைகளை விட, அதிகமான பெண்களைப் பார்த்திருக்கி
றேன். அவுங்களுக்காக மூனுதடவை துப்பாக்கி சண்டை
கூட போட்டுருக்கேன். ஒரு காலத்துல பெண்களுக்குக்காகப்
பரிதாபப்பட்டேன். பெண்ணுரிமையைப் பத்தி வாய்கிழியப்
பேசினேன். அதெல்லாம் முட்டாள்தனம்னு எனக்குப்
புரிஞ்சிட்டிடுது. இனியும் நீ என்னை முட்டாளாக்க முடியாது.
இந்த அழகு, காதல், மகிழ்ச்சி எல்லாம் உங்களுக்கு மட்டும்
தான் சொந்தம்னு நினைக்குறீங்க.
- ஹெலன் : ஆம்பளைங்கதான் உண்மையானவங்க என்கிறது உங்க
நினைப்பு
- ஜோர்ஜ் : நிச்சயமா?.. ஆண்களோட அன்பு உண்மையானது...
தூய்மையானது.
- ஹெலன் : சுத்தப்பொய்.. நான் சொல்றேன் கேளுங்க... எம் புருஷன்
எப்படி எல்லாம் விரும்பினேன் தெரியுமா? என்னோட
இளமை உடல்... வாழ்க்கை எல்லாத்தையும் அவருக்கே
ஒப்படைச்சேன்.. ஆனா அவர் என்னை ஏமாற்றி, என்

உணர்ச்சியையும் பணத்தையும் சூறையாடி பல பெண்களு
வலக்குப் பின்னால் போனாரு. ஆனா நான் அவர் இறந்த
பிறகும் இந்த நாலு சுவருக்குள்ளேயே வாழ்ந்து கிட்டிருக்
கேன்.

ஜோர்ஜ் : எனக்கு நம்பிக்கை இல்ல..

ஹெலன் : நீங்க கூட பெண்கள ஏமாத்தியும் - சுரண்டியும் வாழ்றவரா
இருக்கலாம்.

ஜோர்ஜ் : எனக்கு வர்ற கோபத்துக்கு...

ஹெலன் : உன்னோட பேச்சையும் கோபத்தையும் உன்னோடேயே
வைச்சிக்கோ..

ஜோர்ஜ் : நான் என்ன உன்னோட மனேஜரா..? இல்ல வேலைக்
காரனா?

ஹெலன் : தயவுசெய்து என் தனிமையை குழப்பாம இங்கேயிருந்து
போயிடு.

ஜோர்ஜ் : என் பணத்தைக் கொடுக்கிற வரைக்கும் இங்கேதான்
இருப்பேன்.

ஹெலன் : வெளியே போ சனியனே!

ஜோர்ஜ் : மரியாதைங்கிறது உன்கிட்ட மருந்துக்குக்கூட கிடையாதா?

ஹெலன் : உனக்கென்ன மரியாதை வேண்டியிருக்கு..(வெறுப்போடு)
கரடி...

ஜோர்ஜ் : என்ன சொன்னே..? இன்னொரு தடவை சொல்லு...

ஹெலன் : கரடி... கரடி.. கரடி.. மரியாதைக் கெட்ட மிருகம்.

ஜோர்ஜ் : மிருகமா..? நானா...? உன்ன ஒரு பொண்ணாங்கிறதால
சும்மா விட்டு வைக்கிறேன்.

ஹெலன் : இல்லேன்னா.. என்ன செய்வே? இங்கேயே நில்லு. என்
கணவரோட துப்பாக்கிய கொண்டு வந்து உன் தலையை
துளைக்கிறேன்.

(ஹெலன் வேகமாக உள்ளே போகிறாள்)

லூக்கா : (அழுதவாறு) சார்.. சார்.. தயவு செய்து இங்கே இருந்து போயிருங்க பிளீஸ்..

ஜோர்ஜ் : நீ பேசாதே? அவ வரட்டும். வாத்த சுடுறமாதிரி அவளை சுட்டுத்தள்ளுறேன். இன்னைக்கு அவளை சும்மா விடப் போறதில்ல.. (சற்று கோபம் தனிந்தவனாக) பொண்ணுன்னா... இவளைப் போலத் தான் இருக்கணும். சிவந்த கன்னங்களும் காந்தக் கண்களும் என்னைப் பரிசாசம் பண்ணுது. என் சவாலையும் ஏத்துக்கிட்டா. பொண்ணு இவதான். இவளைப்போய் நான் சுடுறதா?

லூக்கா : (கெஞ்சலாக) போயிருங்க சார்... என் உயிர் போறவரைக்கும் உங்களுக்கு நன்றியுள்ளவனா இருப்பேன். உங்க காலைப் பிடிக்கிறேன் சார்.

(ஹெலன் கையில் துப்பாக்கியுடன் கோபமாக வருகிறாள்)

ஹெலன் : (வந்துகொண்டே) லூக்கா... சத்தம்போடாம தூரப்போ... விலகி நில். (ஜோர்ஜைப் பார்த்து) நான் உன்னோட சண்டைப் போடுறதுக்கு தயாராகிட்டேன்.

(ஜோர்ஜ் அலட்சியமாக சிரிக்கிறான்)

லூக்கா : (பயந்துபோய்) கடவுளே காப்பாத்து. இதை உடனடியா தடுத்து நிறுத்தல்லேன்னா... உயிருக்கே ஆபத்து... இப்பவே போய் நம்ம ஆளுங்களை கூட்டியாறேன்.

ஹெலன் : ஜோர்ஜ் ! நாங்க ரெண்டு பேரும் துப்பாக்கி சண்டை போடுறதுக்கு முன்னால இதை இயக்குறது எப்படின்னு நீதான் சொல்லிக் கொடுக்கணும்.

(துப்பாக்கியை ஜோர்ஜிடம் கொடுக்கிறாள்)

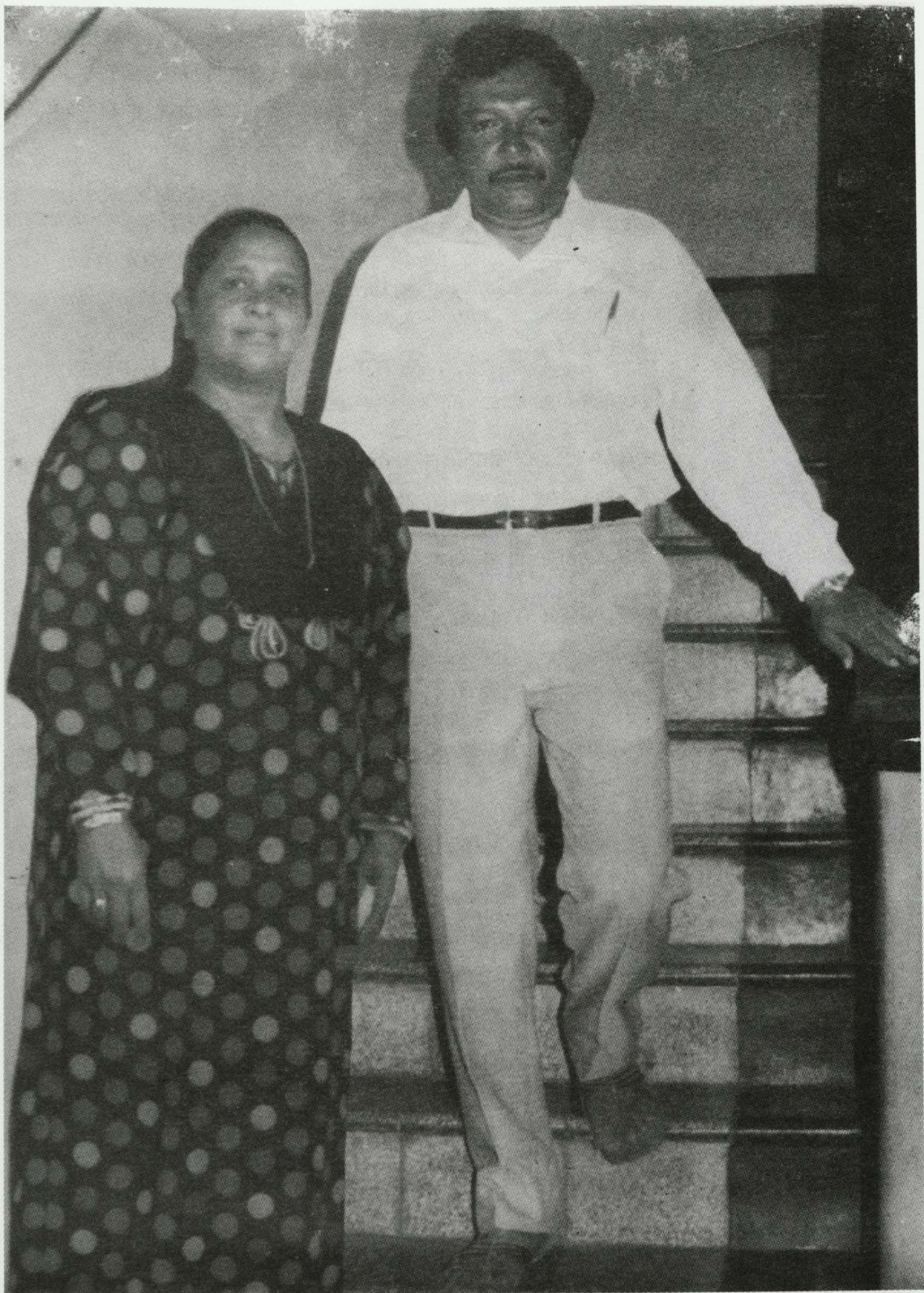
ஜோர்ஜ் : மிஸிஸ் ஹெலன்... லுக் ஹியர். இந்தத் துப்பாக்கியால நீ சுடுறதா இருந்தாலும் அதைக்கூட நான்தான் உனக்கு சொல்லித்தரணும். எதுக்கும் என் தயவுதான் வேணும். அதை விட நாங்க ரெண்டு பேரும் சோந்தே வாழலாம்.

- ஹெலன் : அதிகமா பேசாதே! உன்னைச் சுட்டுருவேன். இதை எப்படி இயக்கிறதாங்கிறதை மட்டும் சொல்லிக் கொடு.
- ஜோர்ஜ் : (துப்பாக்கியை நன்றாகப் பார்த்தவாறு) உன்னைப்போல இதுவும் நல்ல ரகம்..?
- ஹெலன் : என்ன சொன்னே?
- ஜோர்ஜ் : துப்பாக்கி நல்லா இருக்குன்னு சொன்னேன்
- ஹெலன் : ஊம்..!
- ஜோர்ஜ் : இப்படி வா...
(ஹெலன் அவன் அருகில் வருகிறாள்)
- ஜோர்ஜ் : முன்னால திரும்பு.. (முன்னால் திரும்பி நிற்கிறாள்) இதை இப்படிப் பிடி..
(அவளின் பின்னால் இருந்து, அவளது உடலை தனது இரு கைகளாலும் சுற்றி அவள் மார்புக்கு நேராக துப்பாக்கியை நீட்டிப் பிடிக்கிறான்)
- ஹெலன் : (துப்பாக்கியைப் பிடித்தவாறு...) இப்படியா..?
- ஜோர்ஜ் : இப்படி...
(இருவரும் துப்பாக்கியை ஒருமித்து பிடிக்கின்றனர். ஹெலனின் கைகளுக்கு மேல் ஜோர்ஜ் உடைய கைகள் பதிகிறது.)
கையநல்ல நீட்டு. தலைய பின்னாடி இழுத்துக்கோ...
முக்கியமான ஒண்ணு. குறி பார்க்கிறபோது அசையவும் கூடாது. அசைக்கவும் கூடாது.
(ஹெலன் துப்பாக்கியின் விசையை விரல்களால் இழுக்கிறாள். துப்பாக்கி வெடிக்கிறது)
- ஹெலன் : (கலகலவென சிரித்து) என்ன பயந்துட்டியா..?
- ஜோர்ஜ் : பயமா.. ? ஏங்கிட்ட அது துளிகூட கிடையாது.
- ஹெலன் : நீ பொய் சொல்றே.. எதுக்காக என்ன நீ துப்பாக்கிச் சண்டைக்கு கூப்பிட்டே...?

- ஜோர்ஜ் : உண்மைய சொன்னா.. உன்ன எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு...
அதான் கூப்பிட்டேன்
- ஹெலன் : என்னது...? என்னப் பிடிச்சிருக்கா..? உன்னை...
(ஜோர்ஜ் சிரித்தவாறு அருகில் உள்ள பூச்சாடியிலிருந்து ஒரு ரோஜாவை எடுத்து முகர்ந்து மூச்சை விடுகிறான்)
- ஜோர்ஜ் : ஹெலன்! நீ இப்பவும் கோபமாகத்தான் இருக்கே. என்னை உனக்கு எப்படி புரிய வைக்கிறதுன்னு தெரியல்ல.. ஆனா இதுதான் உண்மை. உன்னை எனக்கு ரொம்ப... ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு...
- ஹெலன் : வட்.....?
- ஜோர்ஜ் : (உணர்ச்சியுடன்) ஐ லவ் யூ..
- ஹெலன் : (திடுக்கிட்டு) ஐ ஹேட் யூ...
- ஜோர்ஜ் : நான் உன்னை விரும்புறேன்.
(ரோஜாவை அவளிடம் தருகிறான்)
- ஹெலன் : (அதை வாங்கி வீசி எறிந்தவளாக) நான் உன்னை வெறுக்குறேன்
- ஜோர்ஜ் : உதடுகள் சொல்றதெல்லாம்..... உண்மையில்ல!
- ஹெலன் : உன்னை நான் விரும்பல்ல.. வெறுக்குறேன்.. தள்ளிப் போயிடு. இல்லேன்னா சுட்டுருவேன்..
- ஜோர்ஜ் : சுட்டுருவேன்..... சுட்டுருவேன்னு சொல்லிக்கிட்டிருக்காதே... இப்பவே சுட்டுரு. உன்கையால சாகுறதுக்கும் நான் கொடுத்து வைச்சிருக்கணும். சுடு..... சுட்டுரு...
(அவன் நெஞ்சுக்கு நேராக இருந்த துப்பாக்கி தானாகவே கீழே இறங்குகிறது)
- ஜோர்ஜ் : நான் மாசம் ஐம்பதாயிரத்துக்கும் மேல சம்பாதிக்கிறேன்.
உனக்கு எந்தவொரு குறையும் வைக்கமாட்டேன். நீ மட்டும் எனக்கு மனைவியானாப் போதும்

- ஹெலன் : ஜோர்ஜ்! என்னால உன்னை சுட முடியும்..
- ஜோர்ஜ் : என்னால முடியாது! உன்னை இழக்க நான் தயாரில்லை. ஆனா... என்னை இழக்க தயாரா இருக்கேன். நீ சம்மதிக்க இல்லேன்னா..
- (நீண்ட அமைதி.. ஜோர்ஜ் மெதுவாகத் திரும்பிச் செல்கிறான்) சரி.. நான் வர்றேன்
- ஹெலன் : சீக்கிரம் இங்கேயிருந்து போயிடு....
- ஜோர்ஜ் : போறேன்..!
- ஹெலன் : போய்த்தொலை. தொலைங்கன்னுதான் சொல்றேன்.
- ஜோர்ஜ் : மனசு இடங்கொடுக்குது இல்ல.. (அருகில் வந்து) என்னோடேயே எனக்கு எவ்வளவு வெறுப்பா இருக்குதெரியுமா?
- ஹெலன் : அதுக்கு நான் என்ன செய்ய முடியும்...?
- ஜோர்ஜ் : நான் சிலந்தி வலையில் சிக்கிய பூச்சியாட்டம் இருக்கேன். உன் காதல்ல விழுறதுக்கு எனக்கு எந்தத் தேவையும்இல்ல. நாளைக்கு நான் வட்டிப் பணத்தை கட்டியாகணும்
- ஹெலன் : அதனாலதான் சொல்றேன். என்னை விட்டு விலகிப்போயிடு!
- ஜோர்ஜ் : வட்டிப் பணத்தை கட்டாம இருப்பேனே தவிர.. உன்னை விட்டுவிலகிப் போக மட்டும் என்னால முடியவே முடியாது. (ஹெலனின் பார்வையில் சலனமும் சபலமும். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் நெருங்கி வருகின்றனர். காதல் மயக்கத்தில் கட்டுண்டுப் போகின்றனர். இந்நேரம் அங்கே வரும் லூக்கா இதனைப் ஆச்சர்யத்தோடு பார்க்கிறான்)
- லூக்கா : (உரத்த குரலில்) சைமன்... தோமஸ்.. சாரா... ஓடிவாங்க எல்லோரும் ஓடிவாங்க..
- (மெதுவாக ஆடியவாறு அவர்களிருவரும் DCக்கு வர லூக்கா, சைமன், தோமஸ், சாரா, ஜோன் LCக்கு வந்து அவர்களை அதிசயமாகப் பார்க்க யாவரும் உறை நிலை அடைகின்றனர். மெல்லிய இசையுடன் மேடையில் மெதுவாக இருள் சூழ்கிறது.)

முற்றும்.

துணையாருடன் கலைஞர்

யுத்தம்

வேண்டாம்...

அழிவுகளில் சூத்து...

கதை நிகழும்

இடம் : ஒரு பாழடைந்த தெரு.

காலம் : இரவு

(மேடையின் முன் திரை மூடி இருக்கிறது. திரைக்கு முன்னால் உள்ள பகுதி ஒரு வீதியாக சித்தரிக்கும் வகையில், ஒரு பெயர்ப்பலகையை தாங்கிய ஒரு தூண். அதிலே நான்கைந்து ஊர்களுக்குச் செல்லும் பாதையைக் காட்டும் வகையில் பெயர்ப்பலகைகள். ஆனால் அதிலே உள்ள பெயர்களை விளக்கிக்கொள்ள முடியாத நிலையில் மங்கலாகக் காணப்படுகிறது)

நிலை

: தம் வாழ்வின் பாதி நாட்களை சுருக்கமாகச் சொன்னால், தனது வாழ்வின் வசந்தங்களை போர்க்களத்தில் தாரை வார்த்த ஒரு இராணுவ வீரன் பெயர் சமரசன். மிகவும் பழசாகிப்போன (இராணுவ வீரனுக்குரிய) உடையுடன், தலையில் கவசமும் ஒரு தோளில் துப்பாக்கியும் மறு தோளில் ஒரு தோற்பையுமாக மண்டபத்தின் இடதுபுற வாயிலினூடாக பார்வையாளர்கள் முன்பாக வருகிறான். அந்த இராணுவ வீரனுக்கும், அவன் பிறந்த வளர்ந்த அவ் வுருக்கும் உள்ள இடைவெளிக்கு அந்த பெயர்ப்பலகைக் கம்பமே விடைவிளக்கம்.

சமரசன்

:- (பார்வையாளர்களைப் பார்த்து...) துருப்பிடிச்ச இந்த துப்பாக்கியைப் போலவே என் வாழ்க்கையும் துருப்பிடிச்சி போயிடிச்சி. துப்பாக்கியினாலே துர்ப்பாக்கியும்னுதான் அர்த்தம்.

(விரக்தியாக சிரித்தவாறு பேசுகிறான். மேடையில் இருக்கும் வீதிக்கம்பத்தின் அருகே வருகிறான். பெயர்ப்பலகையை ஏறிட்டுப் பார்க்கிறான். மெதுவாகச் சிரிக்க ஆரம்பித்து பின் வாய்விட்டுச் சிரிக்கிறான்).

சமரசன்

: எந்த ஊருக்கு எப்படி போறதுன்னு தெரியல. என் ஊருக்குப் போற பாதை எதுன்னும் புரியல. பெயர்ப்பலகையிலுள்ள எல்லா எழுத்துக்களும் மங்கி மறஞ்சி போயிருக்கு... என் தலை எழுத்தப்போல (பெருமூச்சு)

(தேழிலே இருந்த பையையும், துப்பாக்கியையும் எடுத்து தனது அருகில் வைத்துக்கொண்டு, கம்பத்திலே சாய்ந்தவாறு உட்காருகிறான்)

சமரசன்

: எத்தன வருசமாச்சு... நான் பிறந்த மண்... நான் துள்ளித் திரிஞ்ச மாந்தோப்பு... நான் நீந்தி விளையாடிய ஆற்றங்கரை... நான் கேட்டு மகிழ்ந்த கிளி, குருவி, மைனாக்களின் சங்கீதம்... என் மூக்கைத் துளைத்த முற்றத்து மல்லிகையின் மணம்... என் மூச்சுக் காற்றாய் அமைந்த மூங்கில் மரங்களின் உரசல்... என் வீட்டு மொட்டை மாடியிலிருந்து ரசித்த வட்ட நிலா... இதையெல்லாம் பார்த்தும் கேட்டும் அனுபவிச்சும் எத்தனை வருசமாச்சு?

(துப்பாக்கியையும் தோற்பையையும் தோளிலே போட்டுக் கொண்டு எழுந்திருக்கிறான். சற்று மேடைக்கு முன்னே (DC க்கு) வந்து சபையோரைப் பார்க்கிறான். இப்போது சமரசன் மீது பொட்டொளி பரவுகிறது.)

சமரசன்

: இத்தனை நாளா இவன் எங்கே இருந்தான். வானத்தில் சஞ்சரிச்சானா? இல்ல வனவாசம் போயிருந்தானான்னு நினைக்கிறீங்களா? அதுதான் இல்ல... ஷேக்ஸ்பியரோட ஹீரோ ஒத்தெல்லோ... அவன் எட்டு வயசுல கடல் போர்ல ஈடுபட்டான். ஆனா இந்த ஹீரோ களப்போர்ல காலத்த கழிச்சான்... இவ்வளவு காலமா என் காதுகள குளிர்வித்தது துப்பாக்கி வேட்டுக்களும்... குண்டு வெடிப்புகளும் தான். என் கண்களுக்கு விருந்தானதெல்லாம் சிதைந்து போன உடல்களும் கருகிப்போன சடலங்களும் தான். ரத்த வாடையையும் பிணவாடையையும் மட்டும்தான் என்னால சுவாசிக்க முடிந்தது. (அழுகிறான்...)

(பின்னணியில் சோகமான சித்தார் இசை ஒலிக்கிறது.)

சமரசன்

: (மிக அமைதியாக) இப்போதாவது என் ரத்த உறவுகளைப் பாக்கிற வாய்ப்பு கிடைச்சதே... அதுக்கு அந்த கடவுளுக்கு த்தான் நன்றி சொல்லணும்.

(திரும்பி நடக்கிறான்... ஒளி மங்குகிறது.)

காட்சி முடிவு

காட்சி : 02

- இடம் : மயானமும் அதை அண்டிய பாதையும்.
- நேரம் : இரவு
- நிலை : (ஆந்தையின் அறைல் சப்தம் திரை மெல்ல விலகுகிறது. மேகம் மறைந்து நிலவிலிருந்து வரும் ஒளியைப்போன்று சற்று இருள் கலந்த வெளிச்சம். அந்த வெளிச்சத்தினூடே ஒரு மயானம் மங்கிய நிலையில் தெரிகிறது இப்போது பறவைப் பட்சிகளின் இரவு நேர ஒலிகள். சமரசன் மேடையின் கீழ் வலது புறத்தில் (DC இல்) நிற்கிறான். அவன் மீது பொட்டொளி பரவுகிறது.)
- சமரசன் : ஒ... இதுதான் அந்த மயானம்... இந்த வழியால் போனா... என் வீட்டுக்கு போயிறலாம்.
- (மேடையின் மறுமுனையை நோக்கி மெதுவாக நடக்கிறான். மயானத்தின் மத்திய வலது புறத்தில் (ML இல்) இருந்து புகை கிழம்புகிறது... புகைக்கலைய ஒரு வயோதிபப் பெண் நிற்கிறாள்.)
- வயோதிபப் பெண் : இந்தாப்பா உன்னத்தான்...
- (கிழவியின் குரலைக் கேட்டு சமரசன் நின்று சுற்றும் முற்றும் பார்க்கிறான். கிழவி அவனின் கண்களில் படாததால் மீண்டும் திரும்பி நடக்க ஆரம்பிக்கையில்...)
- வயோதிபப் பெண் : நில்லு... எங்க போற?
- (சமரசன் நின்று பார்க்கிறான். இப்போது வயோதிபப் பெண் ணைக் காண்கிறான்.)
- சமரசன் : ஏ கிழவி யார் நீ? எதுக்காக என்னைக் கூப்பிட்டே?
- வயோதிபப் பெண் : பெத்த மனம் பித்து. பிள்ளை மனம் கல்லுன்னு சொல்றது சரியாத்தான் இருக்கு.
- சமரசன் : என்ன உள்ளரே... யாருக்கு மனசு பித்தா இருக்கு?

- வயோதிபப் பெண் : எனக்கும்... உனக்கும்தான்...!
- சமரசன் : ஏ கிழவி... இந்த நேரத்தில, இந்த இடத்தில நிண்ணுகிட்டு இங்கே கீதா உபதேசமா பண்ணே?
- வயோதிபப் பெண் : கீதா உபதேசமில்ல... இது மாதா உபதேசம்.
- சமரசன் : உன்னோட டைம் வேஸ்ட் பண்ண என்னால முடியாது... ஏ மனைவி மக்களயெல்லாம் நான் பார்க்கணும்
- வயோதிபப் பெண் : பொண்டாட்டி புள்ள மேல உள்ள அக்கற புள்ளைங்களுக்கு பெத்தவங்க மேல இருக்காதது சகஜம்தான்.
- சமரசன் : (சற்றுத் தடுமாற்றத்துடன்) நீ என்ன சொல்றே?
- வயோதிபப் பெண் : உனக்காக பத்தியம் இருந்தத சொல்றேன். உனக்காக பசித்திருந்தத சொல்றேன். உனக்காக முழிச்சிருந்தத சொல்றேன். ஓ வருத்தத்துக்கு நான் மருந்து குடிச்சத சொல்றேன். ஆனா உனக்கு இதெல்லாம் மறந்துபோச்சு.
- சமரசன் : (அழகையும் ஆனந்தமும் கலந்த நிலையில்) அம்மா... நீங்கதானா...? தாயே இந்தப் பாவிய மன்னிச்சிடு ம்மா. நான் உன்ன மறக்கல்ல. நீ கொடுத்த பால மறக்கல்ல. நீ பாடின தாலாட்ட மறக்கல்ல. நீ கண் விழிச்ச இரவுகள் மறக்கல்ல. நான் என்ன மறந்திட்டேன். என் உறவுகளையும் உணர்வுகளையும் சிந்தனைகளையும், யுத்தம் மழுங்க டிச்சிட்டுது தாயே...
- வயோதிபப் பெண் : இரத்தத்தக் குடிக்கிறதும் இரத்த உறவுகள் முடிக்கிறதும் தான் போர்க்குணம். இது கூடவா உனக்குத் தெரியல?
- சமரசன் : ஆயுதங்கள் கையிலெடுத்திட்டா அறிவு அடகுவைச்சிட்டோம் னுதான் அர்த்தம். துப்பாக்கி பிடிச்சவனுக்கு ஆசா பாசம் எல்லாம் தூசு.
- வயோதிபப் பெண் : தாய் மறந்தவனால தாய் நாட்டுக்கு எதுவும் ஆகப்போற தில்ல. ஒருவனுடைய உடம்பை துளைக்கிற துப்பாக்கி ரவைகள் ஒவ்வொரு தாய்மாருடைய வயிறையும் துளைக்கிறத யாரும் நினைச்சுப் பாரகிறதில்ல. என் தாய் என்ன பெற்றதுக்கு பட்ட கஷ்டத்தப் போலத்தான் அவன் தாயும்

அவனப் பெற்றதுக்கு கஷ்டப்பட்டிருப்பாங்கிறத யாரும் புரிஞ் சிக்கிறதில்ல. அப்படி இருக்கிறப்போ புருஷனும் இல்லாம புள்ளயும் இல்லாம நான் என்ன பாடுபட்டிருப்பேன்னு உன்னால புரிஞ்சிக்க முடியாதுதான். ஒண்டிக்கட்டையா ஒதுங்கிறதுக்கு நிழலில்லாம ஒரு வேளை சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லாம உடம்ப மறைக்கிறதுக்கு ஒரு முழும் துணி இல்லாம பட்டபாடும் தவிச்ச தவிப்பும் உனக்கு எங்கே புரியும்?

சமரசன்

: உண்மைதான் நீ சொல்றது எனக்கு இப்பதான் புரியுது. தாயை மறந்தவன் நாயிலும் கீழானவன். யுத்தம் நிரந்தரமாயிட்டா நாளைய வரலாறே நாய்களுக்குத்தான். இந்த நிமிஷத்தில இருந்து நான் மனுஷனாகிட்டேன். இனி எப்பவுமே ஒம் பக்கத்திலதான் இருப்பேன். உனக்கு எந்த குறையுமில்லாம பாதுகாப்பேன்... வாம்மா போகலாம்.

வயோதிபப் பெண்

: எப்படி போவது? இப்ப என்னால நடக்க முடியல. என் நாடி நரம்பெல்லாம் செத்துப் போயிடுச்சு. அதனால ஒரு கைத்தடிய கொடுத்தேன்னா அதை ஊன்றிக்கிட்டாவது ஒம் பின்னால வந்துருவேன்.

சமரசன்

: கைத்தடியா...? கொஞ்சம் பொறு. ஒரு நொடியில கொண்டு வாறேன்.

(சமரசன் வேகமாக அவ்விடத்தை விட்டுப் போகிறான். வயோதிபப்பெண். இருந்த இடத்தில் புகை மூட்டம் கிளம்புகிறது. மேடையில் மெதுவாக இருள் சூழ்கிறது.)

காட்சி முடிவு

காட்சி : 03

நிலை

: (மேடை இருள் சூழ்ந்திருக்கிறது. தூரத்திலிருந்து ஒரு நாய் குரைக்கும் சப்தம். மேடையில் இருள் மெதுவாக விகை ஆரம்பிக்கிறது. எங்கோ இருந்து ஒரு நரி ஊளையிடும் ஒலி கேட்கிறது. ஊன்றுகோலுடன் வரும் சமரசன் அங்கே தாய் இல்லாததால் நாலாபக்கமும் அவளை தேடுகிறான்.)

சமரசன் : அம்மா... அம்மா... அம்மா...

(சமரசனின் முதுகுக்குப் பின்னால் உள்ள புதைகுழியிலிருந்து புகைமூட்டம் எழுகிறது. புகை விலக அந்த இடத்தில் நடுத்தர வயதுடைய ஒரு பெண் நிற்கிறாள். அவளது பெயர் சரண்யா. அவள் கலகலவென சிரிக்கிறாள்.)

சமரசன் : (திரும்பிப் பார்த்து) ஏய் யார் நீ...? எங்க அம்மா எங்கே...?

சரண்யா : ஓ... ரொம்ப நல்லாயிருக்கு. சில ஆம்புளைங்களுக்கு தாயோட நெனப்பு மட்டும்தான். மனைவியோட நெனப்பு மருந்துக்கும் கிடையாது.

சமரசன் : அம்மாவ கேட்டா... ஏன் அகராதிய புரட்டுறே?

சரண்யா : புரட்டினானே ஆகணும். கைக் குழந்தையிலிருந்து கால்கட்டு போடுற வரைக்கும் தான் அம்மாவோட உறவு. கழுத்துல ஏறுன தாலி கடைசியா கழுத்துல இருந்து கழட்டுற வரைக்கும் எங்கேயோ பிறந்த... எவளோ ஒருத்தி. அந்த ஒருத்தியவிட சில பேருக்கு தாய்தான் ஒசத்தியாயிருநாங்க. ஒன்ன மறந்துடாதீங்க. இருபத்தைந்து வயசு வரைக்கும் தான் தாய். எழுபத்தைந்து வயசு வரைக்கும் தாரம் தான். அப்படி பார்த்தா தாய்க்கு பின் எல்லாமே தாரம் தான்.

சமரசன் : (ஏதோ நினைவுக்கு வந்தவனாக...) இப்போ தான் என் நினைவுக்கு வருது. எனக்கும் ஒரு மனைவியிருந்தா என்னை காணாம அவ இருக்கமாட்டா. நான் சாப்பிடாம அவ சாப்பிடமாட்டா. எனக்கு தலைவலின்னா கூட என் தலைமாட்டவிட்டு நகரமாட்டா. அவளும் உன்னபோலதான் இருப்பா.

(சற்று கலக்கமடைந்தவனாக... தன் கூற்றாக...)

சரண்யா... என்னைக்கு இந்த இராணுவ உடையை போட்டேனோ உன்னையும் மறந்துட்டேன் உன் முகத்தையும் மறந்துட்டேன்.

சரண்யா : துப்பாக்கிய பிடிச்சவன் மனைவி மட்டும் துப்பாக்கியவதியில்ல. துப்பாக்கி குண்டுக்கு இரையாகிறவனோட மனைவி

யும் துர்பாக்கியசாலிதான். துர்பாக்கிய பிடிக்கிறவனும் மனுசன்தான். துர்பாக்கியால அழியிறவனும் மனுசன் தான்ங்கிறதை உணராமத்தான் இன்னைக்கு யுத்தம்ங்கிற பேரால மனிதத்தை குழிதோண்டி புதைச்சுக்கிட்டிருக்காங்க.

- சமரசன் : (ஆவேசமாக...) எனக்கு என் நாடுதான் பெரிசு.
- சரண்யா : அப்போ உங்க வீடு உங்களுக்கு பெரிசில்ல?
- சமரசன் : இல்ல... இல்ல... இல்ல...
- சரண்யா : (சிரிக்கிறாள்) வீட்டை நேசிக்கமுடியாதவனால எப்படி நாட்டை நேசிக்க முடியும். தன்னப்பத்தி நினைச்சி பார்க்காத வனால எப்படி மற்றவனைப்பற்றி நினைக்க முடியும். தன் உயிரைப் போல பிற உயிர்களையும் மதிக்காதவங்க மிருகத் தைவிட மோசமானவங்க.
- சமரசன் : போதும் நிறுத்து... எனக்கு தெரியிறதெல்லாம் என் எதிரில் நிக்கிறவன் முகமும்... எதிரியோட முகமும் தான்.
- சரண்யா : எனக்குத் தெரிஞ்சதெல்லாம் உங்க முகம் மட்டும்தான். என் புருஷன் முகத்தை நான் எப்படி மறக்கமுடியும். இந்த சரண்யா... இத்தனை வருஷமா உங்க நினைவோடதான் வாழ்ந்துகிட்டிருக்கா.
- சமரசன் : நீ... நீ... என் சரண்யாவா...? என் மனைவியா...? நான் பாவி சரண்யா... பாவி! ஒவ்வொருத்தரையும் சுட்டு கொல்லுறபோது ஒவ்வொரு பெண்ணோட தாலியறுப்புக்கும் நான் காரணமாயிகிட்டேன்ங்கிறது எனக்கு தெரியல. அதனால் ... நான் தாலி கட்டின நீ மூலியாயிருக்கிறதும் எனக்கு புரியல.
- சரண்யா : தாயிங்கிறது ஒரு தவம்... மனைவீங்கிறது ஒரு வரம். இந்த தவத்தையும், வரத்தையும் மறந்தவனால பிறந்த மண்ணுக்குப் பெருமை சேர்க்க முடியாது.
- சமரசன் : இத்தனை வருசமா யுத்த பூமியில இருந்த நான் உன்ன மட்டும் நிர்க்கதிக்கு ஆளாக்க இல்ல. உன்னப்போல பல போர்களை வாழாவெட்டியாக்கியிருக்கேன்.

- சரண்யா : உங்களை பிரிஞ்சு இத்தனை காலமா நான் என்ன பாடுபட்டிருப்பேன். என்ன காப்பாத்திக்க - என் மானத்தை காப்பாத்திக்க எத்தனை கஷ்டப்பட்டிருப்பேன். யுத்தத்தினால அதிகமா பாதிக்கப்படுறது பெண்கள்தாங்க. நீங்க இல்லாம தினம்... தினம்... நான் செத்துப் பொழுச்சிகிட்டிருக்கேன்.
- சமரசன் : (தன் தவறை உணர்ந்தவனாக...) என்ன மன்னிச்சிடு சரண்யா. உன்கிட்ட மட்டுமில்ல பேரினால் மஞ்சளையும், குங்குமத்தையும் இழுந்த எல்லா சகோதரிகளையும் பார்த்துக் கேட்கிறேன்... என்ன மன்னிச்சிடுங்க (அழுகிறான்)
- சரண்யா : இப்போ... இப்போதாங்க நான் ரொம்ப சந்தோஷப்படுறேன். (மகிழ்ச்சியோடு...) ஏங்க... உங்களுக்கு நினைவிருக்கா... நாங்க ரெண்டுபேரும்... ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒவ்வொரு ஓட்டல்ல சாப்பிடுவோம். ஒவ்வொரு பார்ட்டியில கலந்துகொள்வோம். ஆடுவோம்... பாடுவோம்... அது இப்ப நடக்குறாப் போல இருக்குதுங்க. (அவனை கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு ஒரு ஆங்கில இசைக்கு ஏற்றாப்போல ஆடுகிறாள். ஓரிரு விநாடிகளுக்குப் பிறகு)
- சமரசன் : சரண்யா... இந்த நிமிஷத்துல இருந்து மீண்டும் உணக்கு அந்த வாழ்க்கையை கொடுக்கிறேன். வா போகலாம்...
- சரண்யா : இந்த கோலத்திலேயா...? போங்க... போய் ஒரு புதுச்சேலை வாங்கிட்டு வாங்க.
- சமரசன் : இதோ... ஒரு செகண்டல வந்திடுறேன் (சமரசன் வேகமாக வெளியேறுகிறான். சரண்யா சிரிக்கிறாள். ஒளி மாங்குகிறது.)

காட்சி முடிவு

இடம் : மயானம்

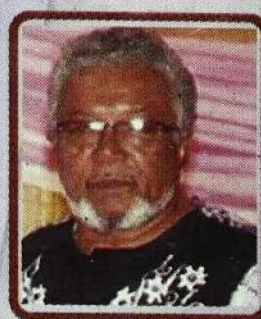
நிலை : (சமரசன் கையில் ஒரு பொதியோடு வருகிறான். அங்கே சரண்யா இல்லை. அவளைத் தேடிச் சுற்றும் முற்றும் கண்களால் துழாவுகிறான்.)

சமரசன் : சரண்யா... சரண்யா... என் சரண்யா எங்கே போயிட்டா? (ஆந்தை கத்தும் ஒலி தூரத்தில் ஒரு பிணத்தைக் கொண்டு வரும் போது அடிக்கும் தப்பு சத்தம் கேட்கிறது.)

சமரசன் : இதுவரைக்கும் நான் பார்த்த அம்மாவும் மனைவியும் பொய்யா...? எல்லாம் ஒரு பிரம்மையா...? அப்படி இல்லேன்னா என் நினைவின் விம்பங்களா...? எப்படியி ருந்தா என்ன...? யுத்தத்தினால எனக்கு மிஞ்சியது இந்த துப்பாக்கியும் என் தலைக்கவசமும் என் சப்பாத்துக்களும் தான். என்னை இழந்து என் குடும்பம் தவிச்சமாதிரி தான் என்னால பாதிக்கப்பட்ட குடும்பமும் தவிச்சி இருக்கும். நான் யுத்தத்துக்கு போறப்போ என் சரண்யா கர்பிணியா இருந்தா அந்த குழந்தை பிறந்ததா, இறந்ததா இல்ல கருவிலையே கலைஞ்சி போச்சதா...? இல்ல உயிரோட இருந்து ஒரு வேளை கஞ்சிக்கு ஊர் ஊரா அலையுதா ஒன்னுமே தெரியல. யுத்தத்துல கணவர்களையும் பிள்ளைகளையும் சகோதரர்களையும் பறிகொடுத்த ஒவ்வொரு குடும்பங்களு டைய தலைவிதியை என்னால நினைச்சி பார்க்க முடியல்ல. இந்த துப்பாக்கியினால நிம்மதியையும் சந்தோஷத்தையும் கெடுக்கத்தான் முடியும். கொடுக்க முடியாது. துப்பாக்கியின் மரணம் தான் மனிதத்தின் ஜனனம்.

(சமரசன் துப்பாக்கியை எடுத்து நிலத்தில் குத்துகிறான். தனது தலைக்கவசத்தை கழட்டி அதில் தொங்கவிடுகிறான். தனது சப்பாத்துக்களை அதனருகே வைக்கிறான். பின் அதனை நோக்கி சல்யூட் அடிக்கிறான். அவன் உறைநிலை அடைகிறான். திரை மெதுவாக மூடுகிறது.)

முற்றும்.

அரங்க ஊழியத்தில்...

அரைநூற்றாண்டு !

கலைஞர் கலைச்செல்வனாரின் ஆளுமைகள்
விரிந்த அரங்கப் பரப்பில்
விழுது பரப்பி நிற்கின்றது.

கலைஞரின் அரங்கியல் புலமைதான் - அவரது
ஆற்றுகைகளின் உன்னதங்களை
உறுதி செய்கிறது!

கலைச்செல்வன் அவர்களின்
அரைநூற்றாண்டுக்கும் மேலான அரங்க ஊழியத்தில்...
அவருடைய ஆற்றலின் இன்னுமொரு பரிமாணத்தை
தரிசிப்பதற்கு இந்நாடகங்கள் உதவும்.

பழம்பெருமைகளை புறங்காணவைக்கும்
பேராற்றல் கலைஞரிடத்தில் படையெடுக்கும்
படைப்புக்களுக்கும் உண்டு என்பதை - காலம்
விரைந்து அறிவிக்கும்.

- வவுனியூர் இரா. உதயணன்
சாஹித்திய விருதுபெற்ற நாவலாசிரியர்

